
I-am citit toate romanele și am savurat fiecare cuvânt.
JUDE DEVERAUX
PAMELA MORSI
Ritualul dragostei

Coperta: Mihaela Gavrilă

Pamela Morsi

Ritualul dragostei

În româneşte de Vali Florescu

Flamingo GD
Bucureşti

Editor: Dumitru Gavrilă
Redactor: Ioana Andrei

ISBN: 973-96948-4-5

Capitolul 1

Furgoneta impozantă, neagră şi strălucitoare, se opri discret la umbra copacilor, la mai bine de o sută de metri de cea mal apropiată casă. Geamurile maşinii, acum deschise, aveau transperante întunecate, de mică, şi perdele fine de crep negru, cu ciucuri grei, ce tremurau uşor în adierea serii. Era aproape întuneric, dar încă se mai puteau citi cuvintele gravate cu litere aurii, delicat arcuite, deasupra geamurilor: *SPAROW. POMPE FUNEBRE.* Dedesubt, cu litere ceva mai mici şi mai elegante, stătea scris „îmbălsămări cu metode modeme”, şi, puţin, mai jos, un motto: „Conservare şi Sterilizare”.

Şoferul trase frâna de mână şi băgă în viteză, apoi coborî, privind nervos în jur. După ce îşi trecu mâna puternică prin părul blond şi-şi netezi cârlionţii de la ceafa, îşi luă pălăria de pe bancheta din faţă şi şi-o puse cât se poate de drept.

Îşi cercetă apoi cu atenţie unghiile, cravata şi nasturii de la pantaloni. Mai privi o dată cu prudenţă în jur şi, nevăzând pe nimeni, îşi înfrânse nervozitatea şi, respirând adânc, porni spre casă.

De fapt, nu era o casă în adevăratul sens al cuvântului. Era mai degrabă o căsuţă. Părea un cuib de îndrăgostiţi, locuinţa unor tineri căsătoriţi; era miniatura unei binecunoscute şi respectabile reşedinţe din oraş. Reşedinţă care, de altfel,

strălucea de curăţenie şi ospitalitate. Căsuţa aceasta, în schimb, părea o ruină izolată la marginea oraşului. Apropiindu-se de intrarea din spate, tânărul văzu că parii care împrejmuiau altădată curtea erau acum strâmbi ori rupţi. Era evident că cineva încercase să repare stricăciunile, dar, după toate aparenţele, persoana în cauză nu se pricepea la tâmplărie.

Vizitatorul îşi făcu în gând socoteala cam cip pari i-ar trebui ca să facă reparaţia. Nu costa mult, şi această iniţiativă i-ar fi putut prinde bine în viitor.

După ce mai aruncă o privire vinovată în jur, păşi pe poarta din spate. Intrarea lui fu anunţată de un scârţâit cumplit.

— Să țin minte şi asta, şopti ca pentru sine. Se hotărî ca la a doua vizită să ungă şi balamaua. Dacă mai venea a doua oară.

Urcând treptele, privi prin geam spre bucătăria micuţă. Era foarte curată şi dinspre ea venea un miros plăcut de mâncare de legume, în holul de lângă bucătărie era aprinsă o lampă.

Era acasă.

O clipă fu cât pe aici să se răzgândească, dar, în cele din urmă, ridică pumnul şi bătu în uşă.

I se păru un veac până când îi văzu chipul mirat în deschizătura uşii. Ea îi ieşi în întâmpinare, evident surprinsă..

Era înaltă, mai înaltă decât şi-o amintea, şi destul de voinică. Observaţia îl făcu să înghită în sec. Femeia avea pieptul plin şi şoldurile generos arcuite, iar şorţul legat în jurul taliei mici nu făcea decât să le accentueze rotunjimea. Tânărul nici nu avea nevoie de mai multe sugestii pentru a găsi

femeia atrăgătoare. Numai gândul la Cora Briggs era suficient ca să-i pună sângele în mişcare.

Cu mare greutate, reuşi să o privească în faţă. Dincolo de o perdea fină de gene negre erau doi ochi căprui foarte obişnuiţi, care îl scrutau curioşi..

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Era prima oară când îi auzea glasul – un glas aproape trufaş, cu un accent de orăşeancă. Era cea mai încântătoare şi mai aparte voce pe care o auzise vreodată. Ea era tot ce-şi dorea. Doamne, *fă-o să zică da!* se rugă el, amintindu-şi aproape în aceeaşi clipă că rugămintea lui nu era dintre cele pentru care poţi cere ajutor Domnului.

Maniere! îşi spuse repede. Haywood avea o vorbă, „întotdeauna să tratezi târfele ca pe nişte doamne şi doamnele ca pe nişte târfe”. Jedwin nu era de acord cu a doua parte a sfatului, dar era de părere că prima era valabilă.

Cu un gest brusc, îşi ridică pălăria.

— Bună seara, doamnă Briggs, zise precipitat. Sunt James Edwin Sparrow, Jr. Antreprenorul de pompe funebre. Făcu o pauză, pentru a-i da posibilitatea de a-şi aduce aminte de el.

Şi ea îşi aminti.

— Sigur sunteţi tânărul Jedwin, zise, vizibil uşurată.

— Da, doamnă. Îi zâmbi cu recunoştinţă. Suntem rude prin alianţă.

Ea deveni brusc impenetrabilă.

— Eu nu mai sunt căsătorită, domnule Sparrow.

Jedwin se îmbujoră imediat: dăduse cu biciul în baltă. *Nu vorbi de căsătorie,* îşi reproşă în gând. *Nu vorbi de familie! încearcă să nu te porţi ca un*

idiot!

— Pot să intru, doamnă Briggs? o întrebă, privind cu jind înspre salon. Aruncă o privire nervoasă în urma lui. Căsuţa era la marginea oraşului şi cel mai apropiat vecin era la mai mult de cincizeci de metri. Şi totuşi, n-avea chef să îl vadă cineva la uşa ei. Vreau să vorbesc ceva cu dumneavoastră, doamnă.

Fără să ezite, Cora Briggs desfăcu lanţul uşii exterioare şi îl pofti pe tânăr în salon.

Se aşeză într-un mic balansoar şi-i făcu semn lui Jedwin să ia loc pe divan.

Interiorul căsuţei era cu totul altfel decât reşedinţa din celălalt capăt al oraşului. Locuinţa familiei Briggs avea camere spaţioase şi înalte. Căsuţa n-avea la parter decât bucătărioara şi salonul. În micul hol de la intrare era doar un cuier pentru pălării şi o scăriţă care ducea sus. La etaj era, desigur – Jedwin tresări nervos la acest gând – la etaj era desigur paradisul.

Aşezat incomod la marginea divanului vechi, Jedwin începu să se joace nervos cu pălăria, îndreptându-i borul care era deja foarte drept şi netezindu-i panglica perfectă.

Lumina blândă a lămpii cu cărbuni crescu şi învălui trăsăturile femeii din faţa lui. De săptămâni de zile visa să rămână singur cu ea. Şi acum nici măcar nu îndrăznea să-şi ridice ochii spre ea.

— Deci, domnule Sparrow, zise Cora Briggs în cele din urmă. Dacă aţi venit să-mi spuneţi că Maimie Briggs şi-a încheiat socotelile cu viaţa, credeţi-mă, nu mă interesează deloc.

Jedwin se îndreptă în scaun. *Bineînţeles, ea nu*

ştie de ce sunt aici! Ea vede antreprenorul de pompe funebre şi, normal, îşi închipuie că a murit cineva.

— Duminica trecută, spuse el repede, doamna Maimie era cât se poate de sănătoasă.

— Mă bucur pentru ea, răspunse doamna Briggs, uşor amuzată. Când, brusc, se întunecă. E cumva vorba despre Luther?

Care Luther? Jedwin de-abia reuşi să se stăpânească, să nu întrebe.

— Nu, doamnă, o linişti el. N-a murit nimeni. Cel puţin, după domnul Cravens de la Frogeye Creek, miercurea trecută.

Ea încuviinţă, aparent uşurată.

Tăcerea se lăsă grea. Evident ea aştepta ca el să vorbească. Însă el ezita.

— De ce aţi venit, domnule Sparrow? îl întrebă în cele din urmă.

Jedwin aproape că se întrebă şi el acelaşi lucru.

Dacă i-ar fi spus cineva, cu o lună în urmă, că va sta cu pălăria în mână, în salonul rău famatei Cora Briggs, n-ar fi crezut. Ridică ochii pentru a răspunde, dar vederea ei îl blocă.

Stătea dreaptă în scaun, cu mâinile împreunate în poală şi cu ochii mari de curiozitate. Pliurile bluzei nu-i puteau acoperi curbele generoase ale pieptului. Fusta amplă gri, de poplin, nu oferea nici cea mai mică sugestie despre partea de jos a trupului. Jedwin nu reuşi să vadă decât un pantof maro de piele ieşind de sub fustă. Acest amănunt îl vrăji. Îşi închipui cum ar fi să-i pipăie, pielea delicată şi fină a pantofului, apoi imaginaţia lui ajunse la ciorapii calzi de bumbac, prinşi cu jartiere de dantelă de lenjeria de prostituată.

I se făcu gură iască uitându-se la femeia atât de decent îmbrăcată din faţa lui şi îşi închipui… îşi închipui… păcatul..

— Care este scopul vizitei dumneavoastră, domnule Sparrow?

Jedwin aproape se înecă, reveria fiindu-i întreruptă atât de brusc, şi încercă să-şi mascheze gândurile cu o tuse nervoasă. Cea mai cunoscută femeie din oraş stătea în faţa lui, dreaptă şi severă.

Discursul lui fusese planificat în amănunt, repetat, revizuit, învăţat pe de rost, rescris, reînvăţat. Deschise gura şi aşteptă să-l audă. Dar nu-l auzi.

Îşi drese glasul şi mai încercă o dată.

— Sunt James Edwin Sparrow, jr., începu.

— Da, ştiu, zise ea.

Jedwin îşi drese iar glasul.

— Sunt unicul proprietar al întreprinderii de Pompe Funebre Sparrow, una dintre cele mai prospere afaceri din Dead Dog.[1]

Doamna Briggs încuviinţă.

— Asta spune multe despre oraşul nostru, nu-i aşa?

Jedwin nu-i observă expresia amuzată, ocupat cum era să aranjeze cu degetul arătător panglica pălăriei.

— A devenit evident, pentru orice observator neutru, ca mine de pildă, că în cei opt ani ce s-au scurs de la divorţul dumneavoastră de Luther Briggs, situaţia dumneavoastră a devenit de-a dreptul insuportabilă.

Doamna Briggs ridică din sprâncene.

---

1 Câine mort.

— Dacă veniţi cumva din partea unui grup de cetăţeni care vor să părăsesc oraşul, spuse cu o fermitate controlată, trebuie să vă spun că nu sunteţi primul care vine aici cu acest scop. Cu toate acestea, nu am deloc de gând să plec din oraş.

Jedwin ridică repede ochii.

— O, nu, doamnă, zise repede, uitând de discurs. Eu nu doresc deloc să plecaţi!

Doamna Briggs îşi dădu capul pe spate, uimită. Buzele roşii îi erau uşor întredeschise şi Jedwin îi putu vedea dinţii albi şi drepţi, atât de albi încât, în contrast, buzele îi păreau foarte aprinse. Ovalul chipului era aproape perfect şi niciuna dintre trăsăturile ei nu sugera o persoană ştearsă, lipsită de personalitate. De fapt, arăta mai degrabă a profesoară decât a femeie de condiţie uşoară. Dar aparenţele puteau fi înşelătoare, şi Jedwin o ştia; sordidul adevăr despre Cora Briggs era de mult legendă în Dead Dog.

Jedwin respiră adânc şi începu.

— Panica recentă şi preţurile agricole în descreştere ne-au afectat pe top, doamnă Briggs, zise. Se vede de la o poştă că locuinţa dumneavoastră are nevoie urgentă de reparații: că zugrăveala s-a cojit şi că varul s-a dus.

Ea roşi, stânjenită. Sărăcia nu era o crimă sau ceva ieşit din comun, dar era umilitoare, mai ales când era scoasă în evidenţă de un musafir.

Jedwin încercă să atenueze critica.

— Bineînţeles, nu am cunoştinţă despre aranjamentul dintre dumneavoastră şi Luther Briggs.

Aşteptă, dându-i ocazia să intervină, dacă

doreşte. Dar ea nu dori.

— Se pare, totuşi, că el nu a fost deloc generos şi că ap putea beneficia de un ajutor financiar.

— Ajutor financiar?

— Din partea mea. V-aş putea oferi o alocație, o sumă lunară, destul de modestă, ce-i drept, pe care să o folosiți cum doriţi.

Cora Briggs se îmbăţoşă în scaun, privindu-l pe tânăr de parcă acestuia i-ar fi crescut, brusc, două capete.

— Şi de ce ap dori dumneavoastră să oferiţi această „sumă modestă”, domnule Sparrow?

Lui Jedwin îi transpirară brusc mâinile, dar rezistă eroic şi nu şi le şterse pe pantaloni.

Venise să spună asta şi trebuia s-o spună. Nu mai era băiatul cuminte al mamei; era ditamai bărbatul. Şi bărbaţii spuneau sus şi tare ce vor şi cereau ce voiau să obţină. Lui îi plăcea Cora Briggs şi, Doamne, ce-o mai dorea.

Ridică bărbia, hotărât. Va vorbi deschis şi ea îl va accepta sau nu, cum va dori.

— Aş vrea ca dumneavoastră – începu.

Ochii ei căprui, atât de obişnuiţi, îl priveau fix.

— Aş vrea ca dumneavoastră să fiţi – dacă se poate – mă gândeam că…

— Jedwin îngheţă, incapabil să mai scoată o vorbă.

— Domnule Sparrow. Ea i se adresă pe un ton blând, privindu-l drept în ochi. Îmi faceţi cumva o propunere indecentă?

— Da, doamnă.

Capitolul 2

Era vina lui Haywood, hotărî Jedwin. Numai el putea să-i bage cuiva în cap o idee de care acela să nu mai poată scăpa.

Haywood Puser era îmbălsămător şef, un om de treabă, 6 fiinţă omenească veritabilă şi cel mai bun prieten al lui Jedwin Sparrow.

Cu trei săptămâni în urmă, Jedwin i se plânsese că maică-sa a pornit o adevărată campanie pentru a-i găsi o soţie respectabilă.

— Eu zic să n-o laşi pe Mellie să-ţi facă felul, spuse Haywood. Râseseră amândoi, lucrând în camera din spate. Maică-ta nu vrea decât să te ştie însurat, la casa ta. Toate mamele vor asta.

— Dar nu mai sunt *băiatul mamei* şi *nu vreau* să mă însor, declarase Jedwin.

— Niciodată? Haywood îl privea întrebător. Mai bine să nu, afle maică-ta, o să facă apoplexie. Şi nici băieţii, că nu mai scapi de gura lor.

— Doar nu-mi pun eu mintea cu nişte jucători de biliard amărâţi, spuse Jedwin. Căsătoria şi bărbăţia sunt două chestii total opuse. Haywood, amuzat, îşi ridică mâinile deasupra capului.

— Nu-mi spune ce ştiu deja. Maică-ta nu s-a prea prins cum vine treaba.

În timpul acestei discuţii, cei doi frecau de zor camera de îmbălsămare, cu mânecile suflecate, cu găleţile de leşie şi acid fenic alături. Mirosul slab de formaldehidă persista în aer şi Jedwin era cam ameţit. Ura camera asta. Amintirile îl torturau şi-i slăbeau puterea. Acum, că Jedwin nu mai făcea îmbălsămări, era camera lui Haywood. Ar fi putut să evite cu totul mirosurile, priveliştea şi

amintirile legate de acest loc, dar el continua să între aici în fiecare zi. Îi oferea lui Haywood un ajutor pe care acela nici nu-l dorea, nici n-avea nevoie. O făcea doar ca să-şi demonstreze sieşi că putea.

— Căsătoria nu e ceva în care te avânţi pur şi simplu, cu capul înainte, fără rost, îi explică Jedwin. Mai există şi alte aspecte, în afara celor practice. De exemplu, simţămintele.

Haywood încuviinţă şi chicoti răutăcios.

— Ca să nu mai vorbim de sentimentul care-ţi ridică pantalonii, când ţi-e lumea mai dragă.

— Fericirea conjugală înseamnă mai mult decât o copulaţie, răspunse Jedwin, pus pe filosofie.

Începu să frece masa mai tare decât era nevoie.

— N-am găsit încă femeia potrivită, asta-i tot.

Afirmaţia provocă o reacţie de dezaprobare din partea lui Haywood.

— Ia ascultă aici, băiete. Mi se pare că ai uitat cu cine vorbeşti. Recunoaşte, Jedwin. Adevărul e altul – n-ai găsit *nicio femeie.*

Jedwin ridică repede ochii, înfruntându-l.

— Dead Dog nu e chiar Parisul. În oraşul ăsta nici nu apuc să mă uit bine la o fată, că maică-sa vine imediat la maică-mea să-mi pună pirostriile.

Haywood zâmbi şi aprobă înţelegător. Din anumite motive, Jedwin Sparrow era tânărul cel mai curtat din Dead Dog. Din altele, cel mai puţin căutat.

— Nu te mai uita după fetişcane dacă n-ai de gând să te însori, îl sfătui Haywood. Şi nici nu ai nevoie să te însori, cel puţin nu deocamdată. N-ar strica să-ţi faci şi tu puţin de cap. Jedwin clătină din cap.

— Mi-aş face eu de cap, dar cu cine?

— O, sunt femei câte vrei, numai să vrei să le vezi.

Jedwin clătină din cap.

— A, nu, asta nu. Majoritatea femeilor din casele de toleranţă din Guthrie sunt de când lumea; n-au nici dinţi în gură, şi până şi alea mai drăguţe put de-ţi mută nasul.

Haywood făcu ochii mari.

— Stai departe de locurile alea, fiule, zise, sincer preocupat. Dacă mi-ar fi trecut măcar prin cap că tu te gândeşti la aşa ceva, aş fi avut grijă să-ţi bag minţile în capul ăla prost.

Fu rândul lui Jedwin să facă ochii mari.

— Am văzut prea multe cazuri de boli venerice. Spuse Haywood. Bordeiele sunt putrefacţia la ea acasă.

— Păi nu vezi că te contrazici? întâi îmi spui să-mi găsesc o femeie, ca dup-aia să-mi vânturi prin faţă pericolele care mă aşteaptă dinspre partea asta. — Eu am zis doar să te uiţi în jur, spuse Haywood. Sunt destule femei decente şi curate, care n-au nevoie decât de un mic imbold pentru a porni într-o cursă nebună, plină de aventuri.

Jedwin îi dădu tovarăşului lui planşeta de pin curăţată şi se uită la el. Haywood mergea pe cincizeci de ani, dar era încă un bărbat bine. Părul lui des şi cârlionţat, ca şi barba, erau de mult argintii. În ochii mari albaştri i se puteau citi limpede toate emoţiile, şi femeile îi cădeau în plasă ca muştele. Jedwin se întrebă oare care era femeia pe care o conducea acum Haywood pe drumul plin de promisiuni pe care i-l descrisese.

— Deci, zise Jedwin. Ce facem, mă prezinţi tu?

Haywood râse din inimă.
— Vrei să mă spânzure maică-ta de ştiu eu ce?
Jedein se încruntă.
— Firma e a mea, iar tu eşti angajatul meu. Până şi mama înţelege atâta lucru.
— Da, domnule Sparrow, să trăiţi, îl tachină Haywood. Dar eu zic că şi-aşa îţi face capul calendar de câte ori te prinde. Vrei să-i mai dai un subiect de cicăleală?
În mod sigur, Jedwin nu dorea aşa ceva. Motiv pentru care nu-l mai întrebase dacă ştie de vreo femeie gata să calce strâmb. Făcuse după cum îl tăiase capul şi se hotărâse. Deseară se va duce la femeia cu reputaţia cea mai proastă din Dead Dog şi din toată Oklahoma, rău famata Cora Briggs, *divorţată.*

Femeia rău famată pe care o căutase atâta stătea acum mută în faţa tânărului şi se întreba cum ajunsese, oare, în situaţia asta.
Jedwin Sparrow, un tânăr plăcut şi muncitor, inteligent, devotat şi aproape un sfânt, băiatul hoaştei de Amelia Sparrow, se afla acum în salonul ei şi tocmai îi făcuse o propunere indecentă.
Îl privi cum îşi aranjează nervos părul pe la tâmple, aşteptându-i reacţia.
El aştepta reacţia ei.
— Aştepta o reacţie.
Ea se abţinu cu greu să nu-i tragă vreo două scatoalce.
— Te rog să părăseşti imediat această casă, domnule Sparrow.
Îl văzu cum îi cade faţa. Oare tânărul acesta chiar crezuse că ea s-ar preta la aşa ceva?

— Poate, dacă v-aţi mai gândi? întrebă el încet.
— Să mă mai gândesc?
— Doamnă Briggs, eu sunt un om generos şi foarte discret. Nu sunt nici rău, nici ipocrit. Sunt sigur că nu veţi găsi pe altul mai bun.
Insolenţa acestei speculaţii o scoase din minţi.
— Sunt destul de bătrână pentru a-ţi fi mamă! izbucni ea.
Jedwin fu oarecum surprins.
— Eu am douăzeci şi patru de ani, zise încetişor. Credeam că nu aveţi mult peste treizeci.
— Am douăzeci şi nouă!
Jedwin încuviinţă smerit.
— Mama tocmai a împlinit patruzeci şi trei.
— O cunosc pe mama dumitale, domnule Sparrow.
— Trăim într-un oraş mic. E firesc să ne ştim între noi.
— Mama dumitale ştie că eşti aici?
Jedwin o privi stupefiat.
— Bineînţeles că nu.
— Nu crezi că ar fi interesată să ştie că ai venit să mă vezi?
Jedwin ridică bărbia.
— Sunt sigur că va fi interesată să afle că m-aţi invitat.
Cora respiră adânc.
— Ai zis că vrei să-mi vorbeşti despre afaceri! Şi eu care mi-am închipuit că… Ezită. Nicio explicaţie nu putea contracara un zvon bine plasat. Mama dumitale e în stare să creadă orice despre mine, admise în cele din urmă. Pentru că eu, spre deosebire de dumneata, n-am nicio reputaţie de pierdut.

Jedwin zâmbi.

— Un gentelman nu poate decât să câştige o reputaţie.

Cora dădu să răspundă, dar ştia că e adevărat.

Şi faptul o înfurie. Dacă o femeie face o greşeală cât de mică, este distrusă pe viață. Un bărbat, în schimb, se poate tăvăli cât vrea în păcat, scandal, imoralitate, iar cel mai rău lucru ce 1 se poate întâmpla este să se bârfească puţin despre el în dosul unui evantai negru de dantelă. Era o lecţie pe care Cora o învăţase greu, dar pe care n-o putea uita.

Dar nu trebuia să se gândească la asta, îşi aminti. Trecuseră de atunci opt ani. În fiecare zi trebuia să-şi aducă aminte că totul era de domeniul trecutului. Însă se pare că numai ea credea asta.

— Domnule Sparrow, începu pe un ton tăios. Găsesc sugestia dumneavoastră de-a dreptul insultătoare.

— Dar n-am vrut deloc să vă jignesc, doamnă Briggs, răspunse el sincer. Sunt mai tânăr ca dumneavoastră. Pentru majoritatea tinerilor vine o vreme când vor să experimenteze totul, să-şi facă de cap cum s-ar zice.

Cora îl privi cum îndoaie borul pe care se chinuise atâta să-l îndrepte înainte.

— Vă găsesc extrem de atrăgătoare, doamnă

Briggs. Şi am sperat că, poate, veţi considera că o legătură între noi poate fi… avantajoasă pentru amândoi..

Cora îşi îndreptă umerii şi îşi netezi manşetele.

— Nu sunt o prostituată pe care s-o cumperi cu panglici şi alte nimicuri!

— Sigur că nu! zise Jedwin repede. Dar, în schimb, vă pot repara locuinţa. Vopseaua şi cheresteaua nu le puteţi obţine pe ouă şi zarzavaturi.

Vă pot da eu bani pentru ele. Ca şi pentru vreun material. Ştiu că nu prea ieşiţi în oraş, doamnă Briggs, dar, spuneţi, nu v-ar plăcea o rochie nouă? Poate vreţi să mergem la Guthrie? Să cumpărăm o rochie şi să mergem la teatru şi la restaurant? Jedwin se înflăcăra din ce în ce mai tare. Şi mai puteţi pune bani deoparte pentru viitor. Toată lumea strânge bani pentru zile negre.

— Îmi oferiţi o pensie în schimbul promiscuităţii, domnule Sparrow?

Jedwin îşi drese glasul.

— Ce vreţi dumneavoastră, doamnă.

— Ce vreau eu, domnule Sparrow – spuse Cora, pe un ton tăios, ca de gheaţă – este să plecaţi imediat din casa mea, cu propunerile dumneavoastră ruşinoase, lipsite de orice moralitate, şi să nu vă mai întoarceţi niciodată aici!

El se ridică în picioare şi se înclină, vrând să-şi ia rămas-bun.

— N-am vrut să vă jignesc, doamnă Briggs, şi îmi pare nespus de rău că v-am deranjat. Aerul necăjit al tânărului o deconcertă pe Cora în oarecare măsură. Vă rog să fiţi sigură, mai zise el, că nu voi dezvălui nimănui nimic despre oferta mea prostească şi inoportună.

Îşi puse pălăria pe cap cu mâinile tremurând.

Aşa-i trebuie! îşi spuse Cora. Auzi, neghiobul, să o trateze ca pe o femeie ieftină. Se întrebă, iraţional, dacă nu cumva mama lui îl pusese să

facă asta, însă renunţă imediat la această idee. Amelia Sparrow n-o putea suferi pe Cora. Ar fi murit dac-ar fi ştiut că unicul şi preţiosul ei fiu respira aerul pe care-l respira şi infama Cora Briggs.

Însă, deodată, Corei îi veni o idee cumplită, îngrozitoare şi. În acelaşi timp, *minunată.* Privind umerii tineri şi puternici îmbrăcaţi în caşmir fin negru cu gri ce tocmai dispăreau în bucătărie, un surâs inexplicabil i se ivi în colţul buzelor.

— Domnule Sparrow! îl opri tocmai când el apăsa pe clanţă.

— Da, doamnă Briggs?! Ea era acum cea încurcată şi îşi frământa mâinile nervos. Zâmbi într-un fel care ei i se păru îmbietor.

— Poate că m-am cam pripit.

— Poftim?

Cora roşi de-a binelea, însă îşi recâştigă repede calmul şi-şi Intră în rol.

— E din cauza acestei discuţii despre „alocaţii” şi „beneficii”, zise, ca şi când înţelesul acestor cuvinte l-ar fi fost străin. Păi, aşa ceva lasă orice femeie fără replică.

Jedwin înghiţi în sec.

— Încă o dată, îmi cer scuze.

— De obicei, când vine un domn în vizită, zise ea cu timiditate disimulată, are cu gazda sa o conversaţie galantă.

— Galantă? Jedwin pronunţă cuvântul cu atâta dezgust, încât Cora se abţinu cu greu să nu râdă.

Îl privi, cu intenţia clară de a flirta cu el. Ochii i se măriră a nevinovăţie şi buzele ofereau un surâs provocator.

— Sigur, domnule Sparrow, doar nu vă

aşteptaţi… ei bine… ce credeați?

Jedwin o privi mut, nemaiştiind la ce să se aştepte din partea ei. Noua ei atitudine îl lăsase perplex. Familiaritatea ei îl excită, şi faptul îl stânjeni şi mai tare.

Cora îl luă de braţ.

— Haideţi în salon, domnule Sparrow, zise, şi degetele ei îi strânseră braţul voinic, acoperit de stofa de calitate. Dar poate ar trebui să-ţi spun Jedwin? Chicotul prostesc cu care îşi însoţi cuvintele o surprinse neplăcut, şi Jedwin începu să se întrebe dacă femeia aceasta era aceeaşi cu cea de dinainte.

— Dragul meu Jedwin, spuse, conducându-l spre divan. Stai jos şi dă-mi, te rog, pălăria.

El i-o dădu rigid şi Cora luă pălăria cam boţită şi o duse la cuierul din hol.

Jedwin o urmări curios. Ea se întoarse la balansoar şi se aşeză uşor stresată. Îşi privi câteva clipe mâinile, apoi, grăbită, parcă tocmai şi-ar fi amintit de prezenţa lui, ridică ochii spre ai lui. Îi. Surâse larg.

Jedwin îi înapoie surâsul, dar ea nu avu putere să-l privească şi-şi coborî iar ochii.

Dacă discuţia anterioară dintre ei fusese ciudată şi stângace, cea de acum era de-a dreptul neîndemânatică. Jedwin nu era deloc în largul lui, însă posibilitatea ca ea să-şi fi revizuit părerea îl ţinea lipit de scaun.

— La ce v-aţi referit când aţi spus că v-aţi pripit? o întrebă în cele din urmă. Şi ce-aţi vrut să spuneţi cu galanteria?

Cora îşi ridică bărbia şi îl privi curajoasă în faţă. Era leit Amelia Sparrow, se gândi. Acelaşi păr

blond, de care Amelia era atât de mândră.

Atârna, cam prea lung, pe ceafa lui Jedwin, în bucle aurii. Avea trăsături bine conturate, pomeţi ascuţiţi şi o linie a bărbiei destul de graţioasă, ce părea că-i scoate în evidenţă arcuirea buzelor. Într-un fel era mult prea atrăgător, dar privirea intensă şi pătrunzătoare a ochilor căprui atenua uşor senzaţia de frumuseţe exagerată pe care o lăsa.

Cora îşi coborî apoi ochii spre umerii lui vânjoşi şi spre braţele lungi şi puternice. Mâinile, pe care el le ţinea împreunate pe genunchi, erau la fel de viguroase – mâini de ’ om muncitor. Genul de mâini care puteau atrage atenţia unei femei.

— Cu galanteria? întrebă Cora repede. Însă imediat apoi îşi aminti de noul ei plan de bătaie. Bănuiesc că ştiţi la ce mă refer. Surâzând, îşi aranjă părul de la tâmple şi îşi fixă agrafele. Galanteria include flirt şi poezie, momente lungi de tăcere în doi şi priviri pline de dor.

Jedwin înghiţi în sec. Îşi alese cu atenţie cuvintele, având grijă să nu o jignească în vreun fel.

— Eu credeam că toate acestea sunt… ăăă… sunt rezervate… ăăă… numai intenţiilor onorabile, reuşi el să articuleze.

Cora făcu ochii mari, zâmbind ştrengăreşte.

— Şi intenţiile dumneavoastră nu sunt onorabile, domnule Sparrow?

Jedwin ridică bărbia şi spuse aspru:

— Nu, doamnă. Câtuşi de puţin.

După o scurtă ezitare, Corei îi scăpă un chicot.

— Vă admir sinceritatea, domnule Sparrow, spuse. Poate că n-ar fi rău să vă amintiţi asta în

cursul viitoarei noastre relaţii.

— Relaţia noastră? întrebă Jedwin prudent.

— Da, relaţia noastră, răspunse Cora, pe un ton tranşant. Sunteţi foarte chipeş, domnule Sparrow. Cu părul ăsta blond şi cu aceşti ochi căprui delicioşi, sunt sigură că faceţi ravagii *printre fetişcane.*

Jedwin dădu să nege, dar Cora nu-i oferi timpul necesar.

— Aşa cum aţi spus, eu ies foarte rar în oraş. Întrucât, cu toată reputaţia mea de destrăbălată, vă asigur că viaţa în Dead Dog mi se pare cât se poate de plicticoasă.

Cora se aşeză iar în balansoar şi-şi încrucişă picioarele, dezvăluindu-şi în acest fel aproape în întregime gleznele. Priveliştea îl acapară imediat pe Jedwin. Şi, când ea desenă o urmă imaginară cu pantoful, lui i se uscă brusc gâtul.

— Îmi imaginez că un flirt cu un tânăr atât de arătos şi de bine făcut ca dumneata poate fi… de-a dreptul amuzant, zise.

Jedwin rămase fără grai. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. În surâsul ei citea paradisul.

— Să înţeleg că acceptaţi…?

— Scumpul meu Jedwin, răspunse Cora blând. Intenţionez să-ţi fac onoarea de a-ţi permite să mă cucereşti.

— Să vă cuceresc?

— Să mă cucereşti, să-mi faci curte – Cora ezită un moment. Să mă seduci. Nu la asta te gândisei?

Jedwin, care se juca nervos cu eşarfa albastră de la gât, avu impresia că, brusc, a rămas fără aer.

Acceptase. Cel puţin aşa înţelesese el. Visul lui avea să se împlinească. Ea îl va lăsa s-o atingă şi s-

o sărute, şi chiar s-o seducă.

O privi şi-şi închipui viitorul. Oare cum va arăta părul acela, castaniu şi bogat, despletit pe umeri? Oare pieptul acela era făcătură sau era exact aşa cum părea? Şi pielea ei era, oare, atât de catifelată precum părea? îl va lăsa oare s-o atingă?

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi ei i se puse un nod în gât. Intensitatea privirii lui o străpungea; i se făcu brusc fiică de jocul în care se băgase.

Îl considerase un băiat, însă în acea clipă Cora îşi dădu seama că tânărul Jedwin Sparrow era cât se poate de bărbat şi că putea să fie de-a dreptul periculos să se joace cu el.

— Nu beţi un ceai, domnule Sparrow? zise repede.

— Ceai? repetă Jedwin cu uimire.

Cora îşi drese vocea şi-şi ridică sprâncenele, mustrătoare.

— Ceaiul, domnule Sparrow, este o băutură civilizată pe care o savurează împreună un gentelman şi o doamnă, când fac cunoştinţă.

Jedwin încuviinţă, mut. Însă în mintea lui se conturau deja anumite concluzii. Mare atenţie, îşi spuse. Ea nu era încă pregătită. Voia să mai salveze un pic aparenţele, să pară mai degrabă un flirt nevinovat, şi nu un păcat. Şi el o înţelegea perfect.

Fii calm, fii politicos, cântă-i în strună, îşi spuse în gând. În mai puţin de-o oră aveau să fie în dormitorul de la etaj.

— Cu plăcere, doamnă Briggs, zise, cu cel mai sincer tort pe care-l putea lua un antreprenor de pompe funebre. Mi-ar face mare plăcere.

Cora oftă, uşurată.

— E bine atunci. Ne vedem mâine la ora patru..

— Poftim?

— Mâine la ora patru, zise ea, cu cel mai sincer zâmbet posibil. Puteţi veni mâine la ceai, la ora patru..

Capitolul 3

— James Edwin! Vino în salon imediat! se auzi o voce severă, exact în clipa în care Jedwin deschise uşa de la intrare.

— Da, mamă, răspunse, atârnându-și pălăria în cuier. Urcă scările fără grabă, în ciuda tonului agasat al mamei sale.

„Salonul familiei” se afla în partea din spate a unei case impresionante de cărămidă roşie, desemnată de firma de deasupra intrării drept *ÎNTREPRINDEREA ŞI SALONUL DE POMPE FUNEBRE SPARROW.* Mama lui decorase ea însăşi încăperea; cea mai modernă arhitectură pentru un salon de pompe funebre.

— Unde naiba ai fost toată seara? se răţoi la el în clipa în care el păşi pragul camerei.

Jedwin zâmbi..

Amelia Pratt Sparrow stătea regeşte pe un divan din lemn de stejar, bogat ornamentat şi tapisat cu damasc albastru. Deşi în mod oficial era în doliu, rochia pe care o purta era foarte vie, aproape purpurie, şi faptul îi scotea în evidenţă buclele blonde adunate pe ceafa într-un coc elegant, ce-o avantaja.

— Am fost cu nişte prieteni, răspunse Jedwin, aplecându-se şi depunând un sărut tandru pe fruntea ei. Ţi-am lăsat un mesaj să nu mă aştepţi.

— Să nu te aştept? Tonul mamei lui era în aceeaşi măsură incredul şi dramatic. Toanta aia de fată în casă îmi spune că *unicul* meu fiu a plecat cine ştie unde, la cine ştie cine, pentru cine ştie ce motiv, şi eu să nu aştept? Indică ochii spre cer, cu un gest de neajutorare.

— Îmi pare rău, mamă, spuse Jewin instantaneu fără să-şi ceară alte scuze. Data viitoare îţi voi spune personal. Dar, serios, nu era cazul să mă aştepţi.

Amelia înnebunea ori de câte ori nu reuşea să-l facă să se simtă vinovat. Încercă altă tactică – începu să şteargă nişte lacrimi inexistente cu o batistă neagră, brodată.

— Scumpul meu băiat, ştii doar câte griji îmi fac, scânci ea ca o fetiţă.

Jedwin ştia prea bine. Maică-sa îi ştia fiecare mişcare, din clipa în care se născuse. Chiar şi pe vremea când trăia taică-su, mama se băgase tot timpul între ei. Întotdeauna îi lua partea lui Jedwin împotriva tatălui şi-l determina să facă numai ce credea ea că e bine.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, zise, calm. Sunt destul de mare şi pot să-mi port şi singur de grijă.

Amelia oftă şi-şi ţuguie buzele, cum făcea dintotdeauna.

— Ştiu că poţi, James Edwin, dar mama se plictiseşte atât de tare dacă tu nu eşti acasă, cu ea. Încercă să-i provoace mila. Ce bine ar fi să ai o nevastă şi nişte copii care să-mi țină companie cât eşti tu plecat!

Jedwin o privi exasperat. Nimic nu-şi dorea mai mult decât să se poată duce la el în cameră, să se întindă în pat, în întuneric, şi să-şi amintească în

amănunt ora petrecută cu Cora Briggs. Nerăbdarea, dezamăgirea, speranţa, toate ricoşară în mintea lui precum exploziile de la o fabrică de muniţii. Ar fi vrut să-şi examineze fiece gând ori sentiment, să savureze fiece senzaţie de teamă şi fiece fantezie.

Dar mama voia să-i vorbească. Şi, ca de atâtea ori, îi fu aşa uşor să cedeze. Reprimându-şi pornirile, Jedwin se aşeză comod în fotoliu. Mama lui nu avea pe nimeni pe lume, în afară de el; şi avea grijă să i-o amintească în fiecare zi. Şi, deşi Jedwin îşi iubea mama, dragostea ei îi era adesea o povară.

Se sprijini pe spătar şi-şi puse un picior peste celălalt..

— O să mă însor curând, îi promise. Chiar am în vedere pe cineva.

Amelia făcu ochii mari încântată.

— Pe cine?

— Sunt sigur c-o să-ţi convină, o asigură. Dar deocamdată e prea tânără. Trebuie să se mai maturizeze un pic. Aşa că e prea devreme să-ţi spun cine e. Îi zâmbi ca s-o liniştească. Nu-ți fă griji, mamă. O să ai şi o noră şi nepoţi la timpul potrivit.

Amelia strânse din buze, nesatisfăcută pe deplin.

— Ei, sper să am norocul să apuc ziua aia.

Jedwin îi ignoră remarca.

— Ar trebui să mai ieşi şi dumneata în lume, mamă.

— Dar cum aş putea s-o fac? oftă ea, disperată. Ştii doar că întreg oraşul e cu ochii pe Miss Maimie. Nicio persoană din înalta societate n-ar

îndrăzni să se împrietenească cu mine fără aprobarea ei.

Jedwin ridică din umeri.

— Atunci fă-ţi al i prieteni.

— Da, ca să ne pierdem şi ultimele şanse! Vocea Ameliei devenise stridentă, aproape isterică. James Edwin, uneori mă întreb ce-i cu tine. Dacă vrem să avem o poziţie socială decentă în oraşul ăsta, ştii bine că n-o putem avea decât în cadrul familiei Briggs. Amelia i se adresă fiului pe un ton necăjit, de parcă pe el nu l-ar prea fi dus deloc mintea. Ştii bine că n-am putut face nimic doar cu banii de la taică-tu. Nici măcar cu educaţia ta serioasă.

Jedwin îşi privi unghiile.

— Mamă, eu n-am deloc educaţie atât de strălucită. Tot ce posed e o diplomă că am absolvit prin corespondenţă Şcoala de Servicii Funerare din Toledo.

Amelia nu-l luă în seamă..

— În fiecare zi aduc mulţumiri cerului că bunicul Pratt a luat-o pe văduva Matilda Copper. A fost singurul lucru inteligent pe care l-a făcut în viaţa lui. Păi, dacă ea n-ar fi fost vară de gradul doi cu Miss Maimie, n-am fi reuşit niciodată să facem nimic.

Jedwin clătină din cap şi-şi înăbuşi un surâs. Dacă era pe lume vreun lucru la care ţinea Amelia, atunci acela era strângerea legăturilor de familie.

Jedwin o lăsă să-şi descarce plictiseala, comod aşezat în fotoliu şi încercă să-i dea senzaţia că o ascultă. Ştia toate astea pe de rost.

— Habar n-ai ce greu mi-a fost, continuă Amelia. Am muncit până era să-mi dau sufletul, la ferma

aia de porci. Se cutremură amintindu-şi. Eu, cea mai frumoasă fată din Dead Dog, probabil cea mai frumoasă din toată regiunea, dacă e să spun adevărul, zise, la fel de lipsită de modestie ca de obicei. Crezi că de bună voie l-am luat pe taică-tu?

Jedwin ştia bine răspunsul, dar maică-sa nu-i dădu voie să intervină.

— Bărbosul ăla bătrân, cu mâinile ca gheaţa, zise Amelia, cutremurându-se şi ştergându-şi nişte broboane imaginare de pe frunte. După care, oftând, se îndreptă. Bineînţeles, ştii să am început, treptat, să ţin la el, admise, plină de generozitate, însă imediat îndreptă un deget acuzator spre Jedwin. I-am fost soţie devotată şi iubitoare până în clipa în care a murit.

— Da, mamă.

— Şi ştii de ce?

— Da, mamă.

— Pentru tine, James Edwin, zise ea, foarte mândră de sine. Fiul meu nu va fi nevoit să-şi petreacă viaţa îngrijind nişte porci împuţiţi! Am avut eu grijă de asta.

De fapt, Jedwin parcă-parcă ar fi preferat să aibă de-a face cu porcii, în locul sicrielor, dar ştia că n-are sens să i-o spună. Adeseori, se întrebase oare ce-ar spune mama lui dacă el i-ar zice că, dacă nu se mărita cu Jim Sparrow, n-ar fi avut acum un fiu şi n-ar mai fi avut subiect de discuţie. Cu toate astea, discret ca orice om de o anumită valoare, Jedwin îşi ţinu pliscul şi îşi lăsă mama să-şi continue tirada familiară.

Tatăl Ameliei crescuse porci Duroc şi tânăra şi ambiţioasa femeie îşi pusese în cap să scape de această moştenire. La şaisprezece ani, se măritase

cu Jim Sparrow, antreprenorul de pompe funebre, un tip mult mai în vârstă decât ea. Lumea începuse să vorbească. El era de trei ori mai bătrân decât ea, dar având de trei ori mai mulţi bani. Ea îşi închipuise că banii şi căsătoria o vor face o persoană respectabilă, însă, din nefericire, statutul social râvnit era mult prea greu de. Atins.

Nefiind pus prea des în situaţii jenante din acest punct de vedere, Jedwin nu o prea înţelegea. Nu putea să suporte tonul ei fatalist – părea că viaţa ei s-a încheiat şi că, într-un fel, era vina *Iui.*

Gândurile i se citiră pe faţă, şi maică-sa le prinse din zbor.

— Nu că aş regreta vreo clipă, îl asigură, adresându-i cel mai graţios şi chinuit surâs spre el. N-am făcut decât ce-ar fi făcut orice mamă creştină şi iubitoare.

— Ştiu, mamă, spuse Jedwin, cu o urmă de sarcasm. Când vrei. Faci exact ce se aşteaptă de la dumneata.

Amelia Sparrow îşi continuă conversaţia, fără să-i ia în seamă replica plină de cinism. Mai mult decât orice pe lume, îi plăcea să se audă vorbind.

El nu o opri. De fapt, Jedwin îşi admira mama, dar nu-şi făcea iluzii în legătură cu ea. Unul din avantajele faptului că fusese crescut între morţi era faptul că aflase că, bogat ori sărac, analfabet ori sărac, omul era făcut din carne şi oase şi doar o îmbălsămare atentă şi completă îi putea opri drumul ireversibil spre putrefacţie.

Jedwin învăţase de mult că oamenii sunt foarte diferiţi. Le vedea defectele şi slăbiciunile, dar rareori îi condamna.

Credea că oamenii trebuie acceptaţi ca oameni.

Faptul că se putea ca ei să nu fie oameni i se părea doar o simplă bizarerie a societăţii.

— Aşa că mi-am dat seama că nu vor alege niciodată drept reşedinţă de judeţ un oraş numit Dead Dog.

Jedwin deveni brusc atent.

— Ce-ai spus?

Amelia pufni, nervoasă.

— N-asculţi niciodată ce vorbesc cu tine!

— Ba da, o asigură Jedwin. Doar ultima parte n-am auzit-o.

Amelia îl privi iritată.

— Cred c-ar fi mai bine nici să nu-ţi mai spun.

Jedwin ridică din umeri a scuze.

Ea făcu pe supărata câteva momente, după care se lansă în explicaţii, cu şi mai multă vervă.

— E cea mai grozavă idee care mi-a venit vreodată, zise. Maimie Briggs îmi va mulţumi până pe patul de moarte.

— Şi de ce, mă rog, ți-ar fi recunoscătoare, după top anii ăştia?

Amelia oftă, încântată.

— Pentru că voi da numele ei acestui oraş.

— Ce?

— Dau numele ei oraşului, spuse ea. Adică numele ei de familie – de fapt, numele nostru de familie.

— Ce tot spui dumneata aici?

— Briggston.

— Briggston?

Amelia surâse cu maliţiozitate.

— Toată lumea vorbeşte despre mult râvnita suveranitate.

— Era adevărat. Chiar în timp ce Congresul

Statelor Unite dezbătea proiectul de lege, toată lumea din oraşele gemene începuse deja să vorbească despre când se va vota suveranitatea lor şi ce schimbări va aduce cu sine.

— Ştii bine ce mult îşi doreşte Maimie ca Dead Dog să fie reşedinţă de judeţ, zise Amelia. Şi e la mintea cocoşului că nici cel mai trăsnit congresman nu va vota drept reşedinţă de judeţ un oraş cu numele de Dead Dog.

— Da, mamă, nu poţi schimba peste noapte numele unui oraş, protestă Jedwin.

— Nu văd de ce nu. E cel mai idiot nume pe care l-am auzit vreodată.

— Bătrânul Briggs l-a numit aşa în memoria, scumpului său câine de vânătoare.

— Pfuu! nu fu de acord Amelia. Ar fi trebuit să-i dea numele lui, nu al câinelui.

Jedwin râse.

— De fapt, nu el a dat numele oraşului. Povestea asta a inventat-o Maimie Briggs.

Amelia se simţi ofensata..

— Cum poţi să spui aşa ceva? îl întrebă.

Jedwin surâse.

— Mamă, bunicul Pratt mi-a spus adevărul cu mulţi ani în urmă.

— De unde să-l fi ştiut el?

— Păi el a fost la faţa locului, răspunse Jedwin. Hemy Briggs făcea în zona asta comerţ cu whisky, cu indienii. În ziua respectivă era beat ca un porc. Ceea ce nu era ieşit din comun, mi-a zis bunicul.

Amelia se cutremură.

— Bunicul mi-a mai spus că Briggs era atât de beat în ziua aia, că s-a împiedicat de un câine bătrân care se aciuase şi el pe acolo. Hemy a

căzut şi şi-a rupt piciorul. Era un tip violent şi când era treaz, dar atunci s-a înfuriat atât de tare, că l-a ciuruit pe câine cu cinci gloanţe!

Amelia se foi, oripilată.

Jedwin murea de râs.

— Mi-a mai zis că bătrânul ar mai fi tras în continuare, dacă nu i s-ar fi terminat gloanţele!

După ce-şi aranjă manşetele, Amelia îşi privi fiul consternată.

— Norocul lui a fost că a fost auzit de nişte ţipi plecaţi la vânătoare şi dus la ferma Pratt. *Ei* au fost cei care au dat numele oraşului, după nenorocitul ăla de animal. Şi numele a rezistat.

— Ce poveste oribilă, zise Amalia, fără să-şi poată, totuşi, reprima surâsul.

Jedwin râse cu poftă.

— Oare Maimie ştie adevărul?

Amelia se făcu palidă.

— James Edwin, să nu te prind că sufli o vorbă! Dacă Maimie se prinde cumva că-i cunoaştem secretele familiei, ne-am dus pe copcă!

Jedwin îşi ridică o mână, în chip de jurământ.

— Dar, dacă nu spunem nimănui adevărul, zise, cum o să schimbăm numele?

— Nu-i nevoie să-ți arăţi lenjeria în public înainte s-o speli, insistă Amelia. Voi apela la bunul simţ al cetăţenilor.

Jedwin o privi sceptic.

— Sper că nu te gândeşti la locuitorii din Dead Dog. Bunul simţ nu e punctul lor forte.

— Ce mă enervezi cu stilul ăsta al tău! zise maică-sa, cu ciudă. Ce mare brânză se schimbă?

— O tăbliţă la gară şi câteva litere pe hartă.

— Mamă, habar n-ai câte implică schimbarea

numelui unui oraş.

Amelia ridică din umeri, nepăsătoare.

— Dar tu vei afla şi îmi vei spune, nu?

Cora Briggs îşi puse pălăria de pai cu boruri late pe cap şi şi-o fixă cu două agrafe speciale de oţel. Încercă să vadă dacă e bine ancorată şi, după ce mai aruncă o ultimă privire în oglindă, ieşi pe uşa din spate..

Bicicleta ei, o Hawthome Safety cu cadru dublu, concepută special pentru femei, era rezemată de cadă. Apucă ghidonul şi scoase bicicleta din curte. Cadrul altădată strălucitor dădea deja semne de rugină şi cauciucurile îi erau peticite la maximum. Bicicleta fusese cadou de la Luther Briggs, la începutul căsătoriei lor..

Luther îi oferise tot ce-şi dorise, se gândi ea. Vrusese casă şi mijloc personal de transport şi el i le dăduse. Amândouă însemnau libertate şi siguranţă, şi la timpul respectiv, asta îşi dorise ea cel mai mult. Se putea spune că acum le avea din plin pe amândouă.

Se sui pe bicicletă, aranjându-şi fusta cu grijă, ca să nu se prindă în lanţ sau în spiţe.

O porni încetişor pe strada principală din Dead Dog, cu capul sus şi spatele drept. Nu se uita nici în stânga nici în dreapta şi, ca totdeauna, simţea ochii celorlalţi aţintiţi asupra ei. Puţini erau cei care pierdeau spectacolul oferit de plimbarea ei de dimineaţă.

Când ajunse la calea ferată, se dădu jos şi trecu cu bicicleta peste şine. Dincolo era partea oraşului cunoscută sub denumirea de mahala. Aici erau casele puţinilor negri din oraş, ale indienilor, ale nevoiaşilor albi. Coborând dealul, prinse viteză.

Trecu pe lângă ferma părăsită a lui Moses Pratt aproape zburând, cu fustele în vânt.

Nu era îmbrăcată, ca majoritate biciclistelor din Est, în pantaloni largi, până la gleznă, ci într-o fustă lungă, bleumarin şi o bluză crem cu pliuri şi o jachetă scurtă bleumarin, închisă aproape până la gât. Era un costum elegant, dar destul de modest.

Însă faptul că mergea cu bicicleta era un adevărat scandal pentru micul orăşel. Unii, printre care se număra şi reverendul Philemon Bruder, al singurei biserici din Dead Dog, erau de părere că ciclismul poate stârni femeilor pasiuni nesănătoase. Acesta îl prevenise pe Luther, când îi cumpărase bicicleta Corei. Şi tot lui îi aparţinea opinia conform căreia divorţul lor se datora exclusiv plimbărilor ei cu bicicleta.

Toate astea o amuzau pe Cora. Şi totuşi, dezaprobarea părintelui nefiind de neluat în seamă, avea grijă să nu atragă atenţia asupra sa. Dac-ar fi fost după el, ar fi alungat-o de mult din oraş. Fără familie, fără prieteni şi fără să aibă Unde să plece, Cora mergea prin Dead Dog ca pe sârmă. Dacă nu-şi mai putea spăla ocara, în niciun caz nu-şi putea permite să se pună rău cu conlocuitorii ei.

Din această cauză era în dimineaţa asta atât de nesigură pe planul ei. Ieri i se păruse bun – era o adevărată răzbunare să pretindă că are o aventură cu tânărul Sparrow. Amelia Sparrow era prea băgăreaţă şi merita una peste nas. Şi dacă era la fel ca maică-sa şi tânărul. Dar putea fi foarte periculos. Dacă Amelia suspecta o relaţie imorală între ei, în curând întregul oraş avea să o

suspecteze. Şi ce ar fi însemnat asta? Că Philemon Bruder putea să o acuze de coruperea tineretului?

Era posibil.

Gonind cu bicicleta cu cadru dublu de-a lungul drumului nisipos, prin culorile vii de toamnă ale preriei din jur, îşi contemplă viitorul.

Aşa cum spusese Jedwin, situaţia ei financiară era disperată. Luther nu-i dădea niciun ban, şi Cora nici n-ar fi acceptat, chiar dacă i-ar fi trimis. Ea era singura care cunoştea situaţia financiară a fostului ei soţ. Nimeni nu ştia că Maimie nu-i dădea niciun cent. Dar ea era o femeie învăţată să se descurce singură şi nu avea nevoie de nimic de la Luther. Cât despre banii promişi de Jedwin Sparrow, n-ar fi acceptat în veci să-i primească.

Casa era a ei, cu acte în regulă, şi ea se simţea adesea vinovată că-i rămăsese ei, şi nu lui Luther. Îndepărtă gândul imediat. Necazurile lui Luther îl priveau personal. Avea destule ale ei şi nu era cazul să se mai îngrijoreze şi pentru el.

Panta care ducea la râu era foarte abruptă, şi Cora încetini considerabil. Ultimii metri fu nevoită să-i străbată sprijinită pe pedale, pentru a opune rezistenţă. Când ajunse sus, aproape gâfâia. Se dădu jos şi se uită să vadă dacă n-a pierdut nimic din coş, înainte de a aşeza bicicleta într-o rână.

Din punctul cel mai înalt al zonei, Cora avea acum la picioare meandrele Cimarronului roşu şi noroios. Era locul ei de meditaţie şi venea aici în fiecare zi ca să ia o gură de aer şi să-şi limpezească sufletul.

Puse un pled vechi pe iarba bătătorită şi apoi scoase o carte terfelită – *Cum să-ți păstrezi sănătatea şi să-ți desăvârşeşti ținuta fizică şi*

morală, de Daisy Millembutter. Îşi scoase jacheta şi pălăria şi-şi puse pe cap o legătură cu nişte pietre înăuntru, ca pe o beretă, şi începu să se plimbe perfect dreaptă pe deal. Pietrele nu se mişcară din poziţia iniţială. Doamna Millembutter era de părere că ţinuta dreaptă şi gimnastica zilnică erau cheia sănătăţii şi a fericirii.

Cora nu era tocmai convinsă de asta, însă, fiind o fire sportivă, îi plăcea foarte mult să facă mişcare în aer liber. Şi, chiar dacă nu o ajuta să se desăvârşească spiritual, în mod sigur ieşirile ei la iarbă verde o făceau să uite de necazurile vieţii cotidiene.

După ce făcu acest exerciţiu vreme de câteva minute, renunţă la legătura cu pietre şi luă un baston făcut de Lewis. Bastonul uşor de lemn, de un metru şi ceva, putea fi folosit la şaizeci şi opt de exerciţii diferite. Cora începu prin a-l învârti rapid cu o mână, după care îl răsuci peste o încheietură a mâinii şi apoi peste cealaltă. Îl aruncă în aer şi, după ce făcu o piruetă rapidă, se aruncă să-l prindă. Bastonul ateriză aiurea, la cam un metru în faţa ei. Cu mâinile în şolduri, Cora îl privi de parcă în faţa ei n-ar fi avut un biet instrument de lemn, ci un trădător.

— Eu nu dau greş niciodată! strigă. Înşfăcă bastonul şi începu din nou să-l învârtă.

Era evident că astăzi stătea foarte prost cu concentrarea, nu reuşea deloc să nu se mai gândească la problemele ei.

— Dacă ai avea puţină minte, l-ai da afară pe tânăr în clipa în care apare la uşa ta, îşi spuse cu voce tare. Ştia însă că nu avea nici cea mai mică intenţie să o facă. Şansa de a i-o plăti Ameliei

Sparrow era imposibil de ratat. Din ziua în care Cora Briggs venise la Dead Dog, ca soţie a lui Luther, doamna Sparrow făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a o face să se simtă nedorită. În mod sigur, faptul că Maimie părea să-şi aţâţe nora împotriva Ameliei Sparrow nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Deşi Maimie, care de felul ei era o ţipă rezonabilă şi ar fi trebuit să fie mulţumită că fiul ei luase o femeie sănătoasă şi bine crescută, care avea toate şansele să devină o bună mamă şi care era o „orfană adevărată”, şi nu copilul din flori al cine ştie cui, ea nu era deloc mulţumită. Şi refuzul Corei de a-i cânta în strună şi faptul că se mutase la căsuţa ei o înfuriaseră şi mai tare pe Maimie.

De oftică, Maimie îşi îndreptase întreaga atenţie asupra Ameliei, şi începuse să se fălească peste tot cu preferinţa ei pentru această verişoară îndepărtată.

Apoi urmase divorţul. Ar fi putut să uite şi de Amelia Sparrow, aşa cum uitase şi de aşa numiţii ei prieteni… doar că Amelia jucase un rol foarte urât la divorţul ei. Maimie ştia adevărul ce se ascundea în spatele sordidei afaceri, aşa că nu scosese nicio vorbă. O lăsase pe Amelia să fie purtătoarea ei de cuvânt. Amelia fusese ceea care îndrugase o minciună după alta, până când femeile începuseră să fugă din calea ei şi bărbaţii declaraseră sezon deschis atacului la virtutea ei. Cora Briggs încercase să nu urască pe nimeni. Ura era. După părerea ei. O emoţie inutilă, care producea secreţia fierei în sânge şi a acizilor în stomac. Din motive de sănătate, Cora nu-şi permitea să urască pe nimeni. Dar sentimentele ei

pentru Amelia Sparrow erau foarte departe de prietenie.

Mai aruncă o dată bastonul în aer. Făcu două piruete perfecte apoi prinse cu îndemânare lemnul. Îl mai învârti de câteva ori, apoi se aplecă uşor în faţă şi, cu mâna stângă, îl aruncă spre şale. Îl prinse cu mâna dreaptă, apoi îl trecu iar în mâna stângă şi făcu acelaşi gen de mişcare, de data asta spre gât. După o ultimă aruncare bine gândită în înălţimile cerului şi o prindere cu succes, Cora zvârli bastonul pe pled şi se aşeză comod, pentru a face câteva exerciţii pentru respiraţie.

Doamna Millembutter sublinia importanţa îndepărtării din minte a oricărui gând. Şi totuşi, cu mâinile pe genunchi şi ochii închişi, Cora îşi dădu seama că ceea ce contempla ea nu era acea stare de pace sufletească mult visată, ci privirea intensă şi catifelată a ochilor lui Jedwin Sparrow.

Scutură din cap.

Amelia Sparrow îi făcuse mai mult Rău decât Luther Briggs. Cel puţin, Luther avea motivele lui, atâtea câte erau. Amelia Sparrow o rănise doar pentru a-i face plăcere lui Maimie. Şi trebuia să plătească pentru asta.

Însă ochii lui Jedwin nu erau albaştri, ca ai Ameliei. Erau ochii unui tânăr, ochi care şi aşa păreau că au văzut prea multe. Oare era drept să-l folosească drept instrument al răzbunării? Nu, nu era. Cora ştia bine că ar fi trebuit să renunţe la idee. Să nu-şi pună în aplicare planul. Chiar azi îi va spune să plece!

În urma acestei decizii, fu cuprinsă de un val de dezamăgire. Într-un fel, îi spusese lui Jedwin

adevărul. Viaţa ei în Dead Dog *era* de o plictiseală cruntă.

Întoarse problema pe toate părţile. Poate că tânărul nu era la fel de bârfitor şi de scandalagiu ca maică-sa, dar în mod sigur fusese neobrăzat. Crezuse că poate cumpăra orice cu banii lui funerari! Nu, era clar, îi trebuia o lecţie!

Cora deschise ochii şi privi în zare. Îi dăduse deja o lecţie! în după-amiaza aceasta, îl va lăsa să se facă de râs!

Nu-şi putu reţine zâmbetul. Iarna asta avea să fie cea mai puţin plicticoasă iarnă din ultimii opt ani.

Toată după-masa şi-o petrecu făcând pregătiri pentru musafirul ei, fredonând încetişor, cu obrajii albiţi de făină. Nu mai făcuse prăjituri indiene de ani de zile. Lui Luther nu-i plăceau; le numea „o biată scuză în loc de desert”. Dar, dintr-un motiv inexplicabil, în după-amiaza asta îi venise chef să facă vreo câteva.

Serviciul de ceai, din argint, îl vânduse de mult în Guthrie, dar reuşi, totuşi, să facă faţă cerinţelor unui „ceai” ca la carte. Casa era lună şi mirosea minunat, a mere şi zahăr ars. Pe sub şorţ, Cora purta o rochie de zi ruginie, cu un drapaj negru amplu, la spate, care îi punea în evidenţă rotunjimea formelor. Pe majoritatea femeilor, această culoare ar fi părut ştearsă, dar pe ea o avantaja; era exact culoarea părului ei „şi portocaliul pal al bluzei îi sublinia culoarea din obraji.

Ştia că arată bine, că are o casă plăcută şi că masa va fi excelentă. Ceea ce nu ştia era dacă va reuşi să, o scoată la capăt.

— „O să luăm ceaiul, încercă să se liniştească. Şi după aia o să-i spun că m-am răzgândit.”

Îşi repetă planul în gând de o sută de ori, şi timpul abia îşi ţâra paşii către ora fixată. Cu toate astea, tresări când, la patru fix, auzi un ciocănit discret la uşa din bucătărie.

Îşi scoase repede şorţul şi se duse să-l întâmpine. O să-i servesc ceaiul, îşi mai spuse o dată, câteva prăjiturele, apoi îi voi da papucii.

— Domnule Sparrow, zise, pe un ton foarte cald. Intră, te rog.

Cu pălăria în mână, Jedwin pătrunse în bucătărie. Se strâmbă puţin, auzind-o că îl ia cu domnule. „Jedwin” suna mult mai familiar şi de-abia aşteptase să o audă spunându-i pe nume.

— Bună ziua, doamnă Briggs, spuse politicos. Era extrem de spilcuit şi de bine îmbrăcat. Briantină cu care-şi dăduse pe păr nu reuşise să-i distrugă în întregime onduleurile. Cămaşa era de sărbătoare şi cravata de mătase.

Cora fu impresionată. Ieri îl găsise chipeş. Astăzi era mai mult decât atât. Îi luă haina cu mâini tremurânde.

— Te rog, ia loc, zise nervos. Sper să-ţi placă prăjiturile indiene, domnule Sparrow, începu, foarte încet. Arătă spre masa acoperită cu cea mai bună faţă de masă din dantelă pe care o avea, apoi se întoarse iar spre el.

— Jedwin.

— Poftim? îşi ridică ochii spre el.

— Vă rog spuneţi-mi Jedwin, doamnă Briggs, zise el. M-aş simţi mai în largul meu.

Jedwin zâmbi din inimă. Următorul pas era ca ea să-i permită să-i spună şi el pe nume, Cora.

Noaptea trecută exersase de o sută de ori acest lucru, şi de-abia aştepta să-l aplice.

— Ei, Jedwin, spuse ea. Sper că nu vrei frişcă la ceai, pentru că nu am.

El o privi mut. Nu se prinsese! Când ea îl privi curioasă, îşi dădu seama că îl întrebase ceva.

— Frişcă? răspunse în cele din urmă. Nu, mulţumesc, nu e nevoie.

— Ce bine. Cora aduse ceainicul aburind la masă. Era din porţelan fin franţuzesc, cu un desen delicat cu flori de nu-mă-uita şi cu mâner auriu.

În vreme ce turna ceaiul în nişte ceşti din porţelan obişnuit, Jedwin observă imediat contrastul dintre ceainicul scump şi ceşti.

— Ce ceainic frumos, zise. De dragul conversaţiei.

Cora ridică ochii spre el, zâmbind.

— L-am primit cadou de nuntă de la mama ta.

Puse ceainicul între ei şi Jedwin îl privi jenat.

Începu să-şi bea ceaiul, întrebându-se ce face el aici. E adevărat, nu-și închipuise că o să sară drept în pat, dar nici la asta nu se aşteptase.

Ea arăta extraordinar în lumina zilei, hotărî.

În treacăt, îi privi pieptul. Auzise că-ţi pop da seama de ce se ascunde sub pliuri, după rotunjimea ce se contura prin material. I se păru că distinge clar sânii. Tocmai când îi examina mai cu atenţie, îi remarcă privirea.

Era roşie la faţă.

— Ia o prăjitură, Jedwin, zise ea, oferindu-i tava.

Jedwin luă trei şi le puse cât putu de firesc pe farfuria albă din faţa lui. Enervat că a pornit-o cu stângul, muşcă dintr-o prăjitură, pentru a se revanşa. Prăjiturelele erau uşor picante, şi îi

plăcură imediat. Ridică capul să-i spună părerea lui, dar se trezi faţă-n faţă cu ceainicul. Ea îl mutase în faţa el. Pofta de mâncare îl părăsi imediat.

— Deci, Jedwin, zise ea, pe un ton distant. Povesteşte-mi despre munca ta.

— Munca mea? Jedwin rămase perplex.

— Da, spuse ea calmă. De obicei, în timpul ceaiului, domnii vorbesc despre ocupaţiile lor.

Jedwin o privi, convins că ea ştie bine ce spune. Probabil luase ceaiul cu o groază de bărbaţi la viaţa ei. Bărbaţi mai rafinaţi şi mai manieraţi decât el. Bancheri, fermieri, poate chiar şi instalatori, vorbeau nestingheriţi despre slujbele lor, în faţa doamnei Briggs. Serviciul mortuar nu era însă, ceva de discutat la masă.

— Aş prefera să aflu mai multe despre dumneavoastră, doamnă Briggs, spuse el.

Cora îl privi uimită. *Toţi* bărbaţii voiau să vorbească despre ei înşişi. De fapt, experienţa o învăţase că *numai* despre asta voiau să vorbească. De ce voia tânărul ăsta să afle mai multe despre ea? Răspunsul care-i veni în minte n-o satisfăcu. El voia să afle amănunte.

— Despre mine? Dar, Jedwin, ştii totul despre mine. Adăugă, apoi, pe un ton amar, tot oraşul ştie totul despre mine.

Jedwin îşi reproşa din nou neîndemânarea. Ştia exact ce trebuie spus familiilor celor răposaţi, dar habar n-avea ce i-ar putea spune unei femei frumoase atât de pline de viaţă.

E adevărat, uneori mai ieşea cu câte o fată în oraş. Vorbeau, puneau ţara la cale, îşi bârfeau prietenii. Jedwin nu prea era atent. Nu se

preocupase decât ca timpul petrecut în compania fetei să fie destul de redus, astfel încât părinţii ei să îşi dea seama că nu are intenţii serioase..

N-avea despre ce să vorbească cu ea, decât despre prieteni comuni sau despre activităţile din oraş. Însă el şi doamna Briggs nu aveau prieteni comuni şi ea nu era acceptată în cercul de activităţi al orăşenilor. Jedwin îşi scremu mintea înnebunit, doar-doar o găsi un subiect de conversaţie.

— V-am văzut mergând cu bicicleta azi-dimineaţă, îşi încercă norocul în cele din urmă.

— O, da?

Jedwin îşi luă un ton mai familiar.

— Atunci e ora când fac, de obicei, o scurtă pauză. Vă văd în fiecare zi.

— Aha. Cora ştia că bărbaţii o urmăresc. O deranjă gândul că şi el făcea parte dintre aceştia.

— Unde vă duceţi? o întrebă Jedwin.

— Unde crezi că mă duc? îi ripostă ea.

Jedwin fu surprins de ciuda din glasul ei.

— Păi, nu ştiu, admise. Nu m-am întrebat niciodată.

— Cora îl privi pe tânărul. Din faţa ei şi-i citi sinceritatea din priviri. Ştia că zvonurile din oraş variau – fie se ducea în mahalaua oraşului pentru a-şi vinde corpul pe nimic, fie se ducea în Guthrie pentru a se întâlni cu oameni de afaceri importanţi, cu care avea de-a face în vreo parcare, între pernele comode ale unei maşini de lux..

— Dacă vreţi să ştiţi, mă duc la râu, se auzi zicând.

— Aşa departe? Jedwin era, evident, impresionat.

— Nu sunt decât cinci mile. Cora luă o înghiţitură de ceai. Îşi dădu seama că avea mare chef să vorbească despre viaţa ei. De ani de zile nu mai avusese o discuţie ca lumea cu cineva. O fi avut Jedwin Sparrow intenţii necinstite, dar în clipa de faţă era publicul de care avea nevoie.

— Eu sunt o adeptă înfocată a exerciţiului fizic regulat.

— A, da? răspunse Jedwin politicos, dar fără prea mare entuziasm

— Am citit tot ce s-a scris despre acest subiect şi am descoperit că filosofia lui Daisy Millenbutter se apropie foarte mult de a mea.

Jedwin încuviinţă.

— E prima oară când aud de ea, zise.

— Îţi pot împrumuta cartea ei, dacă vrei. E cât se poate de modernă când vorbeşte despre faptul că trupul şi sufletul se află într-o legătură mult mai strânsă decât se crede. Corpul este de fapt un amestec proporţional de materie şi energie, îi explică ea. Aceste două componente trebuie să rămână în echilibru perfect pentru o funcţionare perfectă a organismului.

Jedwin ridică ochii, cu uimire. N-auzise. În viaţa lui aşa ceva şi nu-şi putea imagina cum poate o femeie să gândească astfel. Dar Cora Briggs nu era o femeie oarecare.

Cu opt ani în urmă, Cora Briggs încă mai era o femeie respectabilă, care mergea în flecare duminică la slujbă. Crescută într-un orfelinat metodist şi apoi măritată cu unul dintre cetăţenii de vază ai oraşului, evoluţia ei ulterioară îi surprinsese pe toţi. Jedwin nu şi-o mai amintea din acea perioadă, pentru că avea ’ prea mult de furcă

acasă, cu taică-su. Adolescentul Jedwin nu avusese timp să se gândească la căsătoria lui Luther Briggs. Maică-sa, în schimb, nu avea alt subiect de discuţie; nu vorbea decât despre „neobrăzata asta” care nu-i făcea pe plac lui Maimie.

Divorţul ei fusese de notorietate publică. Cazurile de divorţ erau destul de răspândite în zonă. De fapt, cu legile sale progresiste, Guthrie era un adevărat paradis pentru cei care veneau din toată ţara pentru a se descotorosi de un partener nesuferit. Dar era vorba de străini. Pe când Luther şi Cora Briggs erau de-ai locului. Şi motivul divorţului era atât de misterios, că imaginaţia locuitorilor o luase ’ total razna.

— A băgat divorţ pentru că a părăsit-o, anunţase într-o zi TItus Penny, într-o pauză de crichet. Dar el n-a plecat decât după ce ea i-a intentat proces. Deci asta e o minciună sfruntată.

Informaţiile lui, care trebuiau să fie adevărate, taică-su fiind abonat la ziarul din Guthrie, au dat naştere la tot soiul de speculaţii.

— Tata zice că majoritatea femeilor divorţate sunt curve, spusese Clyde Avery. O femeie care se respectă stă cu bărbatul ei, orice-ar fi.

În clipa în care Glyde rosti cuvântul *etuvă*, toţi parcă luaseră foc. O curvă autentică la Dead Dog! Era visul tuturor puştanilor de cincisprezece ani.

Jedwin îşi pusese în cap să se uite bine la ea. A doua zi, după ce-şi terminase treburile, se strecurase până la căsuţa ei şi se ascunsese în arbuştii de lângă gard. Aşteptase ore întregi s-o vadă pe divorţată, pe doamna Briggs.

În cele din urmă, ea ieşise să ia nişte cearşafuri de pe sârmă. Jedwin rămăsese cu ochii la formele

ei armonioase şi la frumosul ei profil. Şi, când ea îşi ridicase braţele ca să ia rufele, îi admirase pieptul.

Reacţia lui fizică fusese firească pentru un puşti de vârsta lui. Cora Briggs fusese prima femeie care îi trezise dorinţa. Şi, din acea clipă, această dorinţă pentru ea îi afectase imaginea despre femei cinstite ori imorale.

— Materia, continuă Cora, este mai mult sau mai puţin constantă. Însă energia tinde să crească în cadrul sistemului nervos. Şi, dacă această energie nu e eliberată regulat, începe să depăşească materia, distrugând echilibrul. Cora clătină din cap, consternată. Îţi imaginezi cu ce rezultat.

— Da, îmi imaginez, minţi Jedwin. Îşi lăsă gândurile să zăbovească iar asupra trecutului, fără să fie atent la ce spune Cora.

— Rezultatul, continuă ea, este funcţionarea anormală a corpului, boala, şi, în fine, epuizarea şi moartea. Declaraţia Corei era impecabilă, iar tonul solemn.

Jedwin fu uimit de cuvintele ei ciudate. Oare despre ce naiba vorbea femeia asta? Femeile erau de obicei interesate de bârfă, haine, gospodărie şi bărbaţi. De obicei, chiar în ordinea asta. Ce nevoie avea o femeie să vorbească despre energie şi sport?

Însă, brusc, Jedwin îşi dădu seama la ce se referă ea.

Şi Haywood Puser avea o filosofie asemănătoare.

Un bărbat avea nevoie din când în când de o femeie, îi spunea Haywood mereu. Dorul ăsta

creşte în bărbat, şi el e nevoit să-şi caute o femeie chiar de-ar fi să caute toată viaţa.

Jedwin îşi înăbuşi un surâs. Cora tocmai zicea că şi ea are anumite necesităţi şi că e musai să le îndeplinească. Auzise şoaptele îngrozite ale mamei lui şi ale lui Maimie, despre cât de indecent era pentru o femeie să încalece o bicicletă. Dacă Cora Briggs avea nevoie să meargă în fiecare zi cu bicicleta, însemna că şi ea avea la fel de mare nevoie de el, cum avea şi el de ea.

— Da, şi eu *m*-am gândit la asta, doamnă Briggs, zise. Ca din întâmplare, îşi întinse piciorul şi îi atinse pe sub masă călcâiul. Cora şi-l retrase imediat.

— Nu încape nicio îndoială, continuă ea, dacă ai citit lucrările lui Sargent ori Gulick, curăţenia interioară nu poate fi obţinută decât prin stimuli externi.

Jedwin luă asta drept o invitaţie deschisă.

Se ridică în picioare şi luă ceainicul care stătea precum propria sa mamă între ei, îl puse pe bufet şi, după ce-şi duse scaunul lângă al Corei, se aşeză foarte aproape de ea.

Când ea îl privi cu spaimă, el clipi din ochi, ca s-o liniştească.

Se aplecă spre ea, cu coatele pe masă şi cu un surâs extrem de masculin pe faţă. Un surâs înnebunitor.

— Nu încape nicio îndoială. Vorbea, torcând ca o pisică. Energia se adună şi se tot adună, până când trebuie să o eliberăm, nu-i aşa?

Luată pe nepregătite, Cora era acum încolţită, atât de apropierea lui, cât şi de tentaţia din surâsul lui.

— Păi… păi, da… da, chiar aşa, se bâlbâi. Nu ştiam că eşti adeptul exerciţiilor fizice.

Jedwin îi puse un deget pe bărbie, atingând-o pentru prima dată şi forţând-o astfel să-l privească în ochi.

— Doamnă Briggs, credeam că am fost destul de clar – sunt extrem de interesat în orice activitate fizică ce vă implică şi pe dumneavoastră.

Jedwin, cu capul uşor întors, îşi închise ochii intenşi şi-şi apropie şi mai tare buzele de Cora. Aproape că-i simţea mireasma trupului. Inima îi bătea nebuneşte. Mintea i se blocase. Dorinţa îl sufoca.

Atingerea caldă a mâinii lui, parfumul lui atât de masculin şi de aproape, freamătul aşteptării, aproape o paralizară pe Cora. Era atât de plăcut, şi inima ei tânjea după ceva, dar nici ea nu ştia după ce. Ca hipnotizată, simţea că-l respiră odată cu aerul.

Vrea *să mă sărute!* îi căzu ei fisa, şi sări, ca speriată de bombe.

Scaunul ei se trânti de podea.

— Cora? Jedwin se grăbi spre ea, însă ea se lipi şi mai înspăimântată de perete. Cora, eu…

— Te rog să-mi spui doamna Briggs! şuieră Cora, apărându-se. Şi să părăseşti imediat casa asta!

Jedwin fu uimit de reacţia ei. Întinse mâna s-o mângâie.

Ea se trase în lături.

Jedwin ridică mâinile, vrând s-o asigure că n-are de ce să se teamă.

— Vă rog, doamnă Briggs, începu.

— Pleacă imediat. Cuvintele ei erau tăioase ca

oţelul, dar Jedwin o văzu că înghite în sec.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă Briggs, zise el încet. Vă rog să nu mă daţi afară. Vreau să rămân cu dumneavoastră.

— *Ştiu eu* ce doreşti dumneata, domnule Sparrow. Mi-ai spus ieri, vrei să-ţi faci de cap cu mine. Ei bine, domnul meu, ai greşit adresa!

— Doamnă Briggs, eu…

— Eu nu sunt o femeie uşoară, ca să mă poţi cumpăra cu Câteva flecuşteţe, domnule Sparrow. Oricum, voiam să-ţi spun că *nu-ţi* voi mai permite să mă vizitezi. Acum, sunt mai sigură ca niciodată că acest lucru este imposibil.

— Îmi pare rău, doamnă Briggs, spuse Jedwin. Eu am crezut – ei, nu contează ce-am crezut eu. Dar nu s-a întâmplat nimic şi vă promit, doamnă Briggs, că între noi nu se va întâmpla nimic decât în clipa în care veţi fi pregătită.

— Când voi fi *eu* pregătită? Cora îşi ridică bărbia, mândră. Îmi pare rău că-ţi spulber visurile, tinere, dar îţi va creşte păr alb, şi eu tot nu voi fi pregătită să se întâmple ceva între noi.

Jedwin o privi, mut, câteva clipe. Simţi încordarea din aer. Şi rămase cu ochii la sânii ei, la ritmul nervos în care se înălţau şi coborau. Ochii lui o fixau atât de intens, încât Cora se simţea ca o specie de insectă la microscop. Nu-i mai era teamă. Era, în schimb, umilită de propriul ei comportament.

— Mi-am cerut scuze, doamnă Briggs, zise el încet. Cred că merit să-mi mai daţi o şansă.

Cora respiră adânc şi-l privi drept în ochi.

— Domnule Sparrow, spuse. Nu cred că ne-ar folosi la ceva să continuăm această relaţie.

Jedwin îşi împreună mâinile în faţă şi o privi gânditor. Era, tară îndoială, cea mai interesantă femeie pe care o văzuse vreodată.

— Se întrebă, în treacăt, dacă Luther Briggs era, oa: re, întreg la minte. Dacă el ar fi avut o nevastă precum Cora Briggs, n-ar fi părăsit-o pentru nimic în lume.

Simţi un junghi în inimă. Stătea lângă femeia la care visase atâta. Şi ea era la numai câţiva paşi de el. Şi ea avea nevoie de el, era sigur. În clipa aceea, Jedwin se hotărî că, ori îşi va face de cap cu Cora, ori nu-şi va face deloc.

— Ba dimpotrivă, doamnă Briggs, zise, decis. Sunt de părere că relaţia noastră poate fi extrem de profitabilă pentru amândoi.

— Nu, îl asigură ea, clătinând din cap şi începând să-şi studieze nervos mâinile. Nici n-are cum. Ştiu că ieri am… te rog, domnule Sparrow, încearcă să faci abstracţie de ziua de ieri. Nu eram eu însămi.

Jedwin ridică din sprâncene, curios, şi zâmbi.

— Dar cum eraţi? N-aţi putea să redeveniţi cea de ieri?

Cora îl privi şocată, până când îi văzu surâsul amuzat. Jedwin făcu un pas spre ea şi se sprijini cu cotul de perete. N-o atingea în niciun fel, dar era foarte aproape de ea.

— Te rog, domnule Sparrow – începu ea.

— Vă înţeleg, doamnă Briggs, îi spuse el, blând. N-am respectat regulile, nu-i aşa?

— Care reguli?

El deveni serios şi-i examină chipul; fruntea netedă, arcuirea sprâncenelor, ochii de ciocolată, obrajii îmbujoraţi şi bărbia atât de feminină;

contemplă, fără grabă, flecare detaliu. Când ochii i se fixară asupra buzelor ei, ea şi le întredeschise uşor. Involuntar, şi el îşi ţinu un pic respiraţia.

— Nu aşa ne-am înţeles, nu, doamnă Briggs? şopti el. Noi ne-am înţeles că vă voi face curte.

— Nu, insistă Cora, iritată. Nu am stabilit nimic.

— Aţi uitat atât de repede? o întrebă. Mi-ați acordat cinstea de a încerca să vă cuceresc.

— Domnule Sparrow, eu…

— Doamnă Briggs. Îmi recunosc lipsa de experienţă. Dar cred că ştiu la ce vă referiţi. Şi nu am de gând să mă las păgubaş.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vă voi da ce doriţi, zise el.

— Domnule Sparrow. Cora îşi luă un ton sever, de profesoară. N-aveți de unde să știți ce doresc.

— Ba da. Doamnă Briggs. Cum să nu. Nu mi-ați spus ieri? Vreţi „flori şi poezie;momente lungi de tăcere în doi şi priviri pline de dor.”

— Nu vă înţeleg.

— Vreau să spun, doamnă Briggs, că vă voi face curte ca la carte.

Capitolul 4

— Doar nu te îmbraci în halul ăsta? Cuvintele lui Jedwin sugerau mai degrabă resemnare, şi nu întrebare.

— Da’ ce-are? îl întrebă Haywood Puser, privindu-şi nedumerit jacheta scurtă, cu carouri gri cu maro, a costumului.

Jedwin clătină din cap.

— Dacă te vede mama că te duci la casa mortului fără haină de doliu, o să fie foc şi pară.

Haywood zâmbi larg, descoperindu-şi dinţii albi, scoşi în evidenţă de barba deasă.

— Nu mă deranjează să-i dau puţin de furcă lui Mellie, îl asigură pe Jedwin. În plus, nenorocita aia de haină de doliu e din lână şi mor de cald cu ea.

Jedwin încuviinţă cu un oftat.

— Să ieşi, totuşi, pe uşa din spate, să nu te vadă. Se duse la oglindă şi se examină cu atenţie. Apropiindu-se puţin, îşi trecu mâna prin părul uşor rărit în creştet. Se mai uită puţin.

Apoi se duse la bufetul din apropiere şi scoase o ceapă, dintr-o sacoşă pe care o pusese acolo special. O curăţă bine şi, cu o jumătate de ceapă în mână, veni iar la oglindă.

— Pfuu! strâmbă din nas Haywood. N-ai terminat cu tratamentul ăla tâmpit?

— Să ştii că e bun, afirmă Jedwin şi începu să se frece energic cu ceapa pe cap. Sunt sigur că azi am mai mult păr decât ieri.

Haywood clătină din cap.

— Ai destul păr, dar nu rezolvi nimic cu ceapa. Pentru un tip ca tine, chelia e inevitabilă. N-ai ce face. E ca moartea.

— Şi le voi accepta pe amândouă, zise Jedwin. Doar că aş vrea să fiu bătrân atunci.

Haywood chicoti şi Jedwin surâse, la rândul lui.

— Sunt în pivniţă.

— Dacă ai nevoie de mine.

Vreau să văd ce fac cu florile.

— Haywood zâmbi şi-l petrecu cu privirea pe acest tânăr, pe care ajunsese să-l iubească şi să-l admire. Muncea la pompele funebre de la moartea tatălui lui Jedwin. Nu-l cunoscuse niciodată, dar îl considera un om norocos. Dacă fiul lui ar fi trăit, i-

ar fi plăcut să semene cu Jedwin.

Haywood îşi luă echipamentul. Fata cea mare a Needei Willoughby, Nadine, îşi dăduse duhul noaptea trecută. Haywood fu străbătut de un val de tristeţe. Moartea făcea parte din viaţa şi munca lui, dar asta nu însemna că-i era uşor să accepte stingerea atât de timpurie a unei fete încântătoare.

Pentru că era o toamnă destul de caldă, Haywood avea de gând să propună să fie îmbălsămată, şi nu congelată, pentru înmormântare. După ce luă planşeta portabilă pentru congelări, Haywood se uită să vadă dacă a pus în geantă pompa, furtunul de cauciuc, trocarul, acele, forcepsul, bisturiul, foarfecele şi masca pentru ochi., Adăugă la acestea nişte gută, o cârpă îmbibată cu ulei şi un pachet de plastru. Cutia pentru îmbălsămări conţinea două sticle mari goale, folosite pentru amestecuri şi alte câteva sticle cu lichid special pentru îmbălsămare. O pânză de bumbac, nişte pioneze şi o mäturică completau trusa. Drept ornamente, nu luă cu el decât un set de panglici mortuare.

Jedwin urma să se întâlnească cu familia mai târziu, pentru a stabili amănuntele înmormântării şi pentru a decora casa de doliu. Ştia exact ce are de făcut. Era foarte priceput la astfel de ocazii. Îi plăceau oamenii. Doar că nu-i plăcea deloc treaba cu pompele funebre. Şi Haywood îl înţelegea. Însă, din păcate, era singurul.

— Unde-i domnul Sparrow? se auzi o voce ascuţită şi pusă pe harţă.

Haywood întâi îşi termină treaba şi abia apoi răspunse.

— Bună dimineaţa, doamnă Mellie. O zi bună de asemenea, zise, cu un zâmbet.

Amelia Sparrow era îmbrăcată în doliu, dar veşmintele ei erau cât se poate de departe de ideea de cenuşă în cap şi îmbrăcăminte de sac. Mătasea neagră, scumpă, era tăiată după ultima modă, şi-i punea în evidenţă pieptul voinic şi talia de viespe. Cântărind-o din ochi, Haywood *remarcă* amploarea şoldurilor. Dar asta nu-l deranja deloc; îi plăceau femeile bine făcute. Şi, în mod evident, spatele doamnei Amelia Pratt Sparrow era exact pe gustul lui.

— Frumoasă zi pentru o înmormântare, nu-i aşa?

Amelia Sparrow nu-i savură deloc umorul. O durea măseaua şi n-avea chef de conversaţie.

— Unde-i fiul meu, domnule Puser?

— Jedwin? A, da, e jos în pivniţă, să vadă ce mai fac florile.

Amelia încuviinţă.

— Foarte bine. Bine măcar că s-a gândit să se ocupe de funerariile familiei Willoughby.

Haywood ridică din umeri. Era exact în stilul ei, se gândi, să se ţină în continuu după Jedwin, să vadă dacă-şi face treaba ca lumea. Era mereu cu ochii pe el şi în mod sigur îi făcea capul calendar. După părerea lui Haywood! numai tăria de caracter îl ajutase pe Jedwin să nu ajungă băiatul mamei. Şi era hotărât să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a-l scăpa pe tânăr de tirania ei.

— Plec peste câteva clipe să pregătesc cadavrul, îi spuse Ameliei. Puteţi să staţi liniştită, Jedwin se va descurca foarte bine.

Cu braţele încrucişate pe piept, Amelia îl privi pe angajatul fiului ei cu superioritate.

— Domnule Puser, Needa Willoughby este prietena mea, îi spuse pe un ton sever. Nu e nevoie să te deranjezi; James Edwin va face îmbălsămarea personal.

Haywood ridică ochii, fără nicio expresie. Dezaprobarea plutea însă în aer.

— Da’ n-am primit nicio solicitare în sensul ăsta, zise, luându-şi geanta şi îndepărtându-se spre uşa din spate.

Amelia îl privi furioasă că pleacă înainte de a i-o cere ea. Se duse după el şi-l urmări cu mânie crescândă, cum încarcă furgoneta.

— Nu eşti îmbrăcat pentru înmormântare, domnule Puser. Pregăteşte doar maşina, şi restul îl va face James Edwin.

Haywood continuă să-şi încarce echipamentul.

— Eu o voi face, zise.

— Ba n-ai s-o faci.

Haywood respiră adânc şi, după ce îşi spuse în gând că nu trebuie să se enerveze, se întoarse spre ea.

— Nu vă faceţi griji pentru doamna Willoughby, îi spuse calm. O s-o fac pe fetişcana aia amărâtă mai frumoasă decât a fost vreodată. Jedwin preferă să o îmbălsămez eu, şi o voi face. Sunt foarte priceput la asta.

Amelia nu-şi pierdu cumpătul.

— Sunt convinsă, domniile Puser, că-ţi cunoşti bine meseria. Dar, că vechi prieten al familiei Willoughby, din consideraţie pentru ei, va trebui să o facă James Edwin personal.

Haywood se crispă tot.

— Jedwin nu datorează nimic nimănui. Nu poate să suporte îmbălsămările, şi, dacă aţi avea un pic

de bun simţ, doamnă Mellie, l-aţi lăsa în pace.

Ameliei îi căzu faţa şi îl săgetă cu privirea.

Ridicându-şi nasul, atât cât era posibil, dacă nu voia să cadă pe spate, îi spuse pe cel mai trufaş ton posibil:

— Domnule Puser, am impresia că ai uitat care este statutul dumitale aici. Eu sunt patroana dumitale, şi numele meu este *doamna Sparrow!*

Haywood puse cu grijă cutia în dubă furgonetei şi închise uşa.

— Ştiu foarte bine cine sunteţi, însă patronul meu… Zâmbetul îi dispăru. Cred că ar fi bine să discutaţi cu fiul dumneavoastră, doamnă Mellie. El susţine că lucrez pentru el.

După ce-şi ridică în batjocură pălăria, Haywood o depăşi şi se îndreptă spre uşa şoferului.

Ea îl urmă furioasă.

— Domnule Puser! Cum îndrăzneşti să dis pari pur şi simplu din faţa mea, când vorbesc cu dumneata?

Haywood îi aruncă o privire inocentă şi se urcă pe scaunul şoferului. Privind-o de pe o poziţie superioară pe femeia care se uita la el iritată, cu mâinile pe lângă corp, Haywood îi observă culoarea din obraji. După criteriile oricărui bărbat, Mellie Sparrow era o femeie frumoasă. O femeie pe care supărarea o prindea de minune. Ce noroc pe capul ei, se gândi Haywood: ea era furioasă tot timpul.

— Dar nu dispar, doamnă, zise el. Plec.

Râzând din inimă, Haywood băgă cheia în contact şi furgoneta porni, instantaneu. Amelia Sparrow rămase singură şi plină de draci în mijlocul curţii.

În momentul în care, doamna Briggs afirmase răspicat că a face curte unei femei însemna în primul rând să-i aducă flori, Jedwin dedusese că era o activitate care avea loc mai mult primăvara. Păşind atent în întunecimea pivniţei, îşi evaluă posibilităţile. Dezgustat, îşi dădu seama că, în calitatea sa de antreprenor de pompe funebre, era unul dintre puţinii care îşi puteau permite luxul de a întreţine fanteziile florale ale unei femei, toamna.

În timp ce majoritatea pivniţelor gemeau de borcane de conserve, ori de provizii de cartofi şi mazăre, subsolul său era împânzit de sute de metri de funii de bumbac, de care erau atârnate, cu corolele în jos şi cu tulpinele prinse cu cârlige de rufe „toate florile rămase din timpul primăverii sau al verii. Subsolul fiind întunecat şi uscat, florile se uscaseră în mod natural, pierzându-și doar puţin strălucirea.

Jedwin străbătu şirurile, admirându-şi opera, întreprinderea lor era renumită până la Kingfisher pentru faptul că avea flori pentru orice serviciu funerar, fie iarnă, fie vară, Aceasta era cea mai importantă contribuţie a lui Jedwin la afacerea familiei. De fapt, *singura* lui contribuţie. De ani de zile căutase un domeniu în care să fie bun, o ocupaţie care să-l acapareze şi pe care să o poată practica din plăcere.

Descoperise această idee într-o revistă, şi încercase să-l coopteze şi pe taică-su. Crepul negru tradiţional şi panglicile de doliu erau atât de lipsite de viaţă, de deprimante şi triste. Oameni erau şi aşa copleşiţi de realitatea morţii, insistase Jedwin. Au nevoie să-şi amintească de viaţă. Jim

Sparrow nu-i interzisese fiului său să, pună în practică această idee, dar nici. Nu păruse prea interesat. Încercând să-l impresioneze, Jedwin aranjase o frumoasă coroană de flori lângă sicriul deschis al lui Walter Patrick. Taică-su încuviinţase din priviri şi probabil că n-ar mai fi spus o vorbă despre asta.

Dar soarta, prin intermediul reverendului Philemon Bruder, îi venise în ajutor. Acesta fusese scandalizat şi, cu un ton grav, de parcă ar fi fost sfârşitul lumii, ordonase ca acele simboluri păgâne să fie scoase imediat din casă.

Auzind asta, Jim Sparrow se încăpăţânase ca un catâr pe şina de cale ferată.

Jedwin zâmbi, amintindu-şi. Nu-şi cunoscuse bine tatăl. Traiul alături de el vreme de şaisprezece ani nu-i apropiase prea tare. Însă în acea zi îndepărtată, pentru prima şi probabil pentru singura dată, bărbaţii din familia Sparrow fuseseră de-adevăratelea tată şi fiu.

— Fiu-meu a făcut coroana, spusese tatăl, categoric. Şi eu găsesc că e foarte frumoasă.

Chiar şi la bătrâneţe, Jim Sparrow era la fel de înalt şi de vânjos. Cu toate că era un creştin adevărat, care se ducea regulat la biserică, întotdeauna făcea numai cum îl tăia pe el capul. Nevastă-sa era singura care-şi permitea să-l calce în picioare; nimeni altcineva nu îndrăznea.

— Domnule Philemon, dacă nu vă place cum arată, n-aveţi decât să nu staţi. Pe aceeaşi uşă pe care aţi intrat puteţi şi ieşi.

Reverendul se înfuriase la culme, dar nu zisese nimic. Jim Sparrow era omul cel mai priceput la alinarea celor îndoliaţi. Dacă ar fi fost puşi să

aleagă, în mod sigur majoritatea ar fi preferat ca predica s-o ţină el, şi nu reverendul. Aşa că Philemon Bruder *acceptase* florile la serviciul funerar şi de atunci încolo, Jim Sparrow nu se mai lipsea de ele.

Mirosul îmbătător de trandafiri uscaţi îl trezi pe Jedwin la realitate şi se opri puţin, să se uite mai bine la ei. În marile oraşe, li se spunea „imortele” – flori uscate, menite să păstreze frumuseţea vieţii pentru totdeauna. Trandafirii se conservau foarte bine, ca şi garoafele şi măceşul. Calele, cele mai iubite fiori de înmormântare, nu se păstrau bine deloc. Maică-sa vrusese cale pentru funeraliile tatălui. Trupul neînsufleţit al părintelui său se odihnea lângă un buchet de imortele.

Jedwin se posomorî. Imortele pentru o doamnă? Nu se prea potriveau, cugetă el privind trandafirii.

— Da, trandafirii sunt buni.

Jedwin tresări, neplăcut surprins de apariţia mamei lui.

— Poftim? o întrebă.

— Trandafirii sunt cât se poate de potriviţi pentru o domnişoară, răspunse Amelia firesc.

Jedwin se făcu livid. De unde aflase ea? Doamne Dumnezeule, oare maică-sa pusese un detectiv pe urmele lui? Se ridică în picioare, hotărât să pună lucrurile la punct.

— Asta nu-i treaba dumitale, mamă, zise tăios. Eu sunt propriul meu stăpân şi nu accept să te bagi unde nu-ţi fierbe oala.

Amelia rămase fără replică.

— Era o simplă sugestie, spuse uimită. Dacă preferi rezedele, te priveşte.

— Mamă, dumneata îţi baţi joc de mine? Ştii

bine că aici nu e vorba despre flori.

O clipă nedumerită, Amelia îşi recâştigă imediat stăpânirea de sine şi-şi luă o poză de om mâhnit.

— Bănuiesc că m-ai auzit certându-mă cu domnul Puser. Se întoarse cu spatele la el, ofensată. Bărbatul ăsta n-are pic de maniere. E un individ cât se poate de banal şi nu înţeleg de ce ţii atâta la el. Ştii ce mi-a zis? îl întrebă, întorcându-se din nou cu faţa spre Jedwin, indignată la culme. Mi-a zis că asta e afacerea *ta,* de parcă eu aș fi fost o rudă săracă şi amărâtă, pe care tu o ţii pe lângă casa ta de milă. Amelia începu să se plimbe nervoasă prin pivniţă. De parcă nu eu ţi-aş fi dat viaţă şi de parcă nu eu mi-am sacrificat propria fericire şi propriile visuri pentru tine! Bărbatul ăsta n-are pic de respect pentru mine. Ştii cum îmi zice? Nu văduva Sparrow, sau doamna Sparrow, sau măcar – se opri o clipă să-şi regleze respiraţia – măcar doamna Amelia. Neruşinatul îmi spune Mellie!

Glasul Ameliei Sparrow devenise, de atâta frustrare, aproape un mieunat. Când se întoarse şi-l descoperi pe fiul ei râzând cu gura până la urechi, explodă.

— De ce râzi? se răsti.

Jedwin se strădui să-şi ia o expresie serioasă. Încântat că ea nu aflase de incursiunile lui, se distră de minune pe seama ei. Nimeni nu ştia să o pună la punct pe Amelia ca Haywood. Era una din marile calităţi pe care Jedwin le admira la Haywood.

— Haide, mamă, o luă el cu binişorul. Nu te mai ambala în halul ăsta. Ştii doar că Haywood e din Arkansas şi că nu trebuie să te aştepţi la prea

multe din partea lui.

Amelia se întoarse spre fiul ei.

— Şi tu vrei să-l trimiţi tocmai pe necioplitul ăsta să ne reprezinte la o familie cu care suntem în cele mai bune relaţii de prietenie?

— O să trec pe la familia Willoughby mai târziu. Am de gând să conduc serviciul funerar chiar eu.

— Dar îl laşi *pe el* să facă îmbălsămarea!

— Da.

— Da?

— Da!.

— Ăsta-i ultimul tău cuvânt? îl întrebă Amelia, înecându-se de furie. Ţi se pare că munca tatălui tău nu e de nasul tău, aşa că angajezi pe altcineva s-o facă. Pe un individ lipsit de orice maniere, un necioplit fără pic de sensibilitate. Şi eu trebuie pur şi simplu să accept toate astea. Poate. Că ţie nu-ţi pasă dacă întreprinderea noastră se duce de râpă, dar mie îmi pasă. James Edwin, nu mai am douăzeci de ani. Dacă dăm faliment, cine o să aibă grijă de mine la bătrâneţe? O să merg la întruniri în zdrenţe? Sau ai prefera să mă vezi cerşind pe stradă?

Jedwin se enervă.

— Eu o să am grijă de dumneata, ştii bine.

— Aşa cum a avut şi taică-meu? îl întrebă ea. Cu el semeni: nu cu mine, nici cu Jim Sparrow!

— Mamă – tonul lui Jedwin era sever, chiar aspru.

— N-am timp de discuţii, îl întrerupse maică-sa scurt. Biata Nadine Willoughby a trecut în împărăţia celor drepţi, şi trebuie să mă duc s-o consolez pe scumpa mea prietenă Needa. Mi-e teamă că acest lucru îmi va redeştepta suferinţele

abia uitate, pricinuite de funeraliile propriului meu soţ. Măcar un membru al familiei noastre ştiu sigur că-şi va face datoria.

După ca mai scoase un oftat exagerat, văduva Sparrow îi întoarse spatele fiului neascultător şi se îndreptă pios spre uşă.

— Bănuiesc că va trebui să merg pe jos.

— Te duc eu, spuse Jedwin printre dinţi.

Amelia încuviinţă tacit.

— Sunt gata într-un sfert de oră.

Cora tremură şi-şi strânse mai bine haina pe. Corp, apoi îşi luă găleata şi o porni spre cişmea. Venea frigul şi o prinsese pe picior greşit. Cişmeaua de la bucătărie îngheţase iarna trecută şi toată vara sperase că va face rost de bani s-o repare.

Nu-şi îngădui însă luxul autocompătimirii.

— Femeile au supravieţuit mii de ani fără apă curentă în bucătărie, îşi aminti.

Cu haina groasă peste capot şi cizmele de lucru, se îndreptă spre cişmea. Iarba îi scârţâia sub tălpi. Deşi încă verde, strălucea de prima brumă a anului în lumina soarelui de dimineaţă. Cora îşi ridică ochii spre nucul împovărat de buchetele de fructe verzi. Estimă, încântată, că până la sfârşitul săptămânii, vor cădea.

Traversă cu greutate curticica şi grădina acum pregătită pentru iernat. Se îndreptă cu stoicism spre gard şi spre cişmeaua pe care Luther o folosise pentru cai.

Luther iubea caii de rasă. Ținuse o pereche de murgi pentru trăsură şi un cal de povară, îi stătea bine alături de cai. Cora zâmbea şi acum când şi-l amintea călărind nebuneşte, spre cine ştie ce

întâlnire importantă. Era un bărbat frumos. Şi, când era călare, şi mai şi.

De când nu mai erau caii. Jgheabul se coşcovise şi ruginise de tot. Când Cora însufleţi cişmeaua, stratul subţire de apă din jgheabul crăpat semăna cu o pânză de păianjen.

Cora apucă mânerul greu cu ambele mâini. Se lăsă cu toată greutatea şi reuşi. Când atinse fundul pompei, lăsă mânerul să se ridice uşor. Dacă l-ar fi forţat, tot n-ar fi rezolvat nimic. Mânerul cişmelei nu era ca cel din bucătărie, conceput pentru o mână de femeie, ci pentru umeri puternici şi braţe viguroase, de bărbat. Corei îi trebuiră câteva opinteli serioase, până când apa catadicsi să curgă. În momentul acela, nu-i mai era de mult frig. De efort, fruntea i se acoperise cu broboane de sudoare.

Odată găleata umplută, Cora se opri la grămada de lemne de lângă grajdul gol. Lemnul era încă verde – cel mai Ieftin lemn pe care-l găsise, de pin. Atentă să nu verse apa, se îndreptă încetişor spre casă. Ajunsă înăuntru, lăsă lemnele să cadă cu zgomot într-o ladă. Apoi, îndoindu-şi braţul suprasolicitat, ridică găleata cu apă şi o turnă aproape toată în chiuveta metalică aflată în prelungirea sobei. Golise deja apa caldă rămasă de cu seară în lighean.

Vărsă restul de apă în ceainicul pe care-l puse imediat pe foc, după care puse găleata în cui.

Îşi dădu jos haina, apoi aranjă cărbunii în cămin. Observă supărată că iar era plin de cenuşă. Ultima dată când îl curăţase, vărsase din greşeală mizeria în bucătărie şi îi luase aproape o săptămână să şteargă pelicula subţire de cenuşă ce se aşternuse

prin toată casa.

Poate că data viitoare ar fi mai bine Să-şi aducă roaba în casă. Cu mult timp în urmă aflase că, dacă trebuie să se descurce singură, trebuie să mai şi improvizeze. Dar ea fusese întotdeauna mai mult singură. Părinţii ei veniseră din Missouri ca să cumpere pământ în Oklahoma. Mama ei era slăbită după o altă naştere cu nenoroc. Cora nici nu-şi mai amintea câţi fraţi şi câte surori moarte îngropaseră ai ei. Dar rămăsese cu impresia că maică-sa îngropa în fiecare an un copil. În cele din urmă, în anul când fusese bătaia pentru pământ, îşi pierduse şi mama. Fusese înspăimântată.

Taică-su parcă uitase de existenţa el; parcă nici n-o vedea.

Cora îşi petrecea timpul făcând tot ce-o văzuse pe mama el că face. Mătura, spăla, călca, punea murături.

Disperat de moartea soţiei şi de recolta proastă, taică-su începuse să bea şi să joace jocuri de noroc. Când pierduse ferma la cărţi, Cora plânsese zile întregi. În iama aceea locuiseră într-un cort, şi taică-su muncise pe apucate şi băuse rachiu de porumb.

Focul din sobă începu să salte, vioi, dar Cora tremură, la amintirea frigului îndurat atunci. Uneori, când era tristă şi i se părea că viaţa ei nu e ce ar trebui să fie, îşi amintea acea iarnă. Problemele de azi păreau nimicuri, prin comparaţie.

Murise de pleurezie. Totul se întâmplase atât de repede, încât Cora nici n-avusese timp să caute un doctor. Oamenii îi veniseră în ajutor şi îl îngropaseră. Şi aceiaşi oameni, nişte străini, o

trimiseseră să crească alături de copii străini, la Căminul Metodist din Muskogee.

Se numea cămin, dar nu era un cămin adevărat. Oamenii se purtaseră frumos cu ea; Cora nu le reproşa nimic. Dar ştia că viaţa ei începuse în altă parte, altcândva. Muncise, se rugase şi ascultase. Şi aşteptase. Nu ştia nici ea de ce, dar fusese sigură că, într-o zi, cineva o va salva de aici. Şi o salvase.

Apa din boiler începuse să bolborosească. Cora aruncă o privire rapidă spre fereastră, să se asigure că transperantele sunt trase. Era, fără doar şi poate, culmea neruşinării ca o femeie să se spele în bucătărie. Dar, trăind singură de opt ani, Cora nu mai simţea deloc nevoia de a respecta alte reguli în afara celor întocmite de ea însăşi.

Dezbrăcată până la brâu, Cora înmuie o cârpă curată de bumbac în apa caldă din lighean şi o săpuni uşor cu puţină vrecie de casă. Doamna Millembutter susţinea că un duş călduţ e cel mai bun pentru sănătate. Îndepărtarea impurităţilor pielii printr-un jet de apă era o obligaţie săptămânală, după spusele ei. Cu toate acestea, Cora nu avea baie şi prefera să se spele în acest fel mai tradiţional, în flecare zi.

După ce se clăti şi-şi şterse pântecul şi sânii cu un prosop uzat, Cora îşi puse corsetul şi îl încheie la toţi nasturii, înainte de a-şi lăsa cămaşa de noapte să cadă şi a-şi continua baia. În ciuda modemelor opinii ale doamnei Millembutter, în legătură cu necesitatea nudităţii în anumite împrejurări, Cora nu reuşise să uite lecţia metodiştilor. O femeie nu trebuia să rămână niciodată complet dezbrăcată.

Căminul metodist era foarte sever cu fetele şi singura cale de scăpare era măritişul – un adevărat triumf. Luther Briggs o transformase într-o învingătoare, ca apoi să-i fure trofeul.

Cora încercă să scape de amintirile neplăcute. Îşi puse chiloţii. Voise o casă şi Luther i-o dăduse. Căsuţa albă era câni şubredă pe la încheieturi, dar era a ei.

Zugrăvită şi reparată, va fi ca nouă, îşi spunea Cora mereu. De obicei nu se gândea de unde o să facă ea rost de vopselele şi de materialele necesare, dar azi analiză situaţia pe toate părţile.

Ca celibatară, nu prea avea şanse să câştige bani – poate doar dacă-şi deschidea o mică brutărie sau un atelier de croitorie. Femeile care trebuiau să se întreţină singure îşi luau de obicei de cusut ori de brodat acasă. Însă niciuna dintre aceste alternative nu-i era la îndemână Corei. Atingerea unei divorţate ar fi spurcat pe veci hrana sau îmbrăcămintea, în ochii bunelor femei din Dead Dog. Dacă ar fi încercat să-şi încropească o afacere, Cora ar fi fost de mult moartă de foame.

— Doamne, îţi mulţumesc că mi l-ai scos în cale pe Titus Penny[2], şopti Cora în timp ce îşi prindea părul într-un coc obişnuit şi-l fixa cu o agrafa în creştetul capului. Titus cumpăra de la ea jeleuri şi gemuri, chiar şi sirop de prune, pe care le vindea în magazinul lui. Le spunea oamenilor că le făcuse văduva Martin. E-adevărat, şi văduva vindea sortimente asemănătoare prăvăliei, dar era prea bătrână şi avea sănătatea prea şubredă. Şi nu putea produce cât Cora.

2 Penny - ban.

Bineînţeles, văduva primea mai mulţi bani. Titus Penny nu era un sfânt şi Cora era convinsă că nu degeaba îl chema aşa.

Corei îi dădea doar o treime din cât îi dădea văduvei pentru acelaşi produs.

— Ştii bine că îţi fac o favoare, Cora, îi spusese rânjind în felul ăla al lui, atât de enervant.

Dacă nu ţi le-aş cumpăra eu, n-ai avea cui să le vinzi.

Cora nu zise nimic şi îl privi, fără nicio expresie, cum îşi răsuceşte vârfurile mustăţii roşcate.

— Ia zi, Cora dragă, facem afacerea sau nu?

Ea ar fi vrut să i-o reteze scurt şi să plece trântind uşa. Dar el avea dreptate. N-avea unde să se ducă în altă parte, şi câţiva bănuţi tot erau mai buni decât nimic.

După ce-şi puse pălăria pe cap, Cora luă coşul de cumpărături şi deschise cămara. Nu prea mai avea ce vinde. Vara fusese cam zgârcită cu fructele de pădure şi grădina i se cam uscase din cauza secetei. Cora luă ultimele trei borcane cu pepene verde murat, le puse în coş şi le acoperi bine cu un ştergar.

— Nici nevastă-mea nu ştie despre asta, o avertiza Titus adeseori. Aş da faliment dacă vreun client de-al meu şi-ar da seama că te ajut.

Corei nu-i păsa prea tare de falimentul lui. Doar că el era singura ei sursă de venituri. Stinse focul din cămin şi duse borcanele la bicicletă. Avea nevoie de făină sau de mălai. Nu-i strica şi nişte zahăr, dar la capitolul acesta încă stătea bine – îl putea înlocui cu melasă. Pâinea însă n-o putea înlocui cu nimic.

În aerul răcoros al dimineţii, Cora ieşi în stradă,

cu mare grijă să nu cumva să răstoarne coşul din cauza gropilor din drum. Nu-şi putea permite să cadă şi să-şi spargă ultimele borcane cu murături.

Că de obicei, merse privind spre mijlocul străzii, însă azi, trecând pe lângă întreprinderea de Pompe Funebre Sparrow, nu-şi putu lua ochii de la clădirea impozantă de cărămidă, cu verande largi, albe.

În cele două zile ce trecuseră de la discuţia cu Jedwin, încercase, în van, să nu se mai gândească la el. Era de înţeles, în viaţa ei. Lipsită de orice perspectivă fericită, se întâmpla, în sfârşit, ceva.

Data viitoare când mai vine, o să-l trimită la plimbare, se hotărî ea.

Cu gândul aiurea, uită să mai verifice dacă Penny avea clienţi. Când le văzu pe cele două femei, deschisese deja uşa.

În mijlocul prăvăliei soţia lui Titus, Fanny, vorbea cu Amelia Sparrow în persoană.

Capitolul 5

Surprinsă de propria ei gafă. Cora le privi o clipă în tăcere.

La fel de uimite, Fanny şi Amelia rămaseră cu ochii holbaţi la ea. Fanny era îmbrăcată într-o rochie de stambă care nu reuşea să-i ascundă sarcina înaintată. Haina, ca toate hainele ei care nu se închideau în faţă, îi atârna lălâie pe lângă corp. Amelia, în schimb, purta o rochie de doliu extrem de elegantă, după ultima modă – mătase cenuşie garnisită cu cea mai fină dantelă neagră – ce-i scotea în evidenţă tenul alb şi părul blond deschis.

Cora dădu să se scuze pentru că le-a întrerupt. Când îşi aminti că oricine avea dreptul de a intra într-un magazin. Îşi făcuse o lege din a o evita pe Amelia Sparrow. Pentru că aceasta, spre deosebire de celelalte femei din oraş, care-şi manifestau dezaprobarea şuşotind în spatele ei, căuta expres confruntarea directă..

Cu cea mai arogantă expresie pe care o avea, Cora le salută din cap pe cele două femei.

Fanny Penny aproape explodă când văzu că *acea* femeie vorbeşte, practic, cu ea. Se uită, iritată, spre Amelia.

— Oare ce caută aici? o întrebă Amelia pe Fanny, destul de tare ca s-o audă şi Cora.

Cora îşi îndreptă atenţia spre cratiţele şi oalele dintr-un colţ al prăvăliei. Îi bătea inima de parcă tocmai ar fi urcat în forţă dealul de lângă râu, pe bicicletă. Încercă să se liniştească, ignorând celelalte prezenţe din magazin.

— Câteodată îşi face cumpărăturile aici, recunoscu Fanny, stânjenită. I-am spus lui Titus să nu-i dea pe credit, mai adăugă, repede. Da’ el zice că întotdeauna plăteşte cu banii jos.

— Cu banii jos? se scandaliză Amelia. Numai Cerul ştie de unde face rost de ei. Tonul ei sugera clar că are anumite bănuieli.

Cora privea fix oalele. Din experienţă ştia că, dacă nu pui paie pe foc. Se stinge de la sine. Deşi, dacă era vorba de Amelia Sparrow, exista întotdeauna riscul ca ea însăşi să mai arunce nişte paie.

— Jur, zise, oftând cu tristeţe, că biata Maimie Briggs a fost blagoslovită de soartă cu mai mult decât putea duce.

Cele două femei priviră spre Cora.

— Da, biata de ea, consimţi Fanny.

— După ce că unicul ei fiu îi e aproape un străin, a mai trebuit să îndure şi scandalul ăla cumplit, îşi continuă Amelia tirada.

Fanny încuviinţă din cap.

— După părerea mea, femeia asta e pur şi simplu o sfântă.

— Da, o sfântă, se auzi ca un ecou Fanny.

— După tot ce-a suferit, mi s-ar părea normal ca oraşul nostru să facă ceva pentru ea. Ceva care să-i mai însenineze puţin viaţa, pe care unii i-au făcut-o atât de grea. Ceva care să-i certifice faptul că nimeni n-o socoteşte vinovată de păcatele săvârşite de alţii. Ceva care să-i arate cât de mult o preţuieşte întreg oraşul.

— Şi la ce anume te-ai gândit? o întrebă Fanny.

Amelia surâse, mulţumită de felul în care reuşise să aducă în discuţie subiectul care o preocupa atâta în ultimul timp.

— Cred că ar trebui să dăm oraşului numele ei.

— Să dăm nume oraşului? Fanny păru destul de sceptică. Păi are deja un nume.

— Halal nume.

— Da, asta aşa e, recunoscu Fanny.

— Şi evident ăsta nu e nume de reşedinţă de judeţ, zise Amelia. Acuma că se votează suveranitatea, trebuie să fim pregătiţi să ne asumăm responsabilităţile ce *ne* revin.

— Da, sigur. Fanny era din ce în ce mai entuziasmată de idee. Singura cale prin care afacerea familiei Penny putea prospera era dezvoltarea oraşului. Şi, ca reşedinţă de judeţ, toate drumurile erau deschise. Sigur, un nume

mai acătării ar spori prestigiul comunităţii noastre.

— Aşa zic şi eu. Şi mai zic că nu trebuie să fie un nume greu de pronunţat sau un nume sec, ca Boston, Oklahoma.

Fanny chicoti, perfect de acord.

— A, nu, în niciun caz.

— Sunt de părere că, pentru binele tuturor, comunitatea noastră ar trebui să poarte numele celei mai vechi şi mai importante familii din oraş. După ce expiră cu zgomot, Amelia adăugă încântată. Cred că Briggston ar fi un nume foarte potrivit.

Cora Briggs îşi uită de tot poza nonşalantă şi se întoarse, cu gură deschisă şi cu ochii îngroziţi, spre Amelia Sparrow.

Amelia o săgetă cu privirea, ridicând din sprâncene.

— Cei care trag cu urechea pot auzi lucruri neplăcute, zise ea dulce.

Cora îşi strânse buzele, roşie de mânie. Cuvinte grele îi stăteau pe limbă, însă nu le rosti. *Briggston!* Cuvântul îi sfredelea creierii. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ca şi cum n-ar fi fost destul că era dispreţuită de propria ei comunitate, acum voiau să dea oraşului numele celei care-i distrusese viaţa. Îi venea să strige, să ţipe, să dărâme totul în calea ei, să întrebe cine avusese ideea. Dar: în aceeaşi clipă, îi veni în minte răspunsul: Amelia Sparrow.

Tocmai se hotărâse să-i zică vreo două, cu riscul de a aduce o adâncă jignire bunelor maniere, când în prăvălie intră în fugă o fetiţă de vreo cinci ani.

— Una roşie! Vreau una roşie!

Se duse glonţ la tejgheaua pe care erau orânduite borcane cu bomboane viu colorate şi începu să ţopăie nerăbdătoare, scuturându-şi zulufii blonzi.

— Una roşie! Una roşie!

— Maybelle! Fanny Penny îşi încrucişă braţele, severă. Ţi-am zis doar, nu ai voie să mănânci dulciuri înainte de masă.

Fetiţa îşi privi mama cu cei mai albaştri ochi posibili.

— Mi-a dat voie tata, zise, sigură pe ea, şi începu din nou să ţopăie.

— Una roşie! Una roşie!

— Titus? strigă Fanny spre soţul ei, care tocmai ieşea din magazie.

Proprietarul băcăniei reteză scurt obiecţiile soţiei.

— Las-o măi, să mănânce câte vrea, zise, ducându-se spre tejghea şi desfăcând capacul unui borcan imens. A fost foarte cuminte în dimineaţa asta.

— O răsfeţi prea tare, spuse Fanny.

Titus nici măcar nu-şi ridică privirile.

— Fata tatii cea frumoasă merită să fie răsfăţată. Ia zi, Maybelle draga mea, cum să fie? Roşie sau albă?

— Amândouă, strigă Maybelle.

— Titus – tonul lui Fanny deveni ameninţător, dar bărbatul ei n-o luă în seamă.

— Cum vrei tu, îi zise fetiţei. Una pentru acum şi una pentru mai târziu.

Când Titus Penny umplu palmele grăsuţe ale feţei cri bomboane, Fanny se întoarse spre Amelia, clătinând din cap.

— Nu ştiu ce să mă mai fac cu Titus. N-are ochi decât pentru Maybelle.

Obişnuit să o audă pe nevastă-sa vorbind despre el ca şi când el n-ar fi fost de faţă, Titus nu dădu atenţie discuţiei. Însă, bineînţeles, nu-i scăpă niciun cuvânt.

— Bărbaţii nu ştiu deloc cum trebuie să. Se poarte cu copiii, zise Amelia, aprobând din cap. Bunul domn Sparrow, odihnească-se în pace, l-ar fi lăsat pe Jedwin să facă tot ce vrea. Noroc că am fost eu tare pe poziţie. Taţii nu-şi bat capul cu viitorul copiilor lor, ca mamele.

Amelia privi spre copilul care îşi mânca fericit bomboanele.

— Domnul Penny nu se gândeşte decât cum s-o facă fericită pe Maybelle azi. Însă nu-i trece niciodată prin cap cât de greu îi va fi s-o mărite, dacă o să fie răzgâiată şi lacomă.

— Da’ nici nu trebuie să se mărite, o întrerupse Titus Penny, iritat. Poate să rămână aici şi să lucreze la prăvălia asta, toată viaţa. Aş fi foarte mulţumit ca ea să-mi însenineze ultimele clipe de viaţă.

Privindu-şi odorul, Titus i se adresă, cu vocea cu care te adresezi de obicei copiilor mici:

— Vrei să stai acasă şi să ai grijă de tata, când o să fii mare?

Cu gura plină de bomboane, Maybelle încuviinţă energic din cap.

Fanny şi Amelia se priviră cu subînţeles.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, zise Fanny cu un suspin. Când fetiţa o luă de mână, Fanny se strâmbă. Tot timpul eşti lipicioasă.

Maybelle ridică din umeri cu nepăsare şi se lăsă

condusă afară din prăvălie.

După ce îşi urmări nevasta şi copilul plecând, Titus Penny se întoarse spre Amelia.

— Nu vreţi şi dumneavoastră o bomboană, doamnă?

Ameliei nu-i surâse propunerea. Încă o mai durea măseaua şi ştia din experienţă că dacă bea fierbinte sau mănâncă dulciuri o s-o apuce nişte dureri cumplite.

— Nu. Mulţumesc, domnule Penny, zise. Eu nu sunt copil, ca să mă faceţi să tac cu dulciuri.

Penny încuviinţă, cu tristeţe.

— Poftiţi etamina pe care aţi dorit-o.

Amelia se apropie de tejghea şi pipăi materialul, gânditoare. Atenţia lui Penny fu atrasă de o mişcare din celălalt colţ al prăvăliei. Când o văzu pe Cora Briggs, tresări.

Amelia îl privi curioasă.

— Mi-a zis Fanny că îi permiteţi să cumpere de la dumneavoastră, şopti ea ca să nu audă decât el.

Titus se întunecă la faţă.

— Sunt singurul băcan din oraş. Nu pot să o dau afară şi s-o las să moară de foame.

Amelia îl ascultă liniştită, examinând materialul.

— Poate că, dacă n-ar avea de unde să-şi ia mâncare, ar pleca din oraşul ăsta.

Titus o privi sceptic.

— Unde să se ducă, doamnă Sparrow? N-are nici rude, nici bani şi casa e a ei cu acte în regulă.

Amelia se uită la el critic şi-i zise:

— Trebuie să aibă nişte bani, altfel n-ar avea cum să cumpere de la dumneavoastră.

Titus fu din nou stânjenit.

— Nu-i dau nimic pe credit, spuse prudent.

— Sper să fie aşa, zise Amelia pe un ton care, sub aparenţa de glumă, conținea o ameninţare. Dă-mi, te rog, materialul şi şase ace de cusut.

Titus îi împachetă grăbit cumpărăturile. Privi de câteva ori furiş spre Cora, care continua să se plimbe nepăsătoare prin magazin. După ce legă frumos pachetele, o conduse pe Amelia până la uşă şi se mai întreținu puțin cu ea despre vreme.

În clipa în care uşa se închise în urma Ameliei, surâsul îi dispăru brusc. Se întoarse spre Cora.

— Ţi-am zis să nu vii aici când e lume înăuntru.,

Cora îl privi încurcată.

— Nu sunt o criminală, domnule Penny, zise, foarte calmă. Pot intra unde vreau eu în oraşul ăsta. E-adevărat, mă străduiesc s-o evit pe Amelia Sparrow, însă nu pentru că *trebuie,* ci pentru că *aşa vreau eu.*

Titus Penny, care se pierdea de obicei în faţa femeilor, o lăsă mai moale.

— Da, da, încercă el s-o domolească. E bine s-o eviţi. Femeia asta e otravă curată.

— Vă dap seama că eu o ştiu mai bine ca dumneavoastră. Cora era încă marcată de cuvintele Ameliei, că vor să numească oraşul după Maimie Briggs. După părerea ei, oricât venin ar fi împroşcat Amelia, vipera era nu ea. Ci Maimie Briggs.

Titus Penny o aprobă solemn.

— Da, aşa e, dumneata ştii cel mai bine. După ce mai aruncă o privire rapidă spre uşă, îi făcu semn să-l urmeze.

— Haide în spate, îi propuse. Să nu mai dea buzna peste noi alţi clienţi.

Cora încuviinţă şi-l urmă în magazia ticsită cu

mărfuri. Într-un colţ, lângă o fereastră cu geamuri galbene, de proastă calitate, care lumina destul de slab camera, era un birou. Pe acest mic birou improvizat se aflau toate registrele şi dosarele cu facturi ale prăvăliei. Scaunul de alături era şi el plin de hârtii. Titus le mătură cu mâna şi se aşează. Abia după ce-şi aranjă mustaţa şi-şi drese glasul, se apleca uşor în faţă şi-i zâmbi Corei întrebător.

— Deci, Cora dragă, ce mi-ai adus azi?

Făcând abstracţie de tonul lui familiar, Cora îl fixă serios.

— V-am adus ultimele borcane de pepene verde murat, zise calmă. Aş avea nevoie de nişte lucruri, dar cred că pot aştepta până culeg nucile. Tonul ei era liniştit, un ton de om de afaceri. Domnule Penny, azi dimineaţă m-am uitat la cel mai frumos nuc al meu şi am văzut că e încărcat de nuci.

Titus încuviinţă, fără prea mare interes.

— Cora dragă, e foarte bine că ai nuci. Dar le pot obţine pe un preţ de nimic de la toţi fermierii din preajmă.

Cora îi zâmbi cât putu de dulce.

— Dar ei nu vi le aduc gata curăţate, numai miezul, nu? îl întrebă, cunoscând deja răspunsul lui. Anul trecut s-au vândut foarte bine, dacă vă aduceţi aminte.

Titus ridică din umeri.

— Cora, scumpa mea, nu e în fiecare an la fel. Sigur, ştii că le voi cumpăra, dar nu-ţi garantez că pot să-ţi dau pe ele contravaloarea proviziilor de iarnă.

Ei i se puse un nod în gât, dar continuă să zâmbească.

— Sunt sigură că veţi face tot ce vă stă în

putinţă, domnule Penny.

Titus îşi duse un deget la tâmplă şi o privi gânditor un moment.

Cora era obişnuită să se târguiască cu el; ştia că, dacă ar fi după el, nu i-ar da nimic. Dar avea încredere în marfa ei. Femeile din oraş se dăduseră în vânt anul trecut după nucile ei. Nucile din zonă era de departe cele mai gustoase, dar erau foarte greu de curăţat.

În cele din urmă, ajungând la o hotărâre, Penny îi surâse din toată inima şi se aplecă uşor spre ea.

— Nu-i la fel în toţi anii, Cora, draga mea. Şi nu ştiu cât o să pot să-ţi dau pe nuci anul ăsta.

Întinse mâna şi o apucă de fusta costumului de biciclistă. Pipăind materialul, de parcă ar fi vrut să-i simtă calitatea, o privi în ochi extrem de sugestiv.

— Scumpă Cora, a fost un an foarte greu pentru agricultură. Chiar şi pentru mine a fost greu. ~

— Îmi pare rău, zise Cora, dându-se înapoi, pentru a încerca să scape de mâna lui. Dar el nu-i dădu drumul.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, îi spuse el, încă fixând-o. Afacerile mi-au mers destul de bine. Sunt un om norocos. Şi fericit. Dar. Cum să-ţi spun – ezită o clipă şi privi în altă parte. Ai văzut-o pe nevastă-mea adineaori, zise în fine, clătinând din cap. E cât o vacă şi mai sunt încă trei luni până naşte.

Cora se făcu lividă la faţă.

— Tot timpul se plânge că nu se simte bine şi în ultimul timp s-a obişnuit să doarmă cu Maybelle. Ochii îi coborâră spre degetele cu care ţinea materialul, şi rămaseră câteva clipe acolo, până

când în sfârşit, o privi iar în ochi. Un bărbat e extrem de singur când nevasta lui e însărcinată.

Căută în ochii ei semne de înţelegere.

— Câteodată, noaptea, mi-e foarte frig, singur în patul ăla mare.

Cora nu scoase niciun zgomot. În sufletul ei se învălmăşiseră frica, mânia, scârba şi mila de omul din faţa ei. Ar fi vrut să fugă din locul acela cât vedea cu ochii. Sau să-i tragă o palmă şi să-i spună cât e de ticălos. Să strige că ea nu e decât o femeie divorţată, şi nu o stricată. Dar nu putea să facă nimic din toate astea.

Cu mare efort, reuşi să-şi ţină în frâu emoţiile. Titus Penny nu-i era chiar atât de antipatic, şi avea mare nevoie de el. Nu era un om rău; doar că, uneori, era plicticos şi cam prost. Nu de puţine ori îl găsise de-a dreptul cumsecade. *Astăzi nu era însă cazul.*

Foarte hotărâtă, se dădu înapoi, şi-şi trase fusta. El scăpă materialul din mână.

— Vă înţeleg foarte bine, domnule Penny, zise, pe un ton cât se poate de plăcut. Şi eu trăiesc singură şi ştiu bine cât de lungi şi de friguroase pot fi nopţile de iarnă.

Penny o privi bulversat.

— Ştiţi ce-ar trebui să faceţi? zise ea, fără să-i dea timp să răspundă. Ar trebui s-o puneţi pe doamna Penny să vă facă o pilotă mai groasă. Vă spun, nimic nu e mai important pe timpul iernii ca plapuma. Pentru mine, cel puţin.

Zicând asta, Cora scoase din coş borcanele de murături şi le puse pe biroul lui.

— Trebuie să plec să-mi fac plimbarea de dimineaţă, domnule Penny. Dacă nu vă supăraţi,

aţi putea să-mi daţi nişte făină şi nişte mălai?

Titus Penny era roşu ca racul, dar o urmă imediat pe Cora în prăvălie şi-i cântări faina, mălaiul şi puţin zahăr extra.

În acea zi, Cora ajunse acasă frântă, de parcă ar fi scos cineva untul din ea. După conversaţia penibilă pe care o avusese cu domnul Penny, străbătuse mahalaua într-o viteză nebună; şi reuşise, în felul acesta, să urce dealul dintr-o dată, fără să mai fie nevoie să încetinească. Aruncase bastonul mai sus şi mai cu forţă decât niciodată. Şi reuşise să facă lucruri pe care nu le reuşise niciodată până atunci.

Cu toate astea, gustul amar pe care i-l lăsase dimineaţa nu dispăruse încă. Era încă furioasă, stânjenită, nefericită. Nedreptatea care i se făcea o durea şi azi la fel ca în ziua divorţului. În fiecare zi îşi spunea că e mai bine, că nu-i mai pasă; uneori, chiar o credea. Apoi cineva avea iar grijă să-i amintească faptul că ea nu era o femeie oarecare şi că nu se putea bucura, în linişte, de viaţa ei.

Îşi rezemă bicicleta de casă şi luă coşul de pe ghidon, atentă să nu se fi vărsat ceva. Ciudat lucru, nici nu se gândise la faina şi la mălaiul ei când gonise bezmetic pe dealul de lângă râu. Nu se putuse gândi decât cum să facă să fugă de prezent, de trecut, de ea însăşi.

Tocmai urca treptele, când îl văzu. Rezemat de tocul uşii se afla un buchet de imortele. Cora făcu ochii mari. Trei trandafiri roşu închis, cu petalele încă perfecte, înconjuraţi de trei crenguţe de mirt. Buchetul era înfăşurat într-o pânză albă şi legat cu o panglică albastră de satin. De panglică era prins

un bilet împăturit.

Cora ridică florile ca pe un nou-născut şi îl privi tulburată. Când mâna ei atinse hârtia, o desfăcu imediat, cu gesturi precipitate. Nu era un scris caligrafic, ci unul cât se poate de bărbătesc.

Sunteţi ca trandafirul
Frumos şi-n miresmat.
Iar eu mult mai romantic
Decât v-aţi aşteptat.

Holbându-se la versurile stângace din mâna ei, Cora simţi că toate necazurile din ziua respectivă dispar ca prin farmec. În colţul buzelor răsări un surâs şi nu reuşi să-şi stăpânească chicotul de râs; îşi acoperi gura cu mâna, amuzată. Râse, sprijinită de uşă, până îi dădură lacrimile. Râse cum nu mai răsese de mult.

— Jedwin, dragul meu Jedwin, şopti, cu capul rezemat de tocul uşii. El se gândise că, pentru a-i face curte, era neapărat nevoie să-i scrie poezii. Zâmbi, gândindu-se că poate ar fi trebuit să-i spună cineva că, în astfel de situaţii, e mai bine să copiezi o poezie adevărată.

Încă surâzând, Cora intră în casă. Îşi agăţă haina şi pălăria în cui şi apoi puse, foarte mândră, buchetul pe măsuţa de ceai.

Se dădu câţiva paşi în spate, pentru a vedea dacă l-a aranjat cum trebuie. Căută o vază, dar hotărî că niciuna nu era destul de potrivită pentru o astfel de cinste. Florile arătau foarte bine exact aşa cum erau. Le mută puţin mai spre stânga, mulţumită de privelişte, apoi îşi văzu de treabă. Era trecut de prânz şi doamna Millembutter

credea foarte tare în necesitatea de a lua masa la ore fixe.

Fredonând uşor, Cora se duse la bucătărie. Se mai întoarse de câteva ori să-şi admire romanticul cadou.

Era mult timp de când nu-i mai dăduse nimeni flori. Ultima oară… Nu-şi mai amintea când fusese. Imaginea *îi reveni* însă *brusc* în minte. Ultima dată când primise flori fusese chiar în ziua nunţii ei.

— Uite-ţi buchetul, scumpa mea Cory, îi spusese Luther drăgăstos, ajutând-o să urce în cabrioleta staţionată în faţa Tribunalului Federal din Muskogee. Erau căsătoriţi de exact cinci minute şi Cora prinsese buchetul cu un tremur nervos al mâinilor.

— Le-am cules chiar eu, recunoscuse el. Mama mi-a zis că nu se vine la nuntă cu crini, dar, dacă ea tot n-a putut să vină, m-am gândit că se potrivesc.

Cora privise bucuroasă buchetul neobişnuit.

— Sunt minunate, domnule Briggs, îi şoptise.

Se uitase apoi cu atenţie la bărbatul extrem de elegant de lângă ea. O vizitase de patru ori, dar ea nu se aşteptase ca el s-o ceară de nevastă. În niciun caz atât de curând.

Luther îi zâmbi larg şi Cora suspină, fericită. Surâsul lui strălucitor îi accentua albastrul intens al ochilor, în contrast cu părul des şi creţ, negru ca abanosul, şi mai ales acel zuluf ce-i atârna, rebel, pe frunte. Gropiţele adânci din obraji îi îmblânzeau maxilarele puternice, bărbăteşti.

Cora îl privise cu stupoare. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei. Şi ea era soţia

lui. Şi-l iubea.

— Sunt atât de frumoşi, domnule Briggs. Dar zău că nu trebuia, îi zise timidă. Nu sunt de acord să vă cheltuiţi banii pe tot soiul de fleacuri pentru mine.

Luther răsese şi o prinsese tandru, de bărbie.:.

— Dragă doamnă Briggs, spuse. O să-ţi cumpăr tot ce vreau eu. Vreau să fii cea mai fericită femeie din oraşul ăsta.

— Păi sunt.

El o privi lung, parcă l-ar fi deranjat ceva.

— Foarte bine, spuse în cele din urmă. Însă tonul lui spunea altceva. Mama o să te îndrăgească foarte tare. Sunt sigur, insistă el.

Cora nu era prea convinsă de asta.

— Sper din toată inima să-i plac, domnule Briggs. Îţi promit că o să fac tot ce îmi stă în putinţă.

Luther fluierase scurt şi cei doi cai o luaseră la trap.

— Nu-ţi face probleme. Când o să te vadă mama şi o să vorbească puţin cu tine, o să te-ndrăgească imediat.

Străzile din. Muskogee erau înţesate de căruţe, trăsuri, camioane şi furgonete. Şi Cora, trăită la orfelinat, nu prea avusese ocazia să admire pitorescul oraşului.

— Cred că o să-mi placă foarte mult oraşul ăsta, îi spuse lui Luther, zâmbind încântată.

— Nu vom locui aici, îi zise el, la fel de plat de parcă tocmai i-ar fi spus că o să plouă.

— Nu?

— Nu, m-am hotărât să ne mutăm în Dead Dog, în Oklahoma. Mama e cam bătrână şi are nevoie

de mine.

Cora încuviinţă, dar multe întrebări îi stăteau pe limbă.

— Dar afacerea ta nu e aici, în Muskogee?

— Ba da, răspunse Luther, privind mai mult prin ea decât la ea. Am un ajutor competent care are grijă de tot, însă bineînţeles că va trebui să vin destul de des aici să văd cum se descurcă. Cred că o să fie foarte bine dacă stăm la mama.

— A. Cora se simţea de parcă i-ar fi luat cineva jucăria. Dar nu ai casa ta aici în oraş?

— O închiriez.

Curiozitatea Corei se aprinsese imediat. Majoritatea locuinţelor închiriate erau vechi şi sărăcăcioase. Cel care-şi permitea o casă luxoasă şi-o construia singur.

— Şi cui naiba o închiriezi? îl întrebase.

El o scrutase, iritat.

— Ce importanţă are? Dacă ne hotărâm să stăm în Dead Dog, nu ne trebuie casa. Adică, bineînţeles – se opri el, întorcându-se spre Cora; apoi continuă, cu un surâs devastator, dacă soţia mea e şi ea de acord.

Cora se înroşise de plăcere. Hotărât lucru,” avea să treacă ceva timp până îl va înţelege pe soţul ei. Dar, la urma urmei, aveau toată viaţa la dispoziţie.

— Soţia ta e de acord cu toate planurile dumitale, domnule Briggs, îi şoptise.

Luther chicotise şi-i mângâiase genunchiul.

— Aşa m-am gândit şi eu, Cory. Apropo, ce-ar fi să-mi spui Luther?

Ea surâse ipocrit.

— Se poate?

— Luther răsese cu gura până la urechi.

— Sigur că se poate, doamna mea. Doar ţin-te după mine. Numai bărbatul ştie ce e voie şi ce nu.

Cora răsese şi ea, trecându-şi mâinile prin păr, să se asigure că buclele încă îi mai stau prinse în plasa rară.

— Deci, Luther bărbate, ce mai are voie să facă un cuplu de tineri însurăţei?

Luther ridică din sprânceană.

— Păi… cred că ar fi bine să ne luăm o cameră la hotelul Williams. Mai e un pic şi apune soarele.

Cora fusese îngrozită, dar reuşise să se stăpânească şi să surâdă nervos.

— A, da, sigur.

Luther îi strânsese mâna ca să o îmbărbăteze.

— Acuma sper că n-o să faci figuri, ca alte neveste, zise el, zâmbind. O să fie bine, ai să vezi. Ai încredere în mine, Cory.

Şi ea avusese.

Acum, după opt ani, în timp ce-şi făcea o lipie pentru prânzul ei solitar, se căia amarnic.

Capitolul 6

Cora se trezi speriată. Auzise nişte zgomote. Era cineva afară. Simţi un junghi în inimă şi sângele îi zvâcni în urechi. Îi veniră în minte chipuri sălbatice de indieni, criminali cu topoare şi evadaţi fioroşi. Era singură. Şi o femeie singură este vulnerabilă, o pradă uşoară oricând. O femeie singură trebuie să se protejeze singură, pentru că n-are cine s-o apere. Se înveli şi mai bine şi respiră adânc de câteva ori, pentru a-şi recâştiga stăpânirea de sine.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise cu voce tare.

Sunt o femeie puternică şi independentă şi pot să-mi port de grijă şi singură.

Nu credea nici ea ce spune, dar se mai linişti.

Dădu încetişor la o parte cuvertura din petice Colorate şi coborî din pat. Luna strălucea puternic, argintând fereastra. Se furişă până la geam.

Zgomotul era din ce în ce mai puternic. Se distingeau clar nişte bătăi de ciocan. Oare persoana de afară voia să între prin gard? Era absurd. De ce să nu între pur şi simplu pe poartă?

N-avea zăvor. Sau de ce n-o sărea? Doar n-avea decât un metru!

Ajunse la fereastră şi, foarte prudentă, cu mâini tremurătoare, ridică puţin perdeaua. Lângă gardul ei era parcat un dric de modă veche, fără acoperiş. Înainte de a înregistra această informaţie, zări licărul părului blond în lumina lunii şi văzu un tânăr înalt şi vânjos care scotea un par rupt din gardul ei.

Deschise cu zgomot fereastra..

— Ce faci aici, Jedwin Sparrow?

El se întoarse spre ea cu un surâs de zile mari.

— Bună seara, doamnă Briggs, strigă. Îmi cer scuze. N-am vrut să vă trezesc.

— Da’ ce faci aici?

Tânărul îşi trecu o mână prin păr.

— Păi, ce să fac – începu, însă Cora îl întrerupse.

— Şşşt! Vocea lui în liniştea mormântală a serii o surprinsese. Vorbeşte mai încet, să nu te audă cineva.

Jedwin privi în jur sceptic, apoi încuviinţă tacit.

— Păi, doamnă, şopti. Eu – Jedwin se uită în jurul lui, enervat. Nu era deloc uşor să strigi

încet..

Privi gânditor spre casă şi, spre surprinderea Corei, veni spre ea. Înainte ca ea să-l poată opri, el pusese deja piciorul pe şasiul ferestrei şi se căţăra spre ea.

— Ce faci? Cora era de-a dreptul înspăimântată. O clipă mai târziu, două mâini puternice se aflau pe pervaz şi, vrând să o impresioneze, Jedwin rămase cu bărbia sprijinită de pervaz.

Dar, în loc s-o uimească, fu cât pe aici să cadă pe spate, când Cora îl apucă, disperată de umeri.

— Doamne Dumnezeule! Ai să cazi şi-ai să te faci zob!

Jedwin îşi aruncă un cot în cameră.

— Dacă mă împingeţi aşa, cred şi eu!

Cora nu-şi pierdu cumpătul.

— Treci imediat înăuntru! îi porunci.

Jedwin se strădui să găsească ceva pe care să se sprijine, ca să se poată opinti.

— Nu prea văd cum a reuşit Romeo să facă asta, zise, alunecând din nou.

Cu cât se zvârcolea el mai tare, cu atâta era Cora mai sigură că tânărul va cădea și-și va frânge gâtul, în faţa ei. E încurajat de Cora, Jedwin hotărî că se poate ridica în mâini. În cele din urmă, reuşi să se ridice până la brâu. Tocmai se chinuia să-și aducă şi un genunchi înăuntru, când Cora își pierdu răbdarea.

Se aplecă spre el disperată şi încercă să-l tragă în casă. Nu găsi de ce altceva să-l apuce decât de pantaloni. Cu mâinile pe fundul lui, îl trase cu toată puterea înăuntru.

— Uh! ţipă el şi căzu pe podea, cu Cora cu tot. Rămaseră o clipă blocaţi, el deasupra ei.

Jedwin se ridică în coate şi privi chipul albit de spaimă de sub el.

— Doamnă Briggs, eu…

Nu ştiu ce să mai zică. Îi simţea, în schimb, căldura şi moliciunea trupului.

— O, Doamne! Cora era şi ea încurcată. Începu să se agite, încercând să scape din strânsoare.

Lui Jedwin i se puse un nod în gât când simţi sub el mişcările unei femei sumar îmbrăcate. I se aprinse dorinţa. Cu cea mai mare părere de rău, se rostogoli într-o parte, sperând că ea n-a observat nimic dubios. Brusc, se ridicară amândoi în capul oaselor şi începură să-şi pună hainele în ordine.

— N-am vrut să vă dau jos, zise Jedwin repede. Aţi păţit ceva, doamnă Briggs?

Încă stânjenită de amintirea acelui moment de intimitate, Cora îl asigură, bâlbâindu-se, că n-are nimic. Însă, câteva clipe mai târziu, îşi dădu seama de absurditatea situaţiei şi o apucă râsul.

Jedwin, care se străduia să-şi găsească o poziţie comodă, îngheţă. Oare se prinsese? De el râdea? La douăzeci şi patru de ani, era atât de lipsit de experienţă, că simpla apropiere a unei femei îl înnebunea! Oare de asta râdea ea?

— Ce-i aşa amuzant? o întrebă.

La auzul acestor vorbe, Cora izbucni în hohote. Aproape înecându-se, încercă să-i explice.

— Când tu… şi când picioarele tale… şi eu care am vrut să te prind… şi am căzut şi… Nu mai putu să continue. Se chirci toată de râs.

Veselia ei era contagioasă şi Jedwin începu să-şi uite stânjeneala şi să-şi închipuie şi el scena de la fereastră. Îşi imagină zborul picioarelor lui, pe

doamna Briggs trăgându-l de turul pantalonilor şi pe el însuşi căzând peste ea, în dormitorul ei. Priveliştea nu i se păru câtuşi de puţin romantică.,

Izbucni şi el într-un râs puternic, bărbătesc. Fapt care o înveseli şi mai tare pe ea. Rămaseră râzând, foarte aproape unul de altul, scăldați în lumina argintie a lunii, cu obrajii scăldaţi în lacrimi de veselie.

Cora îşi veni în fire prima, dându-şi seama că se afla cu un bărbat în dormitor, îmbrăcată numai în cămaşa de noapte. O cămaşă destul de modestă, de altfel moda Mother Hubbard nu era tocmai ce ar fi purtat o femeie de moravuri uşoare. Gulerul înalt nu era împodobit decât cu o mică broderie, iar mânecile erau închise cu nasturi până la încheieturi. Singura parte a trupului ei ce se arăta vederii era piciorul ei gol. Cu genunchii lipiţi de piept, îşi strânse cămaşa în jurul picioarelor, asigurându-se că e perfect acoperită.

— N-ar trebui să fii aici, afirmă Cora un lucru la mintea cocoşului.

— Doamnă Briggs, eu nici n-am avut intenţia să intru. Am vrut doar să vin la fereastra dumneavoastră ca să nu mai strigăm unul la altul.

Jedwin se străduia din răsputeri să nu se uite la femeia atrăgătoare de lângă el. Toate visurile sale despre Cora Briggs se topiseră într-o senzaţie mistuitoare de dor. N-ar fi vrut decât să-şi pună braţele în jurul ei şi să-şi îngroape capul în pieptul ei.

— Dar ce făceai acolo în curte? îl întrebă.

— Vă reparam gardul, răspunse el pe tonul cel mai firesc din lume. E lună plină, doamnă Briggs şi era singura dată când puteam avea destulă

lumină. Doar nu era să vin să vi-l repar ziua în amiaza mare.

— Dar nu te-am rugat să-mi repari gardul.

— Ştiu, doamnă Briggs, zise el sobru. Nu mi-aţi cerut decât să vă fac curte în modul cel mai romantic posibil. Fac şi eu ce pot, dar am impresia că mă pricep mai bine la reparat garduri.

Tonul lui fusese atât de sincer, încât Cora rămase fără replică.

— Aţi găsit florile? o întrebă.

Cora zâmbi cu căldură.

— Da, şi florile şi poezia. Mi-a plăcut foarte mult.

Jedwin chicoti.

— Chiar v-a plăcut? Clătină din cap a neîncredere. Ei, e adevărat, recunoscu el, era oricum mai bună decât prima mea încercare.

— Prima ta încercare?

— Am mai scris una, zise el. Dar era şi mai proastă decât cea pe care v-am trimis-o.

— Dar mie mi-a plăcut mult cea pe care mi-ai trimis-o! insistă Cora.

Jedwin tot n-o crezu, dar se dădu bătut.

— Aş vrea să aud şi prima ta încercare.

— O, nu, doamnă Briggs, aia e proastă de-a binelea.

— Ei, nu cred. Cât poate să fie de proastă?

— Foarte proastă, zău, zise el încet. Sunteţi sigură că vreţi să v-o spun?

— Neapărat, domnule Sparrow. Sunt convinsă, în ciuda protestelor tale, că e foarte drăguță.

Jedwin nu era aşa de convins, dar îşi drese glasul cu curaj, îşi ridică bărbia şi, cu profilul luminat de lună, începu să recite.

O tânără doamnă din Dead Dog
Avea un iubit
Cam neisprăvit,.
Ce stihuri de-amor nu ştia.
Stătea doar mut şi-o privea.

Pe fa a Corei nu se putea citi nicio expresie.

— Foarte drăguţă, insistă. E… e cam… da, adevărat, parcă cealaltă îmi place mai mult.

— Cred că ultimul vers e de vină, zise el grav. Cred că ultimul vers cam scârţâie.

— Ei, poate.

— Ştiţi cât de greu mi-a fost să găsesc rimele? o întrebă.

— Nu mi-am pus niciodată problema asta.

— Cred că nu.

Rămaseră tăcuţi o clipă, până. Când Corei îi scăpă un chicotit.

— Da’ cine e iubitul cel neisprăvit? îl întrebă.

Râse şi Jedwin.

— Păi n-am fost destul de clar, când m-am prăvălit pe dumneavoastră?

— Te-ai prăvălit sau ai fost tras de cineva?

— Cred că ambele.

— Deci tu ai fi iubitul meu? îl întrebă ea, pe un ton serios.

Jedwin se aplecă şi-i luă o mână într-ale lui.

— Sper din toată inima, doamnă Briggs, că v-aţi dat seama că aş vrea să câştig onoarea de a fi iubitul dumneavoastră.

Cuvintele lui erau aproape şoptite. Îi simţea încordarea. Oare ea credea că el, niciuna nici două, o să se dea la ea? Că o să profite de situație?

Jedwin, spre deosebire de ceilalţi bărbați, care ar fi exploatat imediat o astfel de împrejurare fericită, nu avea de gând s-o facă; deşi tare i-ar mai fi plăcut.

Încordarea dintre ei plutea în. Aer. Îşi dădu seama că ea e foarte nervoasă. Însă nu mai mult decât el. Poate că alţi bărbați ar fi înşfăcat-o imediat şi-ar fi pupat-o, dar Jedwin ştia că el n-o va face. Va trebui să fie cu acordul ei.

— Mi-ar plăcea foarte tare să vă sărut, doamnă Briggs, zise.

Cora se îndreptă. După mai puţin de un an de măritiş, aflase ce însemna sărutul. Era începutul. Dacă îl accepta, asta însemna că, imediat, mâinile bărbatului îi vor ridica, grăbite, cămaşa de noapte. Şi Jedwin va fi în doi timpi şi trei mişcări deasupra ei, transpirând şi gemând ca Luther altădată. În mod sigur, nu avea chef de aşa ceva! Şi totuşi, gândul se cuibări în minte, neaşteptat de fascinant.

Tulburată, îşi aranjă părul bogat, în neorânduială, şi încercă să-şi ia un aer ofensat.

— Dragă Jedwin, am impresia că ai întrecut măsura.

Jedwin, cu mâna ei încă într-ale sale, încuviinţă serios. Îi simţea teama, în tremurul mâinii.

— Mă aflu pentru prima oară în viaţa mea în dormitorul unei doamne, îi şopti tandru. N-am de unde să ştiu care sunt regulile aici.

Cora făcu ochii mari, surprinsă. Nu-şi dădea seama dacă el o spusese serios sau glumise.

El îi duse mâna la buze şi-i sărută degetele, delicat. Apoi, încet, şovăitor, aproape cu reverenţă, îi lipi mâna cu sărutul de obrazul ei

catifelat.

— O! Mica ei exclamaţie îi înfierbântă pe amândoi, precum căldura unei sobe într-o dimineaţă răcoroasă.

Cora se cutremură, însă Jedwin ştiu că nu de frig. O dorea şi trupul său tânjea după căldura pe care ştia că o va găsi în ea. Dar ea ezita. În ciuda renumelui şi experienţei ei, Cora Briggs nu era o pradă uşoară, care se întindea imediat cu oricine. Era o persoană. O persoană încântătoare. O persoană pe care Jedwin avea chef s-o sărute şi s-o mângâie şi cu care ar fi făcut dragoste toată noaptea. Poate chiar o mie de nopţi. Şi nu voia s-o sperie. Pentru că voia ca ea să fie în largul ei cu el. Iar el nu avea de gând să piardă farmecul celor o mie de nopţi, pentru un gest pripit. O va face întâi să aibă deplină încredere în el. O va face să-l dorească şi ea. Şi o va face să râdă.

— Cred că s-ar putea să aveţi dreptate, doamnă Briggs, continuă el.

Cora îl privi întrebător.

— În legătură cu ce?

— Da, doamnă, cred că am fost *tras* înăuntru; încă mai simt degetele dumneavoastră pe fundul meu.

Cora aproape se înecă de spaimă, când Jedwin se ridică în picioare.

— Doamnă Briggs, cred că n-am să mă mai spăl niciodată.

Înainte ca ea să apuce să reacţioneze în vreun fel, Jedwin era deja cu un picior pe fereastră. Ieşi cu mult mai multă graţie decât intrase.

Cora veni repede la fereastră, la timp pentru a-l vedea că pune piciorul jos.

— Jedwin! îl strigă.

El o salută vesel şi, parc-ar fi fost ziuă, se apucă să repare gardul.

Cora îi urmări mişcările line... şi luciul argintiu al părului blond şi umbra corpului suplu, atât de graţios în întuneric.

Aerul serii era răcoros şi Cora se duse să-şi ia un pled. Înfăşurată în el, rămase lângă fereastră, să-l vadă pe Jedwin muncind.

Era un tip cumsecade şi amuzant, se gândi ea. Bun muncitor şi om de caracter, fără nicio îndoială. Era o partidă strălucită pentru oricine...

Se mai gândi apoi la indecenţa comisă – el fusese în dormitorul ei. Doamne, dac-ar ştii vecinii! Normal, şi-ar închipui ce e mai rău, şi pe bună dreptate. Un tânăr chipeş în dormitorul stricatei Cora Briggs. Un adevărat scandal.

Loviturile ritmice de ciocan îi aduseră pacea în suflet. Căscă şi se rezemă de pervaz. Îi plăcea de el. *Auzi, că nu se mai spală niciodată!* se gândi ea, şi adormi.

— Haide, Cora, aşa draga mea, îl auzi pe Luther şi-i simţi şoaptele fierbinţi şi respiraţia precipitată lângă urechea ei. Aşa, aşa, mişcă-te odată cu mine, scumpa mea.

Cora era încordată la maxim. I se făcuse pielea de găină.

— Ce s-a întâmplat, Luther? şopti ea. Ce-i cu tine?

— Hai, Cora, mişcă-te cu mine. Haide, ia ce-i al tău, zise el. Asta e plăcerea. Dai şi iei.

Dar Cora *se mişca,* se împingea în el. Nu se putea opri. *Auzea,* patul lovindu-se de perete şi simţea mirosul acru al corpului lui. Deschise ochii

şi-l văzu deasupra ei. Trăsăturile lui de obicei atât de frumoase erau contorsionate acum într-o grimasă. Iar dinţii scrâşneau cu furie. El o străpunse, iar şi iar, împingând-o din ce în ce mai aproape de prăpastie, apoi azvârlind-o.

— Au! ţipă Cora în momentul în care simţi în adâncurile ei un şuvoi fierbinte, şi tremură odată cu spasmele care urmară.

— Îmi pare rău, îl auzi pe Luther strigând, în clipa eliberării.

Însă, chiar şi atunci, bănui că aceste cuvinte nu-i fuseseră adresate ei.

Amelia Sparrow urcă treptele fredonând încetişor. Avusese o dimineaţă plăcută, chiar perfectă. Reuşise să vorbească cu toate soţiile oamenilor importanţi din oraş. „Briggston” era aproape o realitate.

Zâmbi când îşi aminti întâlnirea cu Cora Briggs de ieri, în prăvălia lui Penny. Oare târâtura asta credea că poate trage şi numele de Briggs în noroi? Amelia ridică, mândră, capul. Asta nu se va întâmpla atâta timp cât făcea şi ea parte din familia asta. Şi *avea* să fie membru deplin al acestei familii curând. Odată ce se schimba numele oraşului, Maimie Briggs avea să o primească la ea cu braţele deschise.

Intră în salon şi-şi puse cu grijă umbrela de soare în stativ şi îşi scoase mănuşile, foarte atentă să nu cumva să le păteze sau să le şifoneze. Chiar după douăzeci de ani de prosperitate, lucrurile de calitate încă erau greu de găsit..

— James Edwin! strigă încetişor, ieşind pe hol. Locuind într-un salon de pompe funebre, se

învăţase cu timpul să nu ridice tonul. James Edwin! strigă mai tare, neprimind niciun răspuns.

Auzind zgomote în sala mortuară, se duse la uşa acesteia.

— James Edwin!

— Sunt numai eu, doamnă Mellie! răspunse Haywood, cu un surâs plin de subînţelesuri. Dacă nu l-ar fi cunoscut de atâta timp Amelia s-ar fi ofensat imediat.

El stătea în fundul camerei şi repara o balama stricată a unui sicriu. Era un sicriu scump, cu capac de sticlă. Ca de obicei, Haywood Puser era îmbrăcat cât se poate de obişnuit.

Salopeta îl făcea să arate mai degrabă a fermier, decât a antreprenor de pompe funebre. Lipsa lui de interes pentru partea formală a afacerii o irita mult pe Amelia. Ca de atâtea ori până acum îşi dori ca el să-şi fi ras odată barba, pentru a se putea uita mai bine la el. Era greu să ai încredere într-un om care se ascundea în spatele perciunilor şi al bărbii. Haywood Puser avea ceva care o făcea să se simtă stânjenită. Era sigură că sunt multe lucruri de aflat despre el.

Cu un gest inconştient, Amelia îşi aranjă părul, fără să aibă de fapt motiv.

— Unde-i domnul Sparrow? îl întrebă politicos, încercând să scape de acea senzaţie ciudată pe care o avea mereu în preajma lui.

Haywood ridică din umeri.

— Drept să spun, habar n-am, doamnă Mellie. După câte ştiu eu, încă nu s-a sculat.

— Ei, dar e ridicol, îl asigură Amelia, ignorând apelativul pe care nu-l putea suferi. Poate că fiu-meu nu e cât ar trebui de ambiţios, dar în mod

categoric nu e leneş. Nu doarme el la ora asta.

— Da, cred că aveţi dreptate, fu de acord Haywood. Dar să ştiţi că e un tânăr destul de ambiţios.

— Desigur, nu v-am. Cerut părerea, zise Amelia suav. Nu trebuie sa aflu *de la alţii* despre fiul meu.

Ameliei i se păru firesc ca angajatul să-şi apere patronul. Dar, dacă Jedwin începea din nou să îmbălsămeze, nu vor mai avea nevoie de Haywood Puser şi se puteau descotorosi de el.

Haywood ridică sceptic din sprânceană, apoi din umeri; se duse la balamaua lui şi se apucă iar de lucru.

— Atunci bănuiesc că ştiţi că azi-noapte a venit foarte târziu, aproape spre dimineaţă.

— Cum? Ea ştia că Jedwin se culcase devreme, pretextând că e obosit.

— Nu-i adevărat. Băiatul meu era în pat la ora nouă.

— Posibil, zise Haywood, incredul. Dar azi-noapte am avut un cârcel şi a trebuit să mă plimb puţin, ca să-mi treacă. Cred că am străbătut drumul dintre casa mea şi grajd de vreo cincisprezece ori. Şi, tocmai când se lumina de ziuă, l-am văzut pe Jedwin întorcându-se cu furgoneta aia veche. Era frânt de oboseală, de parcă ar fi muncit din greu toată noaptea.

— Nu te cred.

Haywood ridică din umeri.

— Ce motiv aş avea să vă mint?

Amelia nu ştiu ce să zică.

— Da’ unde naiba a fost?

— Habar n-am, răspunse Haywood. Pentru că eu nu l-am întrebat, cum în mod sigur aţi fi făcut

dumneavoastră, spuse el liniştit.
Veni atât de aproape de Amelia, că ea se dădu înapoi, stânjenită.
Haywood începu să-şi frece barba, studiind-o cu atenţie pe frumoasa femeie din faţa lui şi albastrul ochilor lui deveni şi mai intens.
— Doamnă Mellie, e bărbat în toată firea şi nu e obligat să vă dea de ştire ori de câte ori pleacă sau vine.
— Ba da, cum să nu! E...
Amelia îşi dădu brusc seama că Haywood vrea neapărat s-o scoată din sărite. El nu era deloc de acord cu felul ei de a se purta cu Jedwin, şi făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a băga zâzania între ei. Dar Jedwin era fiul ei şi nimeni nu-l cunoştea mai bine ca ea.
Bine, se gândi ea. Şi Haywood ţinea la el. Dar Jedwin era însăşi viaţa ei. Şi nu avea de gând să-l lase să şi-o irosească aiurea. Unde naiba fusese oare toată noaptea?
Se uită la Haywood. El era pe poziţie, gata de sfadă. Gata să sară la bătaie, i se păru ei. Dar astăzi Amelia n-avea deloc chef de ceartă, mai ales despre fiul ei. Planurile ei cu Maimie păreau să decurgă foarte bine; cât despre Jedwin, va avea grijă de el. Ca întotdeauna.
Cu îndemânare, schimbă subiectul.
— La ce lucrezi? îl întrebă.
Haywood fu cam dezamăgit de lipsa ei de spirit de observaţie.
— La sicriul ăla nenorocit pe care ni l-au trimis Groiller, răspunse.
— A! Ameliei îi sclipiră ochii şi se apropie de el. E cel pe care Jame & Edwin l-a comandat pentru

Maimie Briggs?

Haywood o privi sceptic.

— Jedwin zice că dumneavoastră l-aţi ales.

— Da, e posibil – începu Amelia.

— Fiin'că, dacă l-ar fi comandat Jedwin, l-aş fi convins eu să renunţe la el cât ai zice peşte.

Amelia îl privi cu uimire.

— De ce? înţeleg că e scump, dar dacă clienţii noştri…

— Nu mă refer la preţul lui, o întrerupse

Haywood. Şi eu cred, ca şi dumneavoastră, că fiecare are dreptul să fie înmormântat aşa cum vrea, cu pompă sau simplu. Ce nu-mi convine mie e faptul că îi vine unuia o idee tâmpită şi toţi se iau după el.

— Dar nu înţeleg ce-i reproşezi acestui sicriu. E foarte frumos. Probabil că dumneata nu eşti de acord că înmormântarea poate fi, uneori, ceva frumos. S-au dus zilele când înmormântările însemnau crep negru şi frică de moarte. Acum ştim că trecerea în împărăţia Domnului poate fi extrem de liniştitoare şi de plăcută.

Haywood se rezemă de perete, posomorât.

— Doamnă Mellie, şi eu citesc *Revista antreprenorului modem,* zise încet. Nu vorbesc de partea financiară, ci de cea practică. Ia uitaţi-vă aici. Arătă spre sicriul nou şi strălucitor.

Amelia se apropie şi-şi plimbă mâna peste cutia metalică vopsită în verde-închis. Se şi vedea sugerându-i. Lui Maimie să cumpere mătase verde pentru giulgiu. O combinaţie în acelaşi timp estetică şi incredibil de modernă.

— E foarte frumos, îi zise.

— Sigur că e frumos, fu el de acord. Sicriul e de

calitate. Firma Groiller e renumită pentru asta – atât forma, cât şi culorile sunt deosebit de plăcute pentru ochi.

Amelia se holbă la el, nu numai pentru noua lui atitudine, ci şi mirată de aprecierile lui.

— Dar ce părere aveţi de asta? o întrebă el. Cu vizibil dezgust, Haywood lovi uşor capacul de sticlă al sicriului.

Oare făcea pe prostul? Amelia i se adresă pe un ton exagerat, de parcă el ar fi fost un copil neînţelegător.

— Domnule Puser, geamul ăsta este pus ca familia să-l poată *vedea* pe cel drag.

Haywood nu ripostă la tonul ei superior. Cu braţele încrucişate, o întrebă, în schimb:

— Păi dacă tot vor să-l vadă ca lumea, de ce nu deschid pur şi simplu sicriul în timpul slujbei?

— Bineînţeles că îl ţin deschis, răspunse ea. Dar în felul ăsta o să-i mai zărească încă vreo câteva clipe trupul, înainte de a fi coborât în pământ. Oftă, apoi adăugă. Ştiţi bine că şi eu mi-am înmormântat soţul. Credeţi-mă, o clipă în plus contează foarte mult.

Cu uimire, i se păru că citeşte în ochii lui Puser umbra unei emoţii. Însă, până să-şi dea seama bine, aceasta dispăru..

— Înseamnă foarte mult, întări Haywood. Dar nu suficient.

— Cum adică?

— Doamnă Mellie, sticla nu se poate sigila, zise. Oricât te-ai strădui, tot intră aerul. Şi, în felul ăsta, trupul putrezeşte şi produce umezeală şi, mai devreme sau mai târziu, pune în pericol sănătatea celor vii. Pot apărea tot felul de boli

contagioase. Clătină din cap, convins că are dreptate. Oare merită un moment în plus în schimbul izbucnirii holerei sau febrei tifoide, din cauza apei contaminate a vreunei fântâni?

— Bineînţeles că nu, dar…

— E-adevărat, are şi somnul de.pe urmă frumuseţea lui, doamnă Mellie. Însă noi trebuie să ne gândim la cei vii. Toate astea pentru ei sunt. Făcu un gest larg spre panglicile funerare, spre crepul negru şi purpuriul de înmormântare. Toate astea sunt pentru cei vii. Ca să le aline suferinţa sufletească, dar, în aceeaşi măsură, trebuie să avem grijă şi de sănătatea lor.

— Da, dar…

— Ca îmbălsămător avizat, continuă Haywood, fără s-o ia în seamă, posed cunoştințe foarte amănunţite despre procesul de îmbolnăvire şi despre felul în care se poate lua boala, lucruri pe care oamenii nu e nevoie s-o ştie. Şi, ca depozitar al acestor secrete, am obligaţia de a folosi ceea ce ştiu în beneficiul comunităţii mele.

Mai clătină o dată dezaprobator din cap, spre capacul de sticlă.

— E un adevărat pericol pentru sănătatea mea, a dumneavoastră şi a fiecărui bărbat, a fiecărei femei şi a fiecărui copil din Dead Dog. Nu cred că vanitatea unei femei bătrâne merită aşa ceva.

Amelia dădu să protesteze, dar nu găsi niciun cuvânt care ar fi putut-o apăra. Şi Big Jim fusese la fel de încăpăţânat, dar numai când era sigur că are dreptate. Amintirea nu se suprapunea perfect peste imaginea pe care o păstra ea despre răposatul ei *soţ.* Adevărul o tulbură atât de tare că uită preţ de o clipă despre disputa cu Haywood.

— Da, ai dreptate, îi spuse, cu o ciudată voce distantă. Trimite-l înapoi la Groiller cu primul tren.

Se întoarse pe călcâie şi plecă, lăsându-l pe Haywood perplex. Nu-şi imaginase niciodată că îndărătnica de Mellie s-ar putea dovedi rezonabilă.

Cora se trezi tremurând. Cu tot soarele de dimineaţă, vântul ce pătrundea pe fereastra deschisă era cât se poate de rece. Se descoperi cu uimire ghemuită pe podea lângă fereastră, cu o batistă folosită, aruncată într-un colţ. Dădu să se ridice, dar muşchii înţepeniţi nu-i permiseră. Fără să ia în seamă durerea, făcu un efort şi se uită pe fereastră.

Jedwin Sparrow plecase de mult, dar urmele vizitei lui erau vizibile. În locul gardului vechi de dinainte, în jurul căsuţei ei se afla acum un gard impozant, şi proaspăt vopsit.

Era nemaipomenit. Dar cum reuşise? Trebuie că a. Lucrat toată noaptea, îşi spuse ea.

Şi-l închipui din nou aplecat, la treaba lui. Amintirea surâsului lui radios şi a cârlionţilor blonzi îi încălzi sufletul.

Închise ochii, pentru a şi-l aminti mai bine. Simţi un miros puternic de brad. Uimită, deschise ochii.

În oblonul ferestrei ei fusese înfiptă o creangă, verde de ienupăr..

— Jedwin, suspină, plăcut surprinsă. Se mai urcase o dată până la fereastra ei, riscându-şi iar viaţa, sau cel puţin un picior, doar ca să-i lase un memento?

Desprinse creanga încet dintre şipci. Parfumul plantei era sporit de mireasma celor câteva

bobiţe, presărate din loc în loc. În partea de jos, strâns legată cu o panglică, era o bucată de hârtie.

Cora o desfăcu, deja ştiind ce conţine. Recunoscu scrisul familiar al lui Jedwin şi luă cunoştinţă de ultima lui odă.

Ştiu *că nu-s diamante,*
Şi *perle nici atât.*
Dar oare gardu-acesta
E chiar aşa urât?

Capitolul 7

În ultimul timp, Maimie Briggs nu mai mergea la slujba de la biserică, fiind de părere că, datorită vârstei ei înaintate, e scutită de această obligaţie; se aştepta, în schimb, ca biserica s-o viziteze pe ea.

Ca de obicei, duminica, după prânzul frugal luat împreună, Jedwin îşi duse mama la reşedinţa Briggs, singura de altfel de pe Luther Street, bulevardul ce dădea în bulevardul principal. Casa se afla la stradă şi era înconjurată de o grădină ce încerca, în van, să semene cu una englezească autentică. Luther Street era singura stradă din oraş care avea numele înscris pe o tăbliţă. Ani de zile, fusese cunoscută sub denumirea de strada cu casa Briggs, până când Maimie îi dăduse numele fiului ei, drept cadou la optsprezece ani, aproape douăzeci de ani în urmă.

— Arăt bine? îşi întrebă Amelia fiul, când dădeau colţul bulevardului principal şi casa se profila deja în zare. Crezi că rochia e prea ţipătoare?

— Nu, e foarte bună, îşi asigură Jedwin mama

aruncându-i o privire scurtă. Îşi înăbuşi un oftat; încă nu se refăcuse după munca grea de acum două nopţi.

Maică-sa venise la el cu o falcă în cer şi una în pământ şi îl găsise încă în pat, aproape de prânz. Se interesase de sănătatea lui, dar Jedwin ştia precis că o face doar de ochii lumii. Ştia că Haywood îl văzuse venind acasă în zori şi era convins că-i pasase maică-sii informaţia.

Jedwin se ridică anevoie din pat şi-şi petrecu toată dimineaţa la cheremul Ameliei. Ea îl chestionase vag despre întâlnirile lui secrete, dar Jedwin se făcuse că nu înţelege. Se hotărâse ca, dacă ea îl întreba direct unde a fost, să-i spună clar că nu e treaba ei. Dar mama lui, poate nevrând să rişte un astfel de răspuns, nu-l întrebase.

Cu toate că era cu ochii pe el, Jedwin îşi lăsă frâu liber imaginaţiei. Mai compuse în gând nişte versuri. Se gândi ce să-i cumpere Corei drept cadou: bomboane, mătase de rochie sau, poate, camere pentru bicicletă. Visă întâlnirea viitoare. La următoarea lui vizită, avea să fie scânteietor, amuzant şi spiritual. O să râdă pe rupte, la replicile lui inteligente… Apoi aveau să se privească lung în ochi şi ea să i se arunce în braţe. Şi ea îl va implora să-l ţină în braţe, s-o sărute, să…

Jedwin oftă de plăcere.

— Termină odată, James Edwin. Tonul înţepat al mamei sale îl aduse imediat la realitate. Sper să nu mă faci de râs în vreun fel.

Aproape am câştigat-o pe Miss Maimie de partea noastră şi n-am să-ţi permit să strici totul

cu lipsa ta de maniere.

Jedwin nici nu încercă să se apere. Avea toate motivele să se plângă că-şi mai pierde încă o duminică la Miss Maimie. Însă n-o făcu.

— N-ai grijă, mamă, o să mă port cât pot eu de frumos, îi promise. Te asigur că, dacă cineva îşi va pierde vreodată cumpătul şi o va strânge de gât pe femeia asta, acela nu voi fi eu.

— Dar toţi o *iubesc* pe Miss Maimie! stărui maică-sa.

Jedwin o privi cu neîncredere, dar scoase un:

— A, fireşte, fireşte.

Capătul şoselei era deja înţesat de vehicule de toate tipurile, de la camionul cu dungi albe şi albastre al lui Titus Penny, la trăsurica Reverendului Bruder. Jedwin opri lângă un plop, la o distanţă destul de mare de casă.

— Poate ar fi trebuit să parcăm pe bulevardul Central, zise Amelia pe un ton sec, privind cei peste o sută de metri dintre ei şi casă.

— La plecare, explică Jedwin, vreau să pot porni imediat.

Trase frâna de mână şi băgă în viteză, apoi sări din automobilul negru ca o trăsură şi îşi ajută mama să coboare.

— Acum, vezi şi tu, dacă te întreabă Maimie cum merge treaba, îl dăscăli Amelia, îi spui pur şi simplu că, încet-încet, îţi iei hăţurile în mână şi că nu mâi ai nicio problemă cu stomacul.

— Dar ştii bine, mamă, că şi una şi alta sunt minciuni sfruntate.

— James Edwin, îţi reiei activitatea, zise ea, sunt sigură că asta e ceea ce vrei. Şi nu ţi-a mai fost rău de câteva săptămâni.

Cuplul foarte bine îmbrăcat mergea spre reşedinţa Briggs cu graţia obişnuinţei.

— N-am mai asistat la o îmbălsămare de câteva săptămâni, spuse Jedwin firesc. Asta-i tot secretul vindecării mele, mamă.

Amelia oftă exasperată.

— James Edwin, doar eşti aproape bărbat în toată firea. Adu-ţi aminte că bărbaţii în toată firea n-au sensibilităţi din astea prosteşti.

— *Sunt* deja bărbat în toată firea, mamă, răspunse fiul, apăsat. Însă, dacă azi aş încerca să îmbălsămez pe cineva, mi-ar veni să vărs, exact ca înainte.

— James Edwin Sparrow, rosti Amelia dezgustată. *Trebuie* neapărat să scapi de chestia asta. Cine a mai auzit ca unui bărbat să-i fie silă de profesia pe care şi-a ales-o? Eşti antreprenor de pompe funebre, şi îmbălsămarea face şi ea parte din meseria ta. Pentru numele lui Dumnezeu, ce bărbat e ăla care vomită ori de câte ori deschide un cadavru?

— Ei uite, eu, sări Jedwin, ofensat. Zău, mamă, nu ştiu ce să mă mai fac cu dumneata. Ai impresia că singurul meu scop în viaţă e să te enervez pe dumneata. E simplu să zici „termină cu asta”. Nu crezi că am încercat şi eu? De douăzeci de ani încoace încerc mereu. Crezi că nu ştiu ce ruşine i-a fost tatei cu mine?

Expresia chinuită de pe chipul lui o întristă pe Amelia; doar nu-l rănise intenţionat. Vrând să-l consoleze, îl bătu uşor pe braţ şi împreună urcară treptele impunătoare ale verandei.

— Ştiu că încerci să te schimbi. Şi eu sunt absolut convinsă că vei reuşi. Îi surâse, în felul

acela al ei atât de cald, care-i pusese odată pe toţi tinerii din Dead Dog la picioarele ei. Hai să nu ne mai gândim la asta. Doar nu vrem să ne stricăm ziua.

Jedwin se strâmbă.

— Dacă nu voiam să ne stricăm ziua, nu veneam la Miss Maimie.

Conrad Ruggy, al cărui păr altădată negru şi creţ era acum alb ca neaua, le deschise uşa înainte ca Jedwin să apuce să bată.

— Bună ziua, doamnă Sparrow şi domnişorule Jedwin, îi întâmpină el, înclinându-se uşor. Ce vreme frumoasă.

— Într-adevăr, Conrad, replică Jedwin. Dimineaţa răcoare şi la amiază cald – o toamnă ca la carte. Ce face mama dumitale? E mai bine?

— Da, e mult mai bine, îl încredinţa Conrad, bine dispus. Cred că numai gândul la cheltuielile de înmormântare e suficient ca s-o mai ţină în viaţă vreo sută de ani. E prea zgârcită ca să moară..

— Sper din toată inima să fie aşa, răspunse Jedwin. Şi Miss Maimie? Aplecându-se spre el

. Conspirativ, Jedwin şopti: E vreo şansă să-i iau măsurile pentru sicriu?

Conrad râse din inimă.

— Sunteţi rău, conaşule, zise el. Cred c-o să murim noi înaintea ei.

— Nici nu m-ar mira, fu Jedwin de acord. Doar se ştie că cei buni mor tineri.

Conrad încă mai chicotea, când Jedwin intră în salonul deja ticsit de lumea bună din Dead Dog. Mattie, soţia lui Conrad, şi Maud, fiica lui, ofereau vizitatorilor punch acru de mere, culmea

ospitalităţii lui Maimie Briggs.
Jedwin îşi urmări mama, care se afla cu câţiva paşi înaintea lui. Ea îl privi disperată, şi el ştiu că se enervase aşteptându-l. Conversaţia cu Miss Maimie era pentru el ca un purgativ puternic; era mai bine să-l ia odată, înainte de a-şi pierde cumpătul.
— Sunt chiar în spatele tău, îi spuse Jedwin mamei sale, în vreme ce străbăteau camera, salutând în dreapta şi-n stânga.
Miss Maimie stătea în centrul încăperii, într-un scaun Queen Anne cu spătar înalt, şi cu picioarele sprijinite pe canapea, precum un adevărat paşă. De braţul scaunului era prins un baston scump, cu măciulie de alamă. Bătrâna era o femeie micuţă, stafidită de bătrâneţe. Părul alb, des şi cârlionţat, era împletit într-o coroniţă, în jurul capului. Râdea bine dispusă, şi cei din jurul ei îi urmaseră exemplul.
— Miss Maimie! exclamă Amelia, încântată, de parcă n-ar mai fi văzut-o pe bătrână de ani de zile. Ce faci, draga mea?
Amelia îi întinse mâna şi bătrâna i-o strânse cu putere, zâmbindu-i cu atâta plăcere, că faţa îi străluci de frumuseţe.
— Scumpa mea Amelia, zise Miss Maimie. Mă simt ca la douăzeci de ani. Surâse mulţumită, şi mulţimea din jur râse odată cu ea. Ai o rochie nouă, nu?
Amelia se roşi de plăcere.
— Da, îţi place?
Maimie încuviinţă, încă zâmbind.
— Vai, dar ce culoare şi ce ţesătură deosebită! Trebuie să fi fost foarte scumpă.

— Am trimis după ea la Kansas City, recunoscu Amelia.

Maimie, care încă îi mângâia mâna, suspină şi se întoarse către „celelalte doamne.

— Ce drăguţă e Amelia, zise. E o scumpă.

Bătrâna încă mai zâmbea veselă.

— Şi când te gândeşti că ai crescut la o fermă de porci. Se cutremură de scârbă. Tatăl tău era cel mai nepriceput fermier din zonă. Nimeni n-ar putea să-ţi facă vină din lipsa ta de gust. Amelia, scumpa mea, să ştii că noi ţinem la tine, în ciuda trecutului tău cumplit.

Surâsul lui Maimie era cât se poate de sincer, şi Amelia se auzi scoţând un:

— Mulţumesc.

Când încercă să se piardă, împreună cu noua ei rochie lipsită de gust printre musafiri, Jedwin fu nevoit să se apropie de bătrână. Înclinându-se uşor, îi sărută politicos obrazul zbârcit.

— Bună ziua, Miss Maimie, zise.

— Dragă Jedwin, spuse ea, te faci pe zi ce trece mai chipeş. Ce-ţi mai face stomacul?

— Foarte bine, Miss Maimie, mulţumesc.

— Ce ghinion, să nu te simţi bine. Mai ales pentru un bărbat. Răposatul, odihnească-se în pace, n-a zăcut de boală nici măcar o zi în

— Bună, Titus, îl salută pe băcan cu capul. Ai fost la vânătoare sezonul ăsta?

— Am prins odată nişte prepeliţe, recunoscu el. Dar nu m-a lăsat Fanny să plec după ratoni.

Pe chipul lui Jedwin se citea plăcerea reîntâlnirii; doar copilăriseră împreună.

— Da, am văzut-o pe Fanny când am venit. Chiar arată de parcă ţi-ai găsit altceva mult mai bun de

făcut noaptea.

Titus îi dădu una în burtă, prieteneşte, dar în tonul lui se citea clar, dincolo de mânia disimulată, şi mândria.

— Da, sper ca de data asta să fie băiat.

— Da, n-ar fi rău să fie băiat, încuviinţă Jedwin. Dar, din câte am văzut eu, eşti topit după fii-ta..

Titus zâmbi.

— Cu mâna pe inimă spun, nu mi-am închipuit niciodată că o să am aşa o fată frumoasă, ca Maybelle.

Jedwin privi spre copilul blond, care se fugărea cu alţi copii pe holuri.

— În câţiva ani, o să trebuiască să-ţi faci loc cu băţul printre amorezii ei.

Exact în clipa aceea, Maybelle alunecă pe un covor vechi de o sută de ani din hol, şi scoase un ţipăt care captă atenţia tuturor oaspeţilor.

Într-o clipă, Titus fu lângă fetiţă; o luă în braţe şi o strânse tare. Încercă să o facă să nu mai plângă, promiţându-i o gogoaşă cu gem.

— Copilul ăla va fi o pacoste mai târziu, auzi

Jedwin în spatele lui. Se întoarse şi o văzu pe Constance Bruder, soţia reverendului, care vorbea cu mama lui.

Amelia râse cu graţie.

Câtă dreptate aveţi. Vă spun, zilele trecute eram la băcănie şi am fost martoră la o scenă şi mai şi.

— Îi dă prea mult nas, zise doamna Bruder.

— Fanny face şi ea săraca ce poate. Dar ce poate să facă o mamă, dacă tatăl îşi lasă copii să i se urce în cap?

Jedwin le întoarse spatele, făcându-se că n-a auzit, însă evident marcat. Amelia Sparrow ştiuse

foarte bine să intervină în relaţia lui cu taică-su.

— Aşa e, fu de acord Constance Bruder. Aşa păţesc şi eu cu Tulsa May.

Amelia clătină din. Cap cu înţelegere.

— După ce că e… aşa cum e. — Zise doamna Bruder cu amărăciune, reverendul îi bagă în cap tot felul de prostii. Nu-ţi spun că acuma vor să înveţe greceşte!

— Ei, taci!

— Ai auzit aşa prostie în viaţa ta?

— Vai, biata de tine! o compătimi Amelia.

— Tulsa May e tot timpul, ori cu nasul într-o carte, ori cu capul în nori. Stă şi se zgâieşte pe geam zile întregi.

— Dar la ce se gândeşte?

Constance Bruder îşi ridică mâinile într-un gest dramatic.

— Da’ Dumnezeu ştie! Şi eu nici nu ştiu ce să mă mai fac.

I-am spus clar că aşa bătută de soartă cum e, dacă va avea norocul s-o ia şi pe ea cineva, va trebui să ştie să gătească şi să fie mai gospodină decât oricare fată din oraş.

— Şi ea ce-a zis?

— Nimic. Absolut nimic. A plecat pur şi simplu de lângă mine, fără o vorbă.

— Doamnă Sparrow? se auzi o voce din spatele femeilor. Jedwin nu se obosi să se întoarcă să vadă cine e; porni, în schimb, spre celălalt col al camerei, fără o ţintă precisă.

Străbătu adunarea zâmbind şi aruncând ici-colo o glumă sau o întrebare, şi ajunse la fereastră. Urmări cu privirea nişte bărbaţi care fumau pe verandă şi, deşi ura tutunul, se gândi că n-ar

strica să iasă şi el puţin, ca să ia o gură de aer.

În hol, fu surprins de o apariţie neaşteptată, în roz şi portocaliu. În colţul salonului stătea, stingheră, o fată la vreo paisprezece ani. Deşi era mai înaltă decât multe femei în toată firea, era îmbrăcată cu zorzoane de fetiţă. Rochia roz aprins era frumoasă, dar îşi pierdea din strălucire în apropierea părului roşu ca morcovul, coafat sobru.

Nu-l văzuse pe Jedwin şi el ar fi putut foarte bine să iasă fără să-i vorbească. Se întoarse însă şi veni spre ea.

Ea îl privi ageră, cu nişte ochi căprui scânteind de inteligenţă. Recunoscându-l, faţa i se lumină într-un surâs.

— Ziua, domnule Sparrow. Îl privi cu căldură, dar zâmbetul ei nu era tocmai atrăgător. Ce-i drept, dinţii-i avea albi şi sănătoşi, dar avea o strungăreaţă cât o zi de post.

— Ce faci aici de una singură, Tulsa May? o întrebă. Bănuiesc că celelalte fete de vârsta ta sunt afară şi se joacă.

Ea ridică din umeri.

— N-am chef de joacă. Prefer să privesc copacii.,

Jedwin se aşeză lângă scaunul ei şi se uită pe fereastră, de parcă ar fi vrut să vadă ce găsea ea atât de interesant. Pâlcul de copaci de lângă casă era deja pregătit pentru iarnă. Frunzele lor formau acum un covor divers colorat..

— Dar nu prea ai ce să vezi la ei, zise Jedwin.

— Mie îmi plac foarte mult aşa, spuse May încet. Iarna e anotimpul meu preferat.

— Iama?

Ea surâse, stânjenită..

— Ştiu că-i o prostie. Lumea iubeşte fie

primăvara, fie vara, fie toamna. Mie iama îmi place cel mai mult.

— E frumoasă iama, încuviinţă Jedwin. Mai ales dacă e zăpadă. Iernile cu zăpadă sunt foarte frumoase.

— Mie nu-mi place zăpada. Mie îmi plac doar copacii. Îmi place să-i privesc, aşa golaşi şi întunecaţi.

Tulsa May îşi împreună mâinile în poală, de parcă i-ar fi părut rău că a spus asemenea prostii.

— Dar de ce? o întrebă Jedwin, simplu.

Ea îl scrută un *moment,* de parcă îndoindu-se de sinceritatea lui… începu să vorbească uitându-se pe fereastră.

— În restul anului, când te uiţi la copaci, nu-i vezi pe ei. Vezi frunzele şi mugurii şi iarba din jurul lor. Iama însă, îi vezi aşa cum sunt ei. Fără strălucire şi fără alte veşminte, în faţa ta se află adevărul.

Îşi ridică, temătoare, privirea spre el, aşteptându-se la o expresie amuzată sau dispreţuitoare.

Dar pe chipul lui nu citi nicio urmă de batjocură. Jedwin privi curios copacii de afară, îi privi mult timp, înainte de a-şi îndrepta privirea asupra fetei cu ochi scăpărători.

— Aşa e, ai dreptate, şopti el.

Ea suspină uşurată, şi râseră amândoi, ca doi conspiratori.

— Tulsa May, dar tu eşti o adevărată poetă, zise Jedwin.

Ea îşi duse repede un deget la gură, prefăcându-se îngrozită.

— Te rog să nu-i spui mamei, că o apucă

pandaliile. O să moară de ruşine. Fiică-sa – poetă.

Jedwin râse.

— Să ştii că nu eşti singura poetă din Dead Dog. În ultimul timp mi-am încercat şi eu mâna la scris versuri.

Tulsa May zâmbi larg.

— Promit că nu te spun mamei tale, dacă nici tu nu mă spui.

Abia peste vreo oră ajunse Jedwin, în sfârşit, pe terasă. În acel moment, Miss Maimie încă mai era înconjurată de un mic număr de admiratori, dar majoritatea plecaseră deja.

Jedwin tocmai ajunsese lângă un grup mai animat, când auzi glasul maică-sii.

— Dacă oraşul nostru vrea să fie luat în seamă, va trebui să impresionăm lumea cu ceva, zise ea.

Carlisle Bowman, un agricultor prosper, râse.

— Dar am impresionat deja. Ce oraş ar avea îndrăzneala de a se numi Dead Dog?

Amelia îl privi de sus.

— Nu cred că e vorba aici de *îndrăzneală.*

— Fireşte că nu, adăugă Fanny Penny. Dacă vrem ca oraşul nostru să se dezvolte, ar fi bine să ne gândim cum putem atrage aici oamenii şi interesele comerciale. Am reuşi asta numai cu condiţia să fim reşedinţă de judeţ.

— Dar cine zice că trebuie neapărat să ne dezvoltăm? întrebă Bowman. Săptămâna trecută am fost cu Beulah la Guthrie. Ăia de acolo au impresia că, dacă o să fie capitală de judeţ, o să fie raiul pe pământ.

— Aţi văzut tramvaiul? întrebă Osgold Panek, surescitat. Ar fi nemaipomenit să fie şi la noi aşa ceva. M-aş simţi ca-n paradis.

— Lasă blasfemia asta! îl avertiză domnul Panek, cu degetul.

— După părerea mea, zise Carlisle, locul lor ar fi mai degrabă în iad. Ce mai, parc-ar fi New York-ul!

— Dar de unde ştii tu? îl provocă Beulah Bowman. N-ai fost în viaţa ta mai departe de Joplin.

Mulţimea izbucni în râs la aerul încurcat al lui Bowman. Jedwin râse şi el, dar profită de întrerupere pentru a se îndepărta de grup. În ultimele zile, aflase mai multe despre „Briggston” decât avea nevoie.

La câţiva metri de casă, sub un plop impresionant, stăteau de vorbă câţiva bărbaţi. Jedwin îşi închipui că s-au adunat să fumeze, până îl văzu pe reverendul Bruder, care nu îngăduia tutunul, şi. Nimeni din oraş nu îndrăznea să fumeze în prezenţa lui, de frica pedepsei divine.

Auzind râsete dinspre ei, Jedwin se apropie şi el zâmbind. Avea mare chef de o discuţie firească, între bărbaţi.

O clipă mai târziu însă, se întunecă la faţă şi ar fi plecat cu dragă inimă, dacă nu s-ar fi temut că i-ar putea jigni. Câţiva dintre bărbaţi îl salutară făcând semn din cap, însă conversaţia nu se opri.

Reverendul Bruder era foc şi pară.

— Nu pot să cred aşa ceva, dar vă asigur că voi afla despre ce e vorba şi voi pune capăt acestei stări de lucruri imediat.

Deşi reverendul era conducătorul spiritual al comunităţii şi un vajnic apărător al proprietăţii, înclinaţiile sale filosofice îl fereau să fie retrograd.

— Zău, părinte, zise Clyde Avery, foarte convins.

Nu există nicio lege care să împiedice reparatul şi vopsitul unui gard. Nici măcar o lege a Domnului.

Jedwin deveni livid la faţă şi punchul acru îi stătu în gât. Mort Humley îl bătu uşor pe spate, până-şi reveni.

— Dar aici nu e vorba de vopsitul unui gard, îl auzi Jedwin pe reverend. Ci e vorba *de ce* şi *cine* a reparat gardul.

Mica adunare fu străbătută de un murmur. Jedwin privi chipurile din jurul lui, chipurile încântate de ocazia ce li se dădea. Începuseră deja să facă în minte tot soiul de speculaţii, în mod evident, Subiectul îi atrăgea foarte tare.

— Poate că doamna Briggs a pus pur şi simplu pe cineva să-l repare, sugeră Clyde. Doar nimeni nu se aşteaptă ca o femeie singură să-şi poată repara gardul.

— Dar de unde a avut bani? întrebă Titus

Penny. Pe mine m-ar costa o groază reparatul unui gard..

Reverendul Bruder îl privi curios.

— Parcă te-am auzit spunând că întotdeauna îţi plăteşte peşin.

Roşu ca un rac, Titus începu să bâiguie o explicaţie.

— Păi… Da, aşa el Aaa… da, mie îmi plăteşte cu bani gheaţă, da’ nu ştiu de unde-i are.

— Eu cred că nu e treaba noastră de unde ia ea banii, îi încredinţă Clyde.

— Ba cum să nu! zise reverendul. Putem îngădui ca această femeie păcătoasă să ne transforme comunitatea într-o Sodomă şi Gomoră?

— Nu cred că s-ar putea vreodată întâmpla aşa ceva, îl auzi Jedwin pe Mort rostind, cu ian suspin.

— Mort Humley. Glasul reverendului era acum puternic agasat. Să ştii că te-am auzit!

Jedwin simţi că-i revine obligaţia de a opri această discuţie aberantă şi se luă de reverend.

— Domnule reverend Bruder, am impresia că trageţi nişte concluzii pripite. Ce motiv aţi avea pentru a crede că e ceva în neregulă cu lucrarea executată la casa doamnei Briggs?

Reverendul îşi înălţă bărbia trufaş şi-şi trecu privirea peste întreaga adunare, apoi, conştient de faptul că îl urmăresc toţi, se întoarse spre Ebner Wyse.

— Deci, domnule Wyse, când ziceai că ai observat reparaţiile care se făceau la gardul doamnei Briggs?

Bătrânul tuşi uşor, apoi începu să se scarpine în barbă.

— Păi, părinte, era vineri dimineaţă. Ezită o clipă. Da, vineri era. Tocmai îmi duceam calul la potcovit dis-de-dimineaţă, când mi-a atras imediat privirea, Era nou şi strălucitor, proaspăt reparat.

Privi către fierarul Kirby Maitland.

— Vineri mi-am adus calul la potcovit, nu?

— Da, aşa e, încuviinţă Kirby. Vineri mi l-ai adus.

Reverendul aprobă din cap.

— John Auslander, nu te-ai întors dumneata împreună cu soţia dumitale Lily de la fiica voastră, joi seară?

— Aşa-i, zise acela. Am un nepot pe cinste, spuse el mândru. Are patru luni şi deja încearcă să stea în picioare.

Mulţimea fu străbătută de murmure de felicitare.

— Deci ai trecut pe lângă casa Corei Briggs, nu?

zise reverendul. Ai observat vreo schimbare?

Bărbatul clătină din cap, cu părere de rău.

— Nu, dar cred că nici nu m-am uitat.

— Ei bine, eu m-am uitat! zise reverendul. Când am trecut pe lângă casa ei, m-am uitat cu atenţie. E foarte normal, explică el, cu o astfel de femeie nu ştii niciodată ce se întâmplă. Şi gardul era în aceeaşi stare în care zăcea de doi ani de zile.

Nimeni nu zise nimic.

— Şi? întrebă Jedwin în cele din urmă.

— Deci, dumneata spui că nu-i nimic rău în faptul că gardul Corei Briggs a fost reparat şi vopsit. Reverendul scrută mulţimea, pentru a se asigura că până şi cel mai prostănac dintre ei e atent la el. Domnule Sparrow, dacă nu era ceva în neregulă, spune-mi atunci de ce şi-ar repara cineva gardul în toiul nopţii?

Capitolul 8

La căderea serii, Jedwin bătu încet în uşa exterioară a căsuţei Corei Briggs.

— Doamnă Briggs, şopti el. Sunt eu Jedwin.

Privi nervos în jur, pentru a se asigura că nu îl vede nimeni. Venise aici pe jos şi ocolise mult, ca să nu întâlnească vreun necunoscut. Cora deschise uşa cu un surâs bucuros, care-i dispăru însă imediat, pentru că Jedwin dădu buzna înăuntru, mai s-o dea jos. Fără nici cel mai mic salut, se duse glonţ la transperante şi le coborî..

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Cora, neştiind dacă e cazul să se enerveze sau să se distreze pe seama lui.

— Sunteţi spionată, răspunse Jedwin iară să se

uite la ea.
— Spionată?
— Haideţi la bucătărie, propuse el şi o luă de braţ protector. E numai din vina mea.
— Dar care ţi-e vina? Despre ce tot vorbeşti, Jedwin?
El se aşeză la masa din bucătărie şi se în. Toarse spre plită.
— Să fac un ceai, zise şi, înşfăcând ceainicul, o zbughi la cişmea. Cora făcu ochii mari, surprinsă. Nu auzise în viaţa ei de un bărbat care să facă ceai.
— E îngheţată, îi spuse, dar e apă proaspătă în chiuvetă.
Jedwin deschise capacul chiuvetei gri emailate, de lângă plită. Umplu ceainicul cu o cană luată din cui şi-l puse pe unul dintre ochiuri. Aranjă cărbunii în sobă cu vătraiul şi abia apoi se întoarse spre Cora.
— Deci ştii să faci ceai? îl întrebă..
Jedwin o privi amuzat.
— Ani de zile am fost umbra mamei mele. Mă pricep destul de bine la treburile din gospodărie. Dar vă rog să nu spuneţi nimănui. N-aş mai scăpa de femeile care mi-ar cere ajutorul.
Cora râse, plăcut surprinsă de faptul că el recunoştea atât de sincer un lucru pe care majoritatea bărbaţilor ar fi încercat să-l ascundă.
— Deci îţi plăcea s-o ajuţi pe mama ta?
Jedwin ridică din umeri şi clătină din cap.
— Nu-mi plăcea să o ajut pe mama; cred că preferam să stau pe lângă ea, decât pe lângă tata.
Zâmbetul îi dispăru şi privirile lui deveniră din nou intense.

— Nu te înţelegeai cu tatăl tău?

— Ba da, destul de bine, zise Jedwin. Îl admiram... Doamne, ce-l mai admiram. Ochii i se înceţoşară, amintindu-şi. Tot ce-mi doream era, ca el să fie mândru de mine.

Cora încuviinţă.

— Toţi copiii vor asta. Sunt sigură că a şi fost,

Jedwin îşi înălţă ochii spre ea şi o privi lung, înainte de a-i răspunde.

— Nu, zise. L-am dezamăgit foarte tare.

Ca şi cum cu această afirmaţie discuţia lor ar fi luat sfârşit, Jedwin se întoarse cu spatele şi începu să caute prin bufetul din bucătărie.

— Unde sunt ceştile de ceai? o întrebă.

— Ţi le dau eu, zise ea. Domnule Sparrow, este totuşi bucătăria mea. Stai jos, şi o să fac eu ceaiul,

Jedwin se supuse. Îi plăcea să o vadă pe ea agitându-se, să-i urmărească mişcările. Îi sorbi din ochi mijlocul subţire şi şoldurile generoase. Îşi aminti de senzaţia pe care i-o lăsaseră degetele ei pe spate. Ar fi dat orice ca momentul să se mai repete.

— Săptămâna trecută eram la băcănie, când am auzit-o pe mama ta zicând că are de gând să schimbe numele oraşului.

Întrerupt din reverie, Jedwin prinse cu greu sensul cuvintelor ei.

— Da, zise, în cele din urmă. Şi-a pus în cap să-i schimbe numele în Briggston.

Cora puse tava cu ceştile pe masă şi-l privi încordată.

— I-a spus lui Fanny Penny că asta ar ajuta oraşul nostru să devină reşedinţă de judeţ.

Jedwin încuviinţă.

— Da, s-ar putea, dar nu de asta o face ea, asta-i sigur.

— Dar de ce o face?

— Ca să-i facă plăcere lui Miss Maimie. Şi-a pus în cap să-i ia locul în societate, după moartea ei.

Jedwin râse, dar Cora nu se amuză deloc.

— Cred că ceaiul e gata, zise şi luă ceainicul de pe foc.

Îi umplu ceaşca şi-i întinse zaharniţa.

— Credeam că mama ta i-a câştigat destul de mult afecţiunea, spuse ea.

Jedwin clătină din cap.

— A, nu, doamnă Briggs. Miss Maimie o s-o ţină pe jar până-n ultima clipă. E foarte greu să-i intri în graţii.

— Ştiu.

Mânia reţinută din tonul Corei îi aminti lui Jedwin că şi ea făcuse odată parte din familia Briggs. Şi acum că era nora cea dispreţuită, poate că nu era tocmai diplomat dacă aducea în discuţie moştenirea privilegiilor sociale ale lui Miss Maimie.

Câteva clipe, tăcură amândoi stânjeniţi, până când Jedwin se hotărî să dea glas unei întrebări care-l măcina de multă vreme.

— Ştiu că nu prea v-aţi înţeles cu Miss Maimie, zise încet. Nu cumva din cauza ei v-aţi despărţit de Luther?

Cora chicoti nervos, apoi clătină din cap cu dispreţ.

— A, nu. Nu a fost ea de vină. Chiar, într-un fel, se poate spune că ea ne-a apropiat. Dacă ar fi fost după ea, eu şi Luther am fi continuat să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Amărăciunea din glasul ei îl miră pe Jedwin.

Îşi imaginase că doamna Briggs e destul de mulţumită de viaţa ei actuală.

— Vreţi să spuneţi că Luther a fost cel care v-a părăsit?

Cora îşi înălţă capul, trufaşă..

— Eu am făcut cerere de divorţ, zise.

— Pentru că v-a părăsit.

— Nu, nu din, cauza asta, zise Cora tăioasă. Ci pentru incompatibilitate. Aşa s-a afirmat la proces. Slavă cerului că există un astfel de motiv pentru divorţ. Nici n-a mai fost nevoie să apărem la tribunal.

Jedwin fu uimit.

— Dar peste tot în oraş se vorbea că l-aţi dat în judecată pentru că v-a părăsit.

Cora zâmbi.

— Ştiu. Mama ta a împrăştiat zvonul ăsta. Îl privi provocator, cu mâinile împreunate sub bărbie. Pentru simplul motiv că l-a rostit mama ta, nu înseamnă că zvonul ăsta a fost şi adevărat.

— Dar sunt sigur că mama n-ar spune în viaţa ei o astfel de minciună.

— A făcut ce i-a zis Maimie să facă. De aia nici n-o condamn, că n-a făcut-o din proprie iniţiativă.

Jedwin privi o clipă în tăcere la femeia de lângă el. Îi apăru un surâs.

— Am impresia că vreţi să vă certaţi cu mine, doamnă Briggs.

Cora îl privi întrebătoare.

— Crezi că am şanse?

— Nu, nu cred. Îmi iubesc mama şi, la nevoie, sunt gata s-o apăr până-n pânzele albe.

Dar ştiu că e adevărat, are şi ea cusururile ei, ca

oricare dintre noi. Vă daţi seama că eu sunt în măsură să certific cel mai bine acest lucru.

Cora încuviinţă.

— Vezi că ţi se răceşte ceaiul.

Jedwin luă o înghiţitură, în vreme ce privirea ei iscoditoare se opri asupră-i. Cora îi admiră judecata dreaptă şi limpede. Lucru rar la un bărbat. Bărbaţii pe care îi întâlnise până acum întâi acţionau şi abia apoi se gândeau la ce au făcut. Jedwin Sparrow era în mod evident un tip cu capul pe umeri.

— Nu înţeleg cum de te poţi gândi că tatăl tău n-a fost niciodată mândru de tine, zise ea.

Jedwin îşi ridică surprins ochii. Privirea ei îl tulbură.

— Nu sunt un bun antreprenor, o trânti el.

— Nu? Cora păru surprinsă cu adevărat. Dar n-am auzit pe nimeni plângându-se de tine.

El ridică din umeri.

— Atunci n-aţi vorbit cu cine trebuie, răspunse el. Fac atât de prost meseria asta, că a trebuit să-l angajez pe Haywood Puser.

Cora nu ştiu ce să zică.

— Dar tu eşti şeful, nu? Am înţeles că domnul Puser nu face decât îmbălsămările.

— Asta a vrut tata să fac eu, explică el. Să fiu îmbălsămător cu diplomă. Am diplomă, ce-i drept, dar nu pot practica meseria.

— De ce? îl întrebă ea.

Lui Jedwin nu-i conveni deloc întrebarea.

— Ei, haideţi să lăsăm asta, doamnă Briggs. E o poveste lungă şi plicticoasă. Mai bine am vorbi despre dumneavoastră. Ştiţi câţi oameni vă supraveghează casa?

Cora clătină din cap cu umor şi puse ceainicul pe masă..

— De ani de zile sunt urmărită pas cu pas, zise zâmbind. Dar eu am decenţa de a nu-i privi în ochi.

Jedwin se aplecă spre ea, sincer preocupat.

— Să ştiţi că acum sunt efectiv cu ochii pe dumneavoastră. Bănuiesc ceva.

— Dar întotdeauna m-au suspectat de câte un lucru.

— E vorba despre gard, zise Jedwin în cele din urmă. Li se pare că acum, de când cu gardul, au o probă în defavoarea dumneavoastră.

Ei îi dispăru surâsul.

— Reverendul s-a prins că gardul a fost reparat noaptea. Jedwin scutură din cap cu autoironie.

— Nimeni nu şi-ar repara gardul noaptea, dacă n-ar avea ceva de ascuns.

Cora îşi împreună mâinile sub bărbie şi-l ascultă atent.

El se foi în scaun, stânjenit.

— Am vrut să fac ceva pentru dumneavoastră, doamnă Briggs, îi spuse el blând. Dar cred că mai rău am făcut. Acum sunt cu toţii ca nişte animale de pradă pe urma dumneavoastră. — Întotdeauna au fost, răspunse Cora senină. Însă îmi pare foarte bine că am şi eu un gard ca lumea.

— Vă jur, doamnă Briggs, mărturisi Jedwin, dacă mi-ar fi trecut prin minte, măcar o clipă, că v-aş putea periclita într-un fel situaţia…

— N-ai mai fi venit la uşa mea, cu acea propunere neruşinată?

Întrebarea pluti în aer preţ de câteva clipe, după care el surâse larg.

— Atunci nici n-aş fi vopsit gardul.

Cora râse.

— Cum am mai spus, Jedwin, îmi plac oamenii sinceri.

— În legătură cu gardul – începu el.

— Hai să nu mai vorbim despre el, vrei? îl întrerupse Cora. Oricum i s-a dus buhul. Va trebui doar să fim mai prudenţi în viitor.

— În viitor? Jedwin înghiţi în sec. Adică sunteţi de acord să – adică vreţi să…

— Dragă Jedwin, nu înţeleg deloc de ce eşti aşa pripit. Am vrut să spun că sunt de acord să mă vizitezi, pe şest. Adică, dacă promiţi să nu îmi mai repari niciodată gardul. În ochi i se citea o licărire ironică şi Jedwin nu se putu abţine să nu surâdă şi el.

— Doamnă Briggs, eu – zise, privind-o cu dor.

Ea era idealul tinereţii lui, visul lui din fiecare noapte, şi gândul lui din fiece clipă de trezire. De o mie de ori rememorase în amănunt fiecare detaliu al celor câteva minute petrecute împreună în dormitorul ei. Oare ea chiar fusese în cămaşă de noapte; nici nu mai ştia. Chiar îi simţise picioarele goale, sub cizmele lui? Doamne, şi oare chiar îl trăsese înăuntru, făcându-l să aterizeze peste ea? Se întinse peste masă şi îi luă mâna într-a lui.

Nu voia decât s-o atingă, îşi spuse în gând. O ţinea destul de strâns, dar inima-i bătea nebuneşte.

În clipa în care îi luase mâna, fusese evident că are de gând să-i sărute degetele, exact ca în noaptea aceea. Junghiul pe care-l simţi în abdomen, instantaneu, o sperie pe Cora. Îşi trase

imediat mâna, dar încercă să-şi atenueze bruscheţea cu un surâs cald.

— Auzi, Jedwin, crezi că ai putea să-mi repari pompa de apă?

— Pompa?

— Da, asta de la bucătărie. A îngheţat bocnă.

El o privi o clipă prosteşte. Era cale lungă între închipuirile lui şi realitatea aspră din bucătăria ei.

— A, pompa, zise în fine. Sigur, sigur. Se ridică repede în picioare, aproape răsturnând scaunul. Cu gesturi stângace, încercă să-l ridice, dar aproape se împiedică de el. În fine, reuşi.

— Deci… pompa, da, da, zise venind lângă chiuveta de fontă gri. Examină robinetul un moment, apoi se întoarse spre ea.

— Nu aveţi cumva nişte scule?

Cora se duse repede în cămară şi scoase, dintr-un colţ uitat, un săculeţ zăngănind metalic şi i-l aduse, cu greu.

Jedwin se lăsă pe vine şi începu să examineze cu atenție instrumentele vechi şi cam ruginite. Scoase o bucată de ham, câteva bucăți dintr-un cric, un ciocan universal puţin spart la vârf, un polizor. Ridicându-şi privirea, o văzu pe Cora că-l urmăreşte cu atenţie.

— Crezi că poţi s-o repari?

El zâmbi încrezător.

— Nu cumva mai aveţi şi alte scule? Poate vreun cleşte sau o cheie?

Cora clătină din cap.

— Cred că mai am nişte scule de grădinărit în hambar, zise cu speranţă. Nişte greble şi o sapă.

Jedwin o privi cu gura căscată, apoi vorbi, străduindu-se din răsputeri să nu izbucnească în

râs.

— Nu prea cred că m-ar ajuta la ceva grebla, doamnă Briggs.

Normal că nu avea ce face cu grebla, se gândi Cora, exasperată de prostia pe care o spusese. Problema era că ea nu ştia s-o repare, altfel ar fi reparat-o de mult.

— A, ba da, zise surescitată, am un dispozitiv foarte simpatic.

Se duse repede la sertarul de tacâmuri şi, după ce răscoli un pic, găsi ceea ce căuta. Uite, spuse şi îi arătă un instrument ciudat, din fier forjat.

Jedwin îl examină sceptic.

— E şi cleşte, şi spărgător de nuci, tăietor de sârmă, deschizător de conserve, tirbuşon şi cuţit de tăiat sticlă, îi spuse Cora mândră. L-am cumpărat de la un vânzător ambulant înainte de a mă căsători, pentru că mi-a zis că e tot ceea ce-i trebuie unei femei în gospodărie.

— V-a convins, Jedwin desfăcu dispozitivul, cu intenţia de a scoate şuruburile mânerului de la pompă. Însă, deschizând cleştele la maxim, nu observă tirbuşonul şi acesta i se înfipse în palmă. Îi dădu sângele imediat.

— Te-ai rănit! ţipă Cora, speriată şi veni într-o clipită lângă el. Îi luă palma sângerândă şi i-o duse la gură, pentru a opri sângerarea.

Jedwin nu mai simţi înţepătura; tot ce simţea era atingerea buzelor ei. Gestul ei tandru, de prosternare, îi acceleră palpitaţiile inimii.

Cora îi observă grimasa.

— Cred că te doare foarte tare.

— A, nu, deloc, zise el repede.

Cora deschise dulăpiorul din spatele ei şi scoase

nişte tifon, cu care încercă să-i lege rana.

Jedwin îi privi capul aplecat cu atâta tandreţe asupra mâinii lui, şi fu cuprins de un val de căldură. Ea nu se plânsese deloc şi nu glumise în legătură cu stângăcia lui. Îi atinsese corpul cu familiaritate, de parcă ar fi fost al ei, şi acum îl îngrijea cu o dragoste care îl dădu gata.

— N-am nimic, zise ţâfnos. Nu vă mai agitaţi.

— Nu vreau decât să fiu sigură că n-ai păţit nimic, spuse ea, privindu-l îngrijorată.

Ochii lui Jedwin se fixară asupra buzelor ei, apoi coborî pe gâtul ei alb. O femeie numai bună să-ţi aline suferinţele, se gândi el. Însă reuşi, cu mare greutate, să îndepărteze acest gând.

Privirea lui atât de caldă o ţin tui pe Cora de podea şi ea îi dădu drumul mâinii şi se ridică în picioare.

— Cred că o să-ţi treacă, Jedwin, zise. Nu e o rană adâncă, deşi s-ar putea să te doară o zi sau două.

El ridică din umeri, nepăsător.

— Înseamnă că n-o să vă pot repara pompa, zise. Poate altă dată.

— Nu contează, zise ea repede. M-am obişnuit, de un an de când e stricată. Oricum îţi mulţumesc că ai încercat.

Îl privi îngenuncheat în faţa ei. Avea o poziţie ca de sclav, dar, în clipa în care ochii lui căprui atât de intenşi o fixară, Cora tremură. El era la picioarele ei, într-o stare de totală umilinţă, la voia ei. Respiraţia i se acceleră şi mâinile ei ardeau de dorinţa de a-i atinge conturul bărbiei. Trecuse atâta timp. Avea nevoie să-l atingă, să simtă căldura altei fiinţe omeneşti. Tot ce voia era ca el

să o ţină în braţe. Oare cerea prea mult de la viaţă? Şi de ce să refuze mângâierea care i se oferea? Cu buzele întredeschise, întinse spre el o mână tremurătoare şi-l văzu făcând ochii mari de plăcere.

Însă Cora îşi reveni imediat în fire şi-şi retrase mâna, privind în altă parte.

Jedwin începu foarte liniştit să umple înapoi sacul cu scule, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— O să vin mâine cu sculele mele şi o s-o repar, zise.

Cora ezită.

— Dar nu e nevoie, stărui.

Jedwin o privi cu căldură, poate cu prea multă căldură.

— Dar vreau s-o fac, zise încetişor. În felul ăsta pot face ceva pentru dumneavoastră, fără să mă vadă vecinii.

Cora se duse la masă şi începu să se joace cu ceaşca de ceai.

— Dar nu e nevoie să faci ceva pentru mine, Jedwin.

— Nu? întrebă el, uşor amuzat. Eu mă gândisem că aşa se procedează când faci curte unei femei.

Cora se ofuscă.

— Şi te rog termină cu prostiile astea, se răsti ea. Doar ştim amândoi că nu galanteria te interesează pe tine, ci cu totul altceva.

— Şi ce anume?

El stătea lângă ea, cu mâinile în şold şi zâmbea. Cora îşi înălţă bărbia, cu curaj.

— Vrei să ai parte de pasiune, de emoţii… şi de relaţii conjugale, dar fără legătura sfântă a căsătoriei.

Jedwin se cam desumflă, dar nu se dădu bătut.

— Cred că nu v-ar fi foarte greu să mă convingeţi să iau parte la aşa ceva, doamnă Briggs, zise pe un ton cât se poate de firesc, care o înfurie pe Cora. Însă acum m-aş mulţumi cu un sărut.

— Un sărut? Cora îl privi împietrită. Doar atât vrei, Jedwin? Te-ai ţinut după mine atâta, pentru un biet sărut? Se strâmbă, nemulţumită. Am crezut că ai de gând să fii sincer.

— Pe cuvântul meu, nu vreau decât un sărut..

— Dar sunt zeci de fete în oraşul ăsta, care ar face-o cu mare plăcere. Şi cred că o parte din ele chiar au şi făcut-o.

— E adevărat, am sărutat vreo câteva, recunoscu el.

— Păi vezi..

— Da, dar n-am sărutat pe nimeni cum aş fi vrut. Aşa. Cum aş vrea să vă sărut pe dumneavoastră.

Se apropie de ea, şi ea se trase înapoi şi simţind în spatele ei scaunul, se aşeză. Se gândi, că se va aşeza şi el, din politeţe, dar el n-o făcu. Şi Cora se trezi faţă în faţă cu nasturii de la pantalonii lui.

Şocată de dorinţa ce-o cuprinsese, de a-i deschide nasturii, Cora dădu să se ridice, dar două mâini puternice, bărbăteşti, o apucară de umeri.

Îl privi, temătoare, în ochi. Ştia bine, bărbaţii adesea îşi pierd controlul. Era mai mare şi mai vânjos decât ea, şi nu i-ar fi fost greu să obţină ce dorea. De asta există reguli de comportament pentru cupluri necăsătorite, singure, îşi aminti ea. Regulile sociale nu fuseseră făcute în van. Însă Cora era o femeie decăzută, o divorţată. Regulile nu mai erau valabile în cazul ei, şi de aceea nici nu

se putea aştepta la vreo protecţie..

— Te rog, Jedwin, lasă-mă. Nu-mi face rău.

Ochii lui Jedwin se întunecară şi o privi nedumerit.

— Eu să vă fac rău? Clătină din cap, şi se ghemui lângă scaunul ei. N-aş putea să vă fac niciodată rău, doamnă Briggs. Credeam că v-aţi dat deja seama.

Îl privi în ochi şi se linişti. Pe chipul lui tânăr nu se citea nici urmă de ticăloşie, de ură sau corupţie.

Se apropie de ea. Teama încă mai era prezentă în sufletul ei, dar nu o copleşise.

— Vă rog, doamnă Briggs, lăsați-mă să vă sărut, îi şopti, la numai câţiva centimetri de buzele ei. Ştiu că nu sunt un expert, dar vă promit că n-o să vă fac rău.

Cora nu răspunse, însă nici nu-l îndepărtă, încet, şovăitor, Jedwin se apropie de ea, însă, la vreo doi centimetri de gura ei, se opri şi înghiţi în sec. Cora îl privi cum îşi muşcă buzele pentru a-şi face curaj şi cum îşi întoarse capul într-o parte, înainte de a-şi lipi buzele de ale ei.

Atingerea buzelor lui fu caldă şi plăcută, ca o şoaptă, dar Cora îi acoperi gura cu palma ei delicată şi îl îndepărtă cu blândeţe.

— Trebuie să ţii ochii închişi, îi şopti.

El îşi împinse obrazul în palma ei, încântat.

— Doamnă Briggs, dacă-mi închid ochii n-o să mă pot uita la dumneavoastră. Şi asta este una dintre cele mai mari plăceri ale vieţii mele.

Cora zâmbi. El era atât de aproape. Admiraţia, împreună cu mirosul lui, atât de bărbătesc şi cu sinceritatea lui deconcertantă, o seduseseră mai

sigur decât orice poezie galantă.

— Închide ochii, Jedwin, îi zise. Şi deschide gura. Nu aşa ai vrea, de fapt, să mă săruţi?

Jedwin nici nu mai răspunse. Perdeaua grea de gene blonde îi acoperi ochii şi buzele i se întredeschiseră instantaneu, nerăbdătoare să-i simtă gustul.

Cora îi primi sărutul mult mai grăbită decât şi-ar fi închipuit. Sărutul fu minunat. Aceleaşi buze catifelate, aceeaşi dulceaţă de mai înainte. Şi când îşi coborî mâna pe gâtul lui şi şi-o cufundă în cârlionţii lui. Îi scăpă un suspin de plăcere. De atâta timp n-o mai făcuse.

El răspunse suspinului ei cu un geamăt de dorinţă. O încercui cu braţele şi o sărută mai cu patimă, cu buze fierbinţi, cercetătoare. Era aceeaşi tandreţe de mai înainte, dar mai era ceva. Ceva fierbinte, sălbatic şi înspăimântător. Bărbatul acesta nu era Luther Briggs.

Cu un mic ţipăt, Cora se trase înapoi. Jedwin încă o mai ţinea în braţe, dar, văzându-i expresia înfricoşată, îi dădu drumul. Respiraţia i se înteţise şi pasiunea pe care i-o simţise adineauri în braţe i se citea acum pe faţă.

— N-am nimerit-o nici acum, doamnă Briggs?

O întrebă.

— Nu, răspunse ea fără să se gândească. Însă, văzându-i expresia mirată, adăugă: Adică, ba da, a fost bine.

Oare putea să-i spună unui tânăr că sărutul lui e prea pasional? Nu putea. Singurul cu care se sărutase până acum fusese Luther Briggs. Sărutările lui erau doar preludii rituale la exerciţiul drepturilor maritale. Şi niciodată n-o

tulburaseră cum o tulburaseră cele ale lui Jedwin. Şi niciodată buzele ei nu simţiseră această plăcută senzaţie, după.

Niciodată n-o furnicase ca acum. Evident, un bărbat nu-şi săruta niciodată nevasta aşa cum ar fi sărutat o femeie de moravuri uşoare, îi trecu prin cap un gând neruşinat: iată că, în sfârşit, situaţia ei atât de disperată avea, în sfârşit, o parte bună.

— A fost bine sau nu? o întrebă Jedwin. Mie mi-a plăcut la nebunie, dar vreau în primul rând să vă placă dumneavoastră.

— Da, a fost bine, răspunse Cora repede. De fapt, chiar foarte bine. Văd că te pricepi.

Jedwin o privi întrebător un moment, apoi clătină din cap şi chicoti bărbăteşte.

— Vorbiţi de parcă tocmai aş fi dat o lovitură reuşită la crochet. Cora roşi şi îşi coborî ochii.

— Domnule Sparrow, a fost un sărut cât se poate de plăcut. Ce vrei, să-ţi fac complimente?

Jedwin ridică din umeri.

— A, nu, nu neapărat. Vreau doar să vă spun că sunt oricând pregătită pentru un al doilea sărut ca acesta.

Ea îşi înălţă capul, gata să accepte imediat, însă chipul lui era atât de aproape şi amintirea buzelor lui atât de proaspătă şi de înfricoşătoare, încât clătină repede din cap.

— Cred că în seara asta mi-ai făcut destulă curte.,

Jedwin surâse ironic.

— Curte, doamnă Briggs? Nu cumva a fost şi pasiune la mijloc?

Înainte ca ea să se poată gândi la o replică isteaţă, Jedwin se şi ridicase în picioare. Îi luă

mâna între ale lui, şi Cora îşi închipui o clipă că i-o va săruta, dar el n-o făcu. I-o strânse doar uşor şi apoi îi dădu drumul.

Se duse la cuier şi îşi luă haina şi pălăria cu gesturi atât de fireşti, de parc-ar fi fost deal casei, şi nu un simplu musafir. Atitudinea lui o salvă pe Cora, care rămăsese împietrită. Jedwin se încheie la toţi nasturii, apoi, cu gesturi lente, îşi aranjă puţin părul şi-şi puse pălăria, tot timpul acesta privind la Cora, care rămăsese ca lipită de scaun. Îi zâmbi cu căldură.

apoi puse mâna pe clanţă şi o salută de rămas-bun.

— Am să încerc să vin mâine cu nişte scule ca să vă repar pompa, îi zise.

— Dar, Jedwin, ştii bine că nu e nevoie, stărui ea.

— Ştiu, doamnă Briggs. Dar voi folosi acest prilej pentru o nouă lecţie de sărutat.

Ea nu ştiu precis dacă o spusese pentru el sau pentru ea.

Capitolul 9

Amelia Sparrow intră în camera pentru îmbălsămări, mânioasă la culme. Îşi frecă bărbia, de parcă în felul ăsta şi-ar fi putut alina durerea.

— Jedwin nu e aici, doamnă Mellie, îi zise bărbatul de lângă masă, fără să-şi ridice privirea. Am crezut că ştiţi.

Amelia se apropie şi se uită la tânărul livid şi ţeapăn de pe masă.

— Cine e? întrebă.

Haywood o privi.

— Nu ştiu decât că-l cheamă Whitlow. Nimeni nu ştie de unde e, ce-i cu el. Ultimele şase luni a stat în mahala. Ross Crenshaw încearcă să dea de vreo rudă a lui.

— Şi cum a murit?

— Doctorul Perkins zise că de astm, răspunse el, dând din cap cu tristeţe. Dar eu zic că de difterie.

— De difterie!

Haywood încuviinţă.

— În rezervaţia de indieni e epidemie de difterie. Dacă la noi nu e, nu înseamnă că putem să închidem ochii, nu înseamnă că nu există.

— Dar doctorul nu ştie de epidemie?

— Cum să nu ştie, dar adevărul e că el nici nu e doctor adevărat. Ce practică el e mai mult hidroterapie. Dacă boala nu se vindecă prin spălare, nu se bagă.

— Dar cum poţi fi aşa sigur că e difterie? şopti Amelia.

— Nu sunt *sigur,* răspunse Haywood. Dar m-am uitat bine în gura lui. Are ceva verde în gât – un fel de membrană. Şi eu n-am auzit niciodată ca astmul să producă aşa ceva.

Doamna Sparrow încuviinţă.

— De asta m-am oferit să-l îmbălsămez.

Amelia îşi uită de tot frica de a nu lua boala.

— Ar fi trebuit să-l îngroape. N-o să ne dea nimeni bani pentru asta.

— Haywood o privi dezaprobator.

— Lichidul de îmbălsămare costă foarte puţin şi cel care-şi pierde timpul sunt eu.

— Da, sigur, pentru dumneata e foarte simplu, se plânse ea. Doar noi plătim.

— Haide, terminaţi odată, izbucni Haywood.

Priviţi-l, doamnă Mellie. Cred că e de vârsta lui Jedwin.

Amelia tăcu imediat şi veni mai aproape, să-l privească mai atent pe tânărul de pe masă.

— Ce păcat, zise Haywood încet. Nici n-a apucat să-şi trăiască viaţa şi a murit.

Amelia aranjă o buclă castanie de pe fruntea tânărului.

— Aşa e, pare cam de vârsta lui James Edwin. Poate ar trebui să-l îmbrăcăm în costumul ăla vechi, pe care el nu-l mai poartă.

Privirea albastră a lui Haywood o studie pe Amelia cu atenţie şi abia apoi încuviinţă.

Amelia simţi un ciudat sentiment de camaraderie, pe care-l alungă însă imediat; o stânjenea. Îl urmări pe Haywood făcând o mică incizie în braţul tânărului apoi, cu ajutorul trocarului, ridicând o arteră principală la capătul muşchiului, cam la 2-3 centimetri de rană. Deşi nu curse nici pic de sânge, Haywood şterse locul cu o cârpă umedă, apoi tăie vena cu foarfecă şi introduse un tub în arteră, fixându-l cu două fire înnodate.

Amelia îl privi, fascinată cum băga celălalt capăt al tubului în sticla cu lichid de îmbălsămare şi cum lichidul începea să curgă în corpul neînsufleţit.

— De unde ştii ce venă trebuie? îl întrebă.

Haywood fu surprins de întrebarea ei. Întotdeauna crezuse că o femeie al cărei soţ şi fiu lucrează în acest domeniu ştie totul despre asta.

— Dar nu avem nicio treabă cu venele, doamnă Mellie. Venele se sparg imediat; de-aia. E bine să foloseşti o arteră. Nu contează care.

Amelia se uită curioasă la mica tăietură din

braţul tânărului. Păienjenişul de vase o fascină.

— Dar de. Unde ştii care sunt arterele?

Haywood prinse incizia între degetul mare şi arătător, lărgind-o ca Amelia să poată vedea mai bine.

— Arterele sunt alea albe, zise. De obicei aleg una mai mare, ca tubul să între uşor. Lichidul trebuie să ajungă, prin artere, la inimă. Arătă spre tubul din braţul tânărului, apoi îi puse o mână pe pieptul nemişcat.

Amelia încuviinţă şi-şi continuă, curioasă, inspecţia. Îi simţi ochii asupra ei şi tresări uşor când observă că stă atât de aproape de el.

— Văd că nu vă e deloc silă, zise el.

— Sigur că nu, răspunse Amelia mândră. Sper că-ţi dai seama că nu de la mine a moştenit Jedwin acea slăbiciune ruşinoasă!

— Nu mă gândeam la slăbiciunea lui, zise el vag impacientat. Mi se pare normal ca unii oameni să nu poată face faţă acestei situaţii. Meseria asta nu e pentru oricine.

Amelia clătină din cap dezaprobatoare.

— Uite, vezi, iar îi găseşti scuze. Se strâmbă, dezgustată. Asta nu e scuză, Răposatul l-a adus aici încă de când abia învăţase să meargă şi i-a arătat cum se face. Dar el nu voia deloc să ia aminte. Mereu se sufoca şi tuşea, apoi se ducea repede să verse.

— Nu suportă mirosul de formaldehidă, spuse Haywood plat. Nu e un miros plăcut şi mulţi au reacţia asta.

Amelia nu-l luă în seamă.

— Cei mulţi de care vorbeşti nu sunt antreprenori de pompe funebre! Pur şi simplu nu-l

înţeleg. L-am bătut, l-am certat, l-am prevenit că taică-su nu-l va ierta niciodată, dar degeaba. Nu i-a dat niciodată vreo mână de ajutor.

Amelia se îndepărtă de masă şi examină în treacăt rafturile, cu o expresie nefericită pe chip.

— Am fost atât de mândră de el când şi-a luat diploma de îmbălsămător, zise încet. A avut nota cea mai mare. De-abia am aşteptat să-i spun domnului Sparrow, care a fost şi el foarte încântat.

Închise cu grijă geamul unei vitrine şi se întoarse spre Haywood, ironică.

— Asta a durat trei zile. Până când a murit Addie Macon şi domnul Sparrow l-a rugat pe James Edwin s-o pregătească el.

— Şi?

Cu mâinile încrucişate pe piept, Amelia se întoarse la masă.

— L-am auzit de sus, zise. Vomita ca un beţiv de ultima speţă.

— Pentru simplul motiv că ştie cum s-o facă, spuse Haywood, nu înseamnă că şi poate s-o facă.

Amelia încuviinţă.

— Asta am aflat-o şi noi, şi jur că taică-su a. Fost distrus. Ţinea atâta ca fiul lui să-i preia meseria şi afacerea, şi James Edwin nu voia deloc.

Haywood privi spre cadavru.

— Şi l-a iertat?

Amelia ridică din umeri.

— Cred că da. Nu i-a mai cerut niciodată să îmbălsămeze, şi a început să fie mulţumit de interesul lui James Edwin pentru flori. Clătină din cap. – Sunt convins că l-a iertat, zise Haywood. Amelia îl privi surprinsă.

— De ce crezi asta? Nici nu l-ai cunoscut.

El ridică din umeri.

— Doar era şi el îmbălsămător, ca mine.

— Şi ce, antreprenorii funerari nu doresc ca fiii lor să le calce pe urme? întrebă ea.

Haywood clătină din cap.

— Unii cred că astă e o meserie, cum e tâmplăritul sau cizmăria, dar nu e deloc aşa. Nu oricine poate suporta prezenţa morţilor. Cred că, într-un fel, se aseamănă cu preoţia; e mai mult o chemare decât o ocupaţie. — Încuviinţă sigur pe el. Sunt sigur că soţul dumneavoastră o ştia şi nu cred că şi-ar fi putut condamna fiul pentru ceva ce pur şi simplu nu-i era în fire.

Amelia se foi, incredulă.

— Nu sunt de acord cu asta.

— Dacă cineva îţi lasă drept moştenire o întreprindere de pompe funebre, e musai să te adaptezi. I-am spus domnului Sparrow că sunt sigură că o să se înveţe el cu timpul; că e un moft de tinereţe. Şi mi se frânge inima că încă nu i-a trecut.

— Dar ce mai contează, doamnă Mellie? o întrebă Haywood.

— Cum ce contează? Se uită la el ca la un nebun. De pildă, noi plătim încă un salariu – al dumitale, domnule Puser. Dacă James Edwin şi-ar lua în primire atribuţiile, acum n-am mai fi nevoiţi să plătim pe altcineva ca să ne facă treaba.

Spre neplăcerea ei, Haywood luă totul ca pe o glumă bună şi începu să râdă, spălând instrumentele chirurgicale.

— Doamnă Mellie, mă plătiţi atât de puţin, că nici nu e cazul să vă faceţi griji.

— Numai faptul că trebuie să te plătesc şi mă scoate din minţi. James Edwin ar trebui să facă asta. Am făcut totul pentru el; habar n-ai cât în: am sacrificat. Şi el mă răsplăteşte cu laşitatea de a nu putea nici măcar să privească un cadavru.

Haywood izbi cu zgomot trocarul de tavă.

— Încetaţi odată, doamnă Mellie! Zău că uneori mă scoateţi din minţi. Chiar nu vă puteţi gândi la altceva, decât la dumneavoastră?

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine?

— Foarte bine. Femeie, e timpul să-ţi bage cineva minţile în cap, strigă el. Doar îţi iubeşti fiul, nu?

— Sigur că-l iubesc! Ce întrebare e asta?

— E întrebarea pe care ar trebui să v-o puneţi singură.

— Întreaga mea viaţă a fost un lung şir de sacrificii pentru băiatul ăsta.

— Asta aţi mai spus-o de o mie de ori, şi nu e un băiat. E un bărbat. Ar fi mult mai bine dacă aţi termina cu văicări tul şi l-aţi lăsa să-şi trăiască viaţa.

— Domnule, habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Ba ştiu mai bine ca dumneavoastră, care nu vedeţi pădurea de copaci.

— Nu vreau decât ce-i mai bine pentru el.

— Şi credeţi că ştiţi dumneavoastră ce-i bine pentru el?

— Sigur că da. Domnule Puser, toţi avem slăbiciuni, însă unicul mod de a scăpa de ele este înfruntându-ne frica, demni. Aşa fac eu, şi aşa ar trebui să facă şi fiul meu, dacă n-ar fi atât de laş.

— Laş! strigă Haywood. Respiră adânc. Laş? zise iar, pe un ton mai potolit.

— Da, spuse ea fermă. N-avem niciun motiv să ne ascundem după degete.

— Laş, repetă Haywood şi clătină din cap. Vă amintiţi când v-a murit soţul?

Luată pe neaşteptate, Amelia tăcu preţ de câteva clipe.

— Păi… sigur că-mi amintesc. Pierderea unui soţ nu se poate uita aşa uşor.

— Vă amintiţi slujba?

— Da, sigur.

— Cât de bine?

— În întregime. Unde vrei să ajungi? Crezi că ştii amănunte care mie mi-au scăpat? Nici măcar nu erai în oraş pe vremea aia.

— Soţul dumneavoastră era îmbălsămat sau nu?

— Poftim?

— Era îmbălsămat?

— Păi sigur, aşa cred. Amelia şovăi. Da, sigur că era.

— Şi cine l-a îmbălsămat?

O clipă fu tăcere.

— Cred că James Edwin, zise ea.

Haywood încuviinţă.

— Da, aşa cred şi eu.

Amelia. Privi spre tânărul neînsufleţit. O privelişte foarte tristă. Un tânăr pe care nu-l cunoştea.

— Vă imaginaţi ce-a fost aici în ziua aia? spuse Haywood blând, cu tristeţe. Lui Jedwin îi tremură mâinile ori de câte ori intră în camera asta. Vă închipuiţi cum i-a fost să-l vadă pe tatăl lui întins aici, nemişcat?

— Nu vreau să vorbim despre asta.

Haywood n-o luă în seamă.

— Probabil că mirosul îi întorsese stomacul imediat ce intrase.

— Te rog, domnule Puser.

— Vi-l închipuiţi înecându-se? Vi-l închipuiţi zvârcolindu-se, în clipa în care îi făcuse incizie bărbatului care i-a dat viaţă?

— Taci, te rog.

— Îi vedeţi lacrimile curgându-i şiroaie, în timp ce îi cerea iertare tatălui său pentru că nu a putut să-i facă pe plac, să fie cum a vrut el? Vi-l închipuiţi, doamnă Mellie? îl mai puteţi face laş?

— Termină! Amelia se întoarse cu spatele, cu o mână pe gură şi cu ochii strânşi, în încercarea de a destrăma imaginile pe care el le adusese la viaţă, şi de a nu-l lăsa să-i vadă lacrimile.

Haywood îşi văzu de lucru, şi el îndurerat. El era un om care văzuse multe, dar tot mai plângea uneori.

Tăcerea se lungi între ei şi Haywood îşi regretă cuvintele. O admira pe Mellie, în ciuda felului ei nesuferit de a fi şi nu avea nicio intenţie de a-i face rău. Voia doar ca ea să ştie ce fiu minunat are.

— Ai dreptate, domnule Puser. Fiul meu nu e laş. El se întoarse spre Amelia Sparrow, şi ea avu o tentativă de surâs.

— Taică-miu îmi spunea mereu că eu nu sunt făcută să fiu mamă.

Haywood zâmbi.

— Înseamnă că în familia dumneavoastră exista o adevărată tradiţie de judecare greşită a copiilor. Nu sunteţi o mamă rea; doar aveţi un băiat pe cinste.

— Mulţumesc.

— Fiul meu a murit acum douăzeci de ani. Zise el plat, verificând traseul lichidului în trup. Îmi place să-mi închipui că acum ar fi ’ fost cam ca Jedwin al dumneavoastră.

— Ai avut un fiu? Amelia era uimită.

— Da, doamnă. Şi o scumpete de fată. Aplecându-se spre ea, de parcă i-ar fi spus un secret cumplit, adăugă. Am avut chiar şi o nevastă.

Tonul lui glumeţ făcu să dispară încordarea din aer, dar nu şi curiozitatea Ameliei.

— Şi ce li s-a întâmplat?

— Holera, răspunse el simplu. Holera li s-a întâmplat.

— Îmi pare rău, spuse ea, stânjenită. Toată viaţa şi-o petrecuse consolând familiile îndoliate, însă, cumva, platitudini obişnuite nu-şi aveau locul aici. N-am ştiut.

— N-aţi ştiut, explică Haywood, pentru că n-am avut niciun motiv să vă spun. A trecut mult timp de atunci. Câteodată mi-e dor de Abby. Mă gândesc la ea şi la copii. Dar n-are niciun rost să-mi pun cenuşă în cap. Când ai de-a face zilnic cu morţii, îţi dai seama, la un moment dat, că viaţa este pentru cei vii.

— Da, sigur, ai dreptate, fu de acord Amelia.

Haywood o cercetă curios.

— Dar ce-i cu obrazul dumneavoastră?

— Cu obrazul meu? Amelia îşi dădu seama că se frecase, involuntar, ca să-i treacă durerea de la măsea.

— A, nimic, zise. Mă doare o măsea. Haywood se duse la lighean şi se spălă bine.

— Vreji să mă uit puţin? Mă pricep şi la

stomatologie.
— În niciun caz! Amelia fii îngrozită de idee.
Haywood chicoti.»
— V-am întrebat doar dacă mă pot uita în gura dumneavoastră, nu sub rochie!
Bastonul Lewis se înălţă sus de tot, spre cer şi reveni pe pământ exact unde trebuia, însă Cora nu-l prinse.
Privindu-l cu duşmănie, se ridică nervoasă de pe iarbă şi îl aruncă pe pătură.
Îl urmă exemplul şi se aşeză şi ea brusc. Concentrare. Asta-i trebuia pentru exerciţiile fizice. Iar exerciţiile fizice erau necesare pentru desăvârşirea spirituală. În dimineaţa asta, Cora simţea că stă prost cu ambele.
Frunzări cu sentimentul datoriei împlinite cartea doamnei Millembutter, încercând să găsească un pasaj care s-o liniştească. Autoarea părea să pună mare preţ pe eliminarea energiilor negative. În mod sigur avea ea o soluţie pentru tensiunea ce începuse să se acumuleze în sufletul Corei din clipa în care Jedwin Sparrow îi dăduse un sărut simplu şi minunat în bucătărie, cu o seară în urmă.
N-ar fi trebuit să-i permită lui Jedwin s-o curteze, se gândi. Nu-i mai ardea deloc să se răzbune pe Amelia Sparrow; confuzia de acum o deruta total, închise cartea cu zgomot şi o aruncă lângă baston. Se pare că doamna Millembutter nu ştia până unde se poate coborî o femeie de teapa Corei.
Îşi trecu o mână peste buze, gândindu-se câte griji îşi făcuse ca el să n-o ia razna. Fusese îngrijorată – poate Jedwin Sparrow nu era un gentleman. Însă niciodată până acum nu-i trecuse

prin cap ideea că poate el avea s-o facă să-l dorească. Traiul de una singură fusese atât de uşor, de comod.

— Schimbă-te după paravan, îi spusese Luther, în prima lor noapte împreună, la hotelul Williams. Eu o să te aştept în pat.

Cora roşi şi acum, după aproape zece ani, la amintirea jenei de atunci.

— Stinge lumina, domnule Briggs, strigă ea după paravan, câteva clipe mai târziu. Nu ies de aici dacă e lumină.

— Cory dragă, spune-mi Luther, zise el. Spune-mi Luther şi eu o să sting lumina.

Cora tremura, incapabilă să mai scoată o vorbă.

— Te rog, Luther, stinge lumina.

Îl auzi foindu-se prin cameră; apoi văzu că lumina de gaz se stinge. Se făcu întuneric.

Respiră adânc ca să-şi facă curaj şi ieşi de după paravan, dând nas în nas cu Luther, mâi precis cu pieptul lui.

— Ah!

— M-am gândit să vin să te iau, zise el. Ca să nu te împiedici de ceva şi să te loveşti.

— Mulţumesc, spuse ea. El avea pe el doar pantalonii de flanelă, şi Cora fu mulţumită că nu vede în amănunt acel trup păros.

Luther îşi strecură mâna pe talia ei şi o conduse la pat.

— N-are niciun rost să-ţi fie teamă, Cory. Doar orice femeie cu copil a făcut-o, ca şi multe altele care nu fac copii.

— Nu mi-e frică, spuse ea curajoasă.

El trase cuverturile de pe pat şi Cora se – aşeză şi se cuibări mai spre margine. Luther veni lângă

ea.

— Prima dată doare un pic, zise. N-am de gând să te mint. Dar numai prima dată. Dup-asta, nu te mai doare deloc.

Cora încuviinţă..

— Există femei cărora le place, spuse el. Recunosc, am ceva experienţă în domeniu, şi am să fac tot posibilul ca să-ţi fie bine. Se apropie de ea şi o luă în braţe. Dar, dacă nu-ţi place, Cory, şopti, nu face nimic. Pentru mine nu contează. Azi am jurat să fim împreună, la bine şi la rău, aşa că sunt gata să accept totul.

— Şi eu, Luther, spuse Cora timid. Ştiu că o femeie trebuie să-i facă pe plac soţului ei şi sunt gata să-mi îndeplinesc datoria.

El îşi băgă degetele în părul ei şi o privi cu atenţie.

— Eşti o fată foarte bună, Cory. Ca să fiu sincer, nu ştiu dacă eu sunt soţul cel mai potrivit pentru tine. Dar sunt gata să-mi dau toată silinţa.,

O sărută. Un sărut de îndrăgostit, plin de şmecherii neprevăzute, cu limba. Un sărut ce îi distrase atenţia, cât timp el îi dădu jos cămaşa de noapte. Un sărut etern; ce continuă şi când el îi pipăi sânii şi interiorul coapselor. Un sărut întreţesut cu vorbe dulci. Un sărut ce se sfârşi doar în clipa în care el o străpunse pentru prima dată.

Însă nu fusese un sărut care să-i persiste zile întregi pe buze şi să n-o lase să doarmă. Luther nu reuşise asta. Jedwin însă, da.

Cora sări iar în picioare şi înşfacă bastonul, îl învârti într-o mână şi-n cealaltă, mergând spre marginea dealului şi privi spre râu.

Nu-şi făcuse datoria de soţie cu ură ori umilinţă. Luther fusese întotdeauna blând cu ea şi, uneori, avuseseră momente când fuseseră un singur trup.

Dar ea nu crezuse niciodată că va mai împărtăşi toate acestea cu cineva. Nu se putea închipui cu alt bărbat. Era împotriva oricăror reguli. Îşi promisese să fie „pe veci” a lui Luther Briggs şi, deşi căsnicia ei devenise treptat o mare înşelătorie, fusese foarte sinceră când făcuse jurământul de unire. Şi toţi aceşti ani nici nu-i fusese greu să-l ţină.

Astăzi însă nu-i mai era gândul la virtute. Tentaţia era mare. Şi Jedwin Sparrow era cu adevărat ispititor.

Ce rău putea să i se întâmple? se întrebă. Avea reputaţia ferfeniţă şi tânărul trebuia să-şi facă şi el de cap cu cineva. Putea să iasă ceva foarte plăcut din chestia asta, îşi spuse ea.

— Au! ţipă. Se lovise din greşeală cu bastonul. Sări într-un picior, frecându-se la celălalt. Cât eşti de graţioasă, dragă Cora, se strâmbă ea. Ei da. Fă-ţi de cap cu tânărul. La cât eşti de nepricepută, precis rămâi gravidă de prima oară!

Începu să-şi strângă lucrurile, dezgustată. Doamna Millembutter va fi foarte dezamăgită azi. Dar probabil că doamna Millembutter nu s-ar simţi niciodată tentată să calce strâmb.

Cora însă da. O recunoştea limpede. Îl dorea pe Jedwin Sparrow, cum nu dorise pe nimeni în viaţa ei. Posibilitatea de a avea un copil era reală, îşi aminti ea, încărcând totul pe bicicletă. Însă gândul nu o sperie. De o mie de ori se felicitase că mariajul cu Luther nu avusese urmări. Cu toate astea, dintotdeauna visase să fie mamă. Cu opt ani

în urmă, îndepărtase aceste gânduri.

— Ştii că el n-o să salveze aparenţele, cerându-te de nevastă? în ceasul al doişpelea, îşi spuse tare.

Asta avea să fie ultima picătură pentru concetăţenii ei. Un motiv pentru a fi alungată din oraş. Amelia Sparrow n-avea să crească niciodată un copil din flori. Şi Cora va rămâne pe drumuri, cu un copil.

Poate putea să vândă casa. Nu era prima dată când se gândea la asta. Mirajul începutului o atrase din nou. Să plece undeva unde n-o cunoaşte nimeni, să se dea drept văduvă – o mutare cât se poate de înţeleaptă.

Dar ce făcea cu copilul? Şi aşa abia se ţinea pe ea. Cum va plăti casa şi masa pentru ea şi pentru copil? într-o zi va fi obligată să-i spună, „A. Taică-tu a fost un tinerel năbădăios, care a vrut să-şi facă puţin de cap”. Şi lui Jedwin ce-o să-i zică? Mulţumesc, domnule, că v-aţi făcut pomană. Să nu încerci să ne găseşti vreodată. Clătină din cap a dezaprobare.

Împinse bicicleta, pentru a-i face vânt la coborâre. Cu părul în vânt şi cerul senin deasupra, Cora puse capăt speculaţiilor.

— Dar nu eşti însărcinată! îşi aminti. Doar, cât timp fusese Luther, un an întreg nu rămăsese. Poate reuşea să o facă o dată cu tânărul Sparrow, fără urmări.

Ajungând sus, puse un picior pe pământ şi se opri brusc. Se hotărâse? se întrebă. Era sigură că voia s-o facă? Oare chiar avea de gând să semene, împreună cu Jedwin Sparrow, un teren neînsămânţat?

Capitolul 10

Cora puse nuca pe piatra din faţa ei. Ridică ciocanul ciobit, cam la treizeci de centimetri şi ţinti, cu ochii întredeschişi şi limba între dinţi. Cu o lovitură precisă, despică nuca în două. Puse jos ciocanul şi culese cu grijă jumătăţile, apoi le frecă, îndepărtând bucăţelele de coajă. Le aruncă în găleata de lângă ea.

— Văd că eşti foarte pricepută.

Vocea o luă pe nepregătite. Tresări.

— Vai, Jedwin Sparrow, m-ai speriat în ultimul hal!

El o privi ironic.

— Asta mi-e meseria, doamna mea, zise, ca un negustor ambulant care încearcă să-şi vrăjească clienţii. Cum o să prosper, dacă las oamenii să trăiască atâta cât le e scris?

Era îmbrăcat într-o salopetă de blugi şi o cămaşă bleu de stambă – în contrast total cu hainele lui obişnuite, de culoare închisă. Părul blond i se aduna la ceafa în bucle neglijente şi nuanţa deschisă a cămăşii îi accentua tenul încă bronzat. Efectul era de-a dreptul încântător. Era cât se poate de chipeş, se gândi Cora.

Jedwin veni lângă ea şi puse jos şorţul de mecanic plin de scule, pe care-l avea în braţe. Se aşeză pe vine, scoase un ciocan fin de oţel şi i-l dădu.

— Cred că ăsta o să-ţi facă munca mult mai uşoară, zise.

Cora luă ciocanul greu în. Mână. Nu era nou, dar arăta foarte bine. Îşi trecu mâna peste

mânerul neted şi lustruit. Îl balansă puţin în aer, apoi zâmbi către Jedwin.

— S-ar putea, spuse. Poţi să mi-l împrumuţi?

Jedwin îi luă ciocanul şi îl privi o clipă, apoi zâmbi. Îl oferi cu o expresie chinuită pe faţă, maimuţărindu-se ca un actor de melodramă.

— Scumpă doamnă, rosti uşor peltic. În prezenţa dumneavoastră florile pălesc şi trandafirul buzelor dumneavoastră nu-şi are pereche pe lume. Primiţi, vă rog, acest ciocan ca semn al admiraţiei mele… ca, ori de câte ori îl veţi privi, să vă aduceţi aminte de mine.

Cora i-l smulse din mână.

— Îmi vine să-ţi dau în cap cu el.

Jedwin râse.

— Vă rog să-l păstraţi, doamnă Briggs, zise, privind spre găleată. Accept o plăcintă caldă cu nuci, drept plată.

— De acord, răspunse ea, ridicând ciocanul şi spărgând prima nucă. Dar ce cauţi tu la mine, tinere, în plină zi? Vrei să mă nenoroceşti pe viaţă? ’

Cora spuse aceste cuvinte pe un ton glumeţ, însă Jedwin şovăi uşor înainte de a răspunde.

— Dar v-am promis să vă repar pompa de apă, zise sincer. M-am gândit că vecinii dumneavoastră sunt mai curioşi despre ce se întâmplă în casa dumneavoastră noaptea şi m-am hotărât să vin.

Cora încuviinţă.

— Aici ai dreptate. Când e ceva de făcut în mod sigur dispar toţi, brusc.

Jedwin surâse şi-şi puse şorţul, apoi şi-l legă în jurul mijlocului subţire.

— Nu mai scot o vorbă, doamnă Briggs, zise. Nu

sunt genul care trage chiulul. Dumneavoastră staţi aici şi curăţaţi nucile pentru plăcintă şi eu mă duc să încerc să o merit.

Când el porni spre casă, Cora îl strigă.

— Te rog să nu-mi faci mizerie în bucătărie, ori nu vezi nicio plăcintă.

— Da, doamnă, strigă el drept răspuns, deschizând uşa de plasă.

Ce ciudat, se gândi, cum intra el la ea în casă ca şi cum ar fi fost la el acasă. Acum câteva săptămâni, nici nu visa decât să între aici, şi acum intra de capul lui, ca un chiriaş.

Ba nu, nu ca un chiriaş, ci ca un amant. Gândul îl făcu să zâmbească.

Cora ţinuse uşa închisă datorită frigului de afară, dar Jedwin o deschise larg şi o propti. Dacă-l întreba, avea să-i spună că reparatul pompei e muncă grea, şi că moare de cald. De fapt, nu voia decât să o poată privi în voie.

Să fie aproape de ea, chiar şi de la distanţă. Ea îl obseda. Orice făcea şi cu oricine vorbea, o avea în faţa lui, cuvintele ei le asculta.

Zâmbi şi clătină din cap. Eră o nebunie ce făcea el. Însă un gen de nebunie care-i plăcea foarte tare.

Începu să fluiere, în timp ce fixa cheia franceză de capătul pompei; treptat, inspectând şuruburile şi piesele componente, fluieratul deveni cântec. Nici nu-şi dădu seama cât e de afon „până în clipa când, din curte, i se alătură un glas minunat de soprană:.

„Bună, scumpo, bună, iubito,
Bună, fetița, mea.

Trimite-un sărut de dor,
Dacă nu, să ştii că mor”.

Jedwin surâse bine dispus şi încântat că îngâna un cântecel împreună cu Cora.

Cu capul scos pe uşă, o strigă sever:

— Doamnă Briggs, am impresia că acest gen de muzică de crâşmă nu este acceptat în orăşelul nostru. Glasul lui îl imita pe reverendul Philemon Bruder. Asta nu poate duce decât la imoralitate şi dezmăţ.

Cora se întoarse spre el, amuzată.

— Crezi că ne duce drept spre păcat?

Jedwin surâse larg şi-şi ridică sprâncenele, diabolic.

— Păi, eu aşa sper!

Chicotind, Cora îi făcu semn să-şi vadă de pompă, şi ea se întoarse la nucile ei.

Jedwin reveni la treaba lui cântând cam fals un fragmenţel din „în seara asta-mi fac de cap”.

Munciră separat şi în acelaşi timp împreună cam o jumătate de oră, apoi Jedwin veni la ea, cu o mână de piese.

— Ai reuşit?

— Încă nu, răspunse el. Dar voi reuşi. Ridică o bucăţică de metal subţire şi curbată. S-a stricat valva de la pedală şi apa curge înapoi. Dacă n-are presiune, nu poate să iasă.

— Dar poţi s-o repari, zise ea.

El încuviinţă.

— O să am nevoie de o valvă nouă. Şi m-am gândit să înlocuiesc şi supapele.

— Supapele?

El îi arătă una.

— Nişte inele de piele care aduc apa la suprafaţă, zise. Şi, din moment ce au stat uscate pam un an de zile, bănuiesc că sunt aproape sparte. Aşa că le voi înlocui.

— Şi cât mă va costa? întrebă ea.

— Ce ziceţi de un sărut? întrebă el.

Cora îl fixă critic.

— Ce zici de încă o plăcintă?

Jedwin zâmbi şi privi găleata aproape plină de nuci.

— Nu ştiu câte plăcinte pot mânca, doamnă Briggs.

Cora clătină din cap.

— Îmi pare rău, domnule, mai multe nu-ţi pot oferi. Degeaba ţi-ai pus ochii pe unica mea sursă de venituri.

— Unica sursă de venituri?

Roşie toată, Cora îşi regretă cuvintele.

— Te rog să nu spui nimănui, îl rugă. Titus Penny mi le cumpără.

Jedwin făcu ochii mari.

— Dar le spune tuturor că le are de la văduva Martin.

O privi lung, apoi râse.

— Şi eu care mă gândeam, „doamne, ce femeie harnică e văduva asta!”

— Să nu mă spui, zise Cora. Dacă află Fanny m-am dus pe copcă; Titus n-o să mai cumpere de la mine, şi am mare nevoie de banii ăştia.

— Voi fi mut ca mormântul, o asigură el. Dar ce mai vindeţi în afară de nuci?

— Ce am şi eu. Vara îmi îngrijesc cât pot grădina, zise. Ce nu pot vinde ca fruct sau ca legumă proaspătă, vând iama.

Jedwin râse, cu coatele sub cap şi cu picioarele încrucişate.

— Acuma ştiu de ce bietul Titus se pierdea de tot când reverendul îl întreba dacă plăteşti peşin.

Cora rămase privindu-l, cu o expresie ciudată pe chip.

— Ce e?

Ea ridică din umeri.

— Nimic... nu, e ceva. Făcu un gest de parcă s-ar fi scuzat pentru gândul prostesc. Eşti altfel decât mi-am închipuit eu.

— Cum adică?

Cora şovăi.

— Ei bine... eu întotdeauna am crezut că eşti un tânăr tăcut şi rezervat, zise ea. Dar, când zâmbeşti... şovăi din nou, de data asta roşind. Când zâmbeşti, arăţi foarte bine.

Jedwin îşi înălţă bărbia, zâmbind cu toată gura.

— Păi nu ştiai că toţi amanţii sunt frumoşi de pică?

— Uite vezi, chicoti ea.

— Ce anume?

— Nu m-am aşteptat nici să fii atât de amuzant, zise Cora. Nu mi-l închipuiam deloc pe Jedwin Sparrow în stare să spună glume.

Tânărul ridică din umeri, dar se vedea că o luase în serios.

— Sunt antreprenor de pompe funebre, doamnă Briggs. Nu s-ar cădea să merg pe stradă râzând cu gura până la urechi.

— Cred că ai dreptate, spuse ea. Însă îţi stă foarte bine când râzi.

Jedwin fu uşor stânjenit.

— Să ştiţi că, de felul meu, nu prea râd,

recunoscu el. Dumneavoastră mă faceţi să râd, doamnă Briggs. Nu trebuie decât să mă gândesc la dumneavoastră şi îmi vine să râd.

— Da? zise Cora, începând să-şi vadă iar de nuci.

Jedwin îţi prinse genunchii în mâini, încântat de roşeaţa şi de agitaţia ei.

— Şi dumneavoastră sunteţi altfel decât mi-am închipuit eu, zise. T

— Da? Cora zâmbi, însă imediat se întunecă. Bănuiesc că aveai o părere mult mai proastă despre mine.

Jedwin se îndreptă, stânjenit.

— Nu, nu-i vorba de asta.

Cora îşi înălţă, mândră, bărbia. Înfruntase adversitatea orăşenilor de atâtea ori, că era gata să-l. Înfrunte, oricând.

Însă în ochii lui căprui, ce-i deveniseră atât de familiari, nu descoperi nici urmă de răutate.

— Eşti sigur? îl întrebă şovăitoare.

— Nu v-am considerat niciodată o femeie uşoară, doamnă Briggs, zise el încet.

Jedwin o privi în ochi cu o expresie caldă şi vie, cu o emoţie pe care ea încă nu o putu descifra. Dar nu se îndoi o clipă de sinceritatea lui.

Când ea aprobă din cap, Jedwin surâse.

— Dar, continuă el cu ochii mijiţi, am sperat să fiţi puţin mai imorală decât sunteţi,

Cora îl privi, blocată.

— Cum… cum…

Jedwin nu-şi mai putu reţine râsul. Izbucni în hohote, arătând cu degetul spre ea..

— Dacă v-aţi fi putut vedea – zise şi nu mai putu continua.

— Cum îndrăzneşti să râzi de mine! ţipă Cora, exasperată.

Atitudinea ei îl amuză şi. Mai tare. Se tăvăli pe iarbă, râzând în hohote.

Cora vru să se răstească iar la el, dar nu avu replică. Luă găleata cu nuci necurăţate şi le aruncă spre el, cu toată puterea.

Ploaia de nuci îi alimentă râsul. Se mai linişti un pic, doar când ea aruncă şi cu găleata.

— Doamnă Briggs! încă râzând, îşi ridică mâinile pentru a-şi feri capul. Vă rog nu mă omorâţi, o tachină. Vă rog.

Parcă ruga lui i-ar fi dat o idee, Cora luă ciocanul. El zâmbi neîncrezător, însă îi văzu expresia. Nu-şi dădu seama dacă se preface sau nu. Sări în picioare.

A fost o glumă, doamnă Briggs. O încredinţă, retrăgându-se. O simplă glumă.

Cora sări în picioare, cu ochii holbaţi şi cu ciocanul în mână, precum o secure a pieilor roşii.

ÎI ajunse, deşi el începuse să fugă.

— A fost o glumă! ţipă el, alergând. Ajunse la verandă şi coborî pe partea cealaltă, dar ea fu imediat lângă el. N-am vorbit serios, o asigură el, mirându-se de viteza şi rezistenţa ei. Jur că n-am să mai ating niciodată acest subiect! îi promise, făcând un cerc complet şi sărind peste banca pe care stătuse ea toată după-masa.

El ajunse iar lângă copac, hotărât s-o mai lase să-l fugărească o tură şi sigur pe capacităţile sale fizice. Însă, spre surprinderea lui, Cora veni dinspre cealaltă parte a copacului şi îl aşteptă, cu ciocanul ridicat.

Jedwin vru să sară gardul viu, dar văzu că era

prea înalt.

Încolţit, se predă Corei, cu mâinile sus, ca un criminal.

— Vă rog, doamnă Briggs, zise încet, nu-l aruncaţi spre mine. Ştiu că v-aţi supărat, dar vă asigur că nu vorbeam serios şi că n-am să mai spun aşa ceva câte zile oi avea. Se retrase cât putu, dar ea îl urmări pas cu pas.

Deşi ar fi putut să i-l smulgă foarte uşor din mână, nu voia s-o facă. Un gentleman nu foloseşte niciodată forţa împotriva unei doamne. Şi totuşi, situaţia era foarte delicată.

— Nu, doamnă. Glasul lui era calm şi lucid. Să ştiţi că ciocanul ăla e cam periculos, şi s-ar putea să vă pară rău după aceea. Mi-am cerut scuze şi subliniez, nu am avut nici cea mai mică intenţie de a vă jigni. Făcu un pas înainte. Vă rog, doamnă Briggs, nu aruncaţi ciocanul.

Ea nu zise nimic.

Însă, încet, coborî ciocanul şi rămase privindu-l, apoi se uită la Jedwin..

— Ba-l arunc, "dacă vreau! Vocea ei era deopotrivă rece şi plăcută.

— Nul ţipă Jedwin şi se feri în lături.

Ciocanul se ridică spre cer. Jedwin îl urmări rotindu-se de câteva ori şi, cu uimire, o văzu pe Cora învârtindu-l de două ori cu graţie de dansatoare, apoi ridicând mâna dreaptă şi prinzându-l de mâner.

Rămase cu ochii holbaţi. Cora surâse şi se înclină în faţa lui, într-o reverenţă adâncă.

— Chiar ai crezut că-mi stric eu ciocanul nou-nouţ, pe ţeasta dumitale, tare ca piatra? îl întrebă dulce.

El o privi năuc cum râde, îndreptând spre el degetul, exact cum făcuse el ceva mai devreme.

Jedwin îşi reveni însă imediat şi o zbughi după ea. Cora fugi, ţipând ca un copil şi scăpând ciocanul. El o ajunse imediat şi urmară acelaşi drum ca mai înainte. De data asta, râzând amândoi.

Când Cora sări veranda şi ajunse în curte, apoi înconjură casa, Jedwin era la un centimetru de ea. Văzând banca, nu ezită. Nu *m*ai sărise de douăzeci de ani. *Poţi s-o faci,* îşi spuse. Dar era prea târziu. Scurta ezitare îi permise lui Jedwin să o ajungă şi s-o ia de mijloc. Râzând, el o ridică în braţe.

— Afurisită mică, zise, mi-aţi scos sufletul.

Cora se chinui să se desprindă din îmbrăţişare.

— Păcat că nu te-ai putut vedea.

Foarte încântat de zvârcolirea ei, Jedwin o lipi şi mai tare de el.

— Mi-ar face mare plăcere să vă văd pe dumneavoastră, doamnă Briggs, şopti. Se apleacă şi o sărută pe frunte.

Râsul ei încetă brusc, în clipa în care îşi dădu seama de situaţie. Era ţinută în braţe de un bărbat foarte chipeş, a cărui expresie sugera cu totul altceva decât veselie şi ale cărui mâini o mângâiau. El o lipi de pieptul lui şi ea îi simţi dovada clară a dorinţei.

Făcu ochii mari.

— Jedwin, şopti scandalizată, e zi afară.

— Da, şi?

Ea îi luă mâinile şi i le puse pe lângă corp.

— E zi, repetă şi se retrase.

— Da, doamnă Briggs, zise el. Văd.

Ea mai. Făcu un pas, fără să fie în stare să-l

privească în ochi.

Jedwin îşi drese glasul, neştiind nici el ce ar trebui să facă. Ştia că ea îi simţise excitarea, însă nu-i înţelegea deloc reacţia.

— Momentul stânjenitor se lungi. Jedwin o privi iar. Ea îşi aranja părul. Încercând să-şi pună hainele în ordine.

Jedwin văzu atunci ciocanul şi se duse spre el. Îl ridică, apoi, involuntar, îl balansă, întrebându-se cum de reuşise ea să jongleze cu el. Femeia asta era nemaipomenită.

— Poftim, doamnă Briggs, zise, înmânându-i-l.

— Mersi, zise ea, vizibil stânjenită.

— Mai bine l-aţi ţine aproape, sugeră Jedwin. Nu se ştie niciodată când îi vine vreunui iubit de-al dumneavoastră să vă sărute în plină zi.

— Să mă sărute? zise ea, regretând pe loc.

Jedwin o privi întrebător.

— Da, zise el. Atâta v-am cerut. Un simplu sărut.

Cora se îmbujora. De unde să ştie ea că el se va opri aici? Când Luther o strângea în braţe şi ea îl simţea excitat în felul ăsta, ea se aştepta ca în două minute să urmeze şi restul.

Dar nu avea de gând să se scuze. Şi nu ştiu ce să spună. Grăbită, ca să nu-şi mai facă alte probleme, se ridică pe vârfuri şi-şi lipi buzele de ale lui.

— Jedwin, dragule, ori de câte ori vrei un sărut, zise ea cu un ton de femeie de lume, n-ai decât să-mi spui.

Apoi plecă.

Jedwin privi în urma ei. Încă îi mai simţea buzele calde. Deci, *n-avea decât să-i spună*? Se gândi. Clătină din cap; nu, nu era chiar atât de simplu.

Cora ridică găleata şi începu să culeagă nucile

împrăştiate pe iarbă. O clipă, Jedwin o privi cu încântare; abia apoi se duse s-o ajute, în timp ce căutau nucile prin iarbă, îşi aruncau unul altuia priviri sfioase. Când găleata deveni prea grea, Jedwin i-o luă fără o vorbă şi începu s-o care el.

— Asta vă e într-adevăr singura sursă de venituri?

Cora răspunse firesc.

— Vând şi eu ce pot. Dacă nucile sunt bune, vând nuci. Anul ăsta, pâinea mi-o dă nucul ăsta bătrân.

Jedwin îşi dori ca ea să manifeste şi faţă de el o asemenea recunoştinţă.

— Dar ştiţi că mai sunt o groază de nuci în copac, comentă el.

Cora îl privi. Crengile de sus se îndoiau sub greutatea fructelor.

— Mai sunt, zise. Dar sunt prea sus. Trebuie să le aşteptăm să cadă.

Jedwin îşi puse mâinile în şolduri, provocator.

— A, deci dumneavoastră credeţi în dictonul „Dumnezeu dă, Dumnezeu ia”. Sau, mai degrabă, în proverbul cu para mălăiaţă.

Cora chicoti.

— Ei, nu chiar. Scutur crengile de jos; dar cele de sus… trebuie să aştept până se scutură singure.

— O să aibă veveriţele parte de ele.

Cora încuviinţă.

— Asta e.

Jedwin mai privi o dată vârful copacului.

— Parc-aţi zis că aveţi o greblă?

— Da.

— Ia aduceţi-mi-o.

Cora crezu că el vrea să scuture nucul cu ea. Era o idee bună. În felul ăsta, ajungea până la jumătatea copacului.

O găsi imediat, în şopron. Când se întoarse, nu-l văzu pe Jedwin nicăieri.

Oare se dusese în casă? Doar nu plecase, îl căută curioasă, când îl auzi strigând-o.

— Doamnă Briggs!

Rămase cu gura căscată.

— Ce faci acolo?

Jedwin stătea pe a doua creangă, destul de groasă, a nucului. Desculţ, cu mânecile suflecate, semăna mai mult cu Huckleberry Finn decât cu antreprenorul local.

— O să-ţi frângi gâtul!

— Zâmbind de parcă ea ar fi vrut să-l provoace, întinse o mână spre ea.

— Daţi-mi grebla, doamnă, şi-am să las copacul ăsta golaş.,

Cora i-o dădu.

— Ai grijă.

Jedwin încuviinţă absent.

Cu grebla în mână, se fixă bine de trunchiul copacului şi încercă să atingă o creangă îndepărtată. Apucă de ea cu grebla şi începu să tragă cu mişcări repetate. Nucile căzură ca grindina..

— Încă un vânt bun, şi-o să cadă toate, strigă.

Cora era mulţumită de toamna fără vânt, însă nu-l scăpă din ochi. Când el termină de scuturat toate crengile de la nivelul lui, îi mulţumi.

— E nemaipomenit. Deşi bietele veveriţe or să cam moară de foame la iarnă, glumi ea.

— Dar mai sunt în vârf, ’ răspunse el. N-are

niciun rost să le lăsăm.

Când Jedwin se căţără, cu ajutorul greblei, mai sus, Cora îşi ţinu respiraţia.

— Ai grijă, Jedwin.

Era sigură că a auzit-o, însă el se căţără mai departe.

— Jedwin! protestă ea.

În fine, el se opri pe cea mai înaltă cracă destul de rezistentă ca să-l susţină. Îi zâmbi ca s-o liniştească, apoi luă din nou grebla.

Cora ascultă foşnetul frunzelor şi zgomotul nucilor căzând, preţ de vreo zece minute.

— Daţi-vă înapoi, strigă el şi aruncă grebla, Cora o ridică imediat şi o duse în şopron.

Acum avea cu ce să supravieţuiască în iama asta, se gândi. Şi uite că Jedwin reuşise să nu-şi frângă gâtul..

Abia îi trecuse gândul prin cap, când auzi o cracă rupându-se. Nu-l văzu pe Jedwin, văzu doar frunzele scuturându-se şi, la câteva secunde, Jedwin căzu şi rămase lat.

— Jedwin!

Fugi înnebunită spre el. Într-o secundă fu în genunchi lângă el, care gemea, cu ochii închişi.

— Jedwin! Eşti întreg? îl pipăi speriată, să nu îi fi dat sângele sau să nu aibă vreun os rupt. Nu găsi nimic suspect.

— Jedwin, dragule, spune ceva. Spune-mi că n-ai nimic.

El deschise ochii şi o privi.

— Tu eşti, Cora?

— Da, eu sunt. Unde te doare? Ce pot face?

El şopti ceva, strâmbându-se ca de o durere cumplită.’ Cora îi pipăi pieptul, să vadă dacă nu

cumva are vreo coastă ruptă.

— Ce e? Ce e, dragule? îl întrebă.

— Vino mai aproape, zise el aspru..

Cora se apropie la câţiva centimetri şi-l privi pe tânărul la care începuse să ţină foarte mult.

— Ce să fac, Jedwin? îi şopti ea.

— Sărută-mă, răspunse el.

— Cum?

— Ai zis că nu trebuie decât să te rog.

Cora îl privi uimită. Iar îşi închise ochii. Oare el credea că moare? Oare chiar murea, şi-şi dorea să treacă pe lumea cealaltă cu gustul sărutului ei pe buze?

— Sigur, iubitule, zise, şi-i dărui buzele ei calde.

Lipsa lui de reacţie, o înspăimântă. Oare chiar, îşi dădea duhul în faţa el? încet, blând, cu tandreţe, îi sărută bărbia, buzele, obrajii.

El gemu şi ea, speriată, se trase înapoi.

— Te-am rănit? O, Jedwin, te rog promite-mi că nu mori.

El deschise ochii şi o privi intens, fix.

— Cred că am şi murit, doamnă Briggs, zise încet. Mă simt ca-n paradis.

Îmbrăţişind-o, o trase deasupra lui şi ridică încet capul.

— Jedwin? zise Cora, brusc alertată, însă îşi uită imediat stupoarea, când el începu să-i sărute frenetic chipul şi gâtul. Tăcerea fu întreruptă doar de gemetele ei, la atingerea delicată a gurii lui..

El se rostogoli şi, aşezând-o pe ea jos, se ridică s-o privească în ochi.

— Nu eşti rănit, dădu ea glas evidenţei. Înciudată.

Jedwin surâse.

— Numai mândria mea a avut de suferit, doamnă Briggs. Însă cred că acum şi-a revenit.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Păi îmi e, doamnă Briggs, şopti el sărutând-o pe gât. Zău că mi-e.

Buzele lui o atinseră tandru, apoi îşi îngropă faţa în părul ei. Cora se apropie şi mai tare de el, şi el îi simţi sânii tari.

— E ca-n rai, îi şopti la ureche, şi răsuflarea lui o înfioră.

Ar fi trebuit să se opună, să lupte, însă ea îl trase şi mai aproape, încercuindu-l cu braţele. El era atât de cald şi de puternic, iar ea avea atâta nevoie de căldură şi de putere. În clipa aceea ştiu că-l doreşte. — Scumpul meu, şopti, însă el îi acoperi gura cu mâna. "

Uimită, ea deschise ochii şi-l văzu speriat. Peste o clipă, auzi un glas de bariton cântând încetişor:

„A-ţi salva semenii e sfântă datorie
Şi Domnul îţi va da puteri
Să le-ndrumi paşii, şi să speri.
Tataratatara tatarata!"

Cora îşi înălţă capul, cu ochii mari înspăimântaţi şi cu gura încă acoperită de mâna bronzată a lui Jedwin. Reverendul Philemon Bruder se oprise în faţa porţii ei şi deschidea zăvorul.

Nici nu apucă să-şi dea seama de gravitatea situaţiei, că Jedwin o înşfăcă şi începu să se rostogolească cu ea. Se opriră exact lângă o tufă generoasă ce-i ascundea de. Priviri indiscrete. Jedwin îşi duse un deget la buze, dar avertismentul lui era inutil. Cora era atât de

speriată, că n-ar fi putut scoate un sunet, nici dac-ar fi vrut.

Reverendul ciocăni în verandă, privind curios în jur. Era un bărbat foarte înalt şi slab, motiv pentru care părea mai bătrân, deşi avea numai patruzeci şi cinci de ani; chiar şi gesturile îi erau de bătrân. Stătea cu mâinile încrucişate sever pe piept, cu Biblia îmbrăcată în piele neagră în dreptul inimii.

Aşteptă câteva clipe, apoi ciocăni iar, de astă dată mai impacientat.-

— Doamnă Briggs, strigă. Sunt reverendul Bruder.

Cum nu primi niciun răspuns, se duse la celălalt capăt al verandei şi privi în curte.

— Doamnă Briggs! strigă iar, înainte de a coborî pentru a cerceta terenul personal. Veni lângă bancă şi ridică găleata cu nuci, apoi o puse înapoi. Zărise altceva.

Cora oftă adânc, când reverendul se aplecă şi ridică şorţul cu scule de la pompa de apă. Cu supapele în mână, privi atent în jur.

Se vedea că simte că cineva se ascunde de el. Cora se aştepta ca, în orice clipă el să deschidă violent uşa de la şopron, pentru a, scoate la iveală, persoana respectivă şi apoi să pornească în căutarea păcătoşilor, bătând curtea în lung şi-n lat.

Dar el nu o făcu. Se ridică în picioare şi se adresă cuiva invizibil.

— Doamnă Briggs, văd că am venit la o oră nepotrivită. Mă voi întoarce să vorbesc cu dumneavoastră mâine.

Capitolul 11

Amelia începuse să simtă tot mai des nevoia de a discuta cu Haywood. În ultimul timp descoperise că e un bărbat chipeş, care ştia să facă o conversaţie plăcută. Nu, nu-i era mai simpatic ca înainte, îşi spuse ea. Era din cauză că se simţea prea singură. În mod sigur, domnul Puser ştia să se poarte cu doamnele singure, recunoscu în sinea ei, înciudată.

În ultimul timp, Jedwin fusese foarte ocupat. Pleca dimineaţa devreme şi venea seara târziu. Şi, chiar când avea timp, părea că o evită. Dacă nu l-ar fi cunoscut bine, ar fi intrat la idei. Însă Jedwin se maturizase foarte tare de la moartea tatălui său şi, în ciudă defectelor lui, se dovedise întotdeauna un tânăr serios, cu capul pe umeri.

— Domnule Puser, strigă ea din uşă. James Edwin e cu dumneata? îl întrebă, cunoscând deja răspunsul. Haywood ridică ochii de la vitrina cu instrumente şi flacoane.

— N-a dat pe aici toată săptămâna, zise.

Cred că lucrează la ferma tatălui dumneavoastră.

Amelia clătină din cap şi se apropie, cu un aer cochet.

— Doamne, dar lucrează de vreo săptămână. Niciodată nu i-a luat atâta însămânţatul.

Intră în cameră şi se apropie de el, suspinând.

— Nu ştiu ce să mă mai fac cu băiatul ăsta, zise. De ani de zile încerc să scap de ferma aia şi el ţine de ea cu dinţii. Clătină din cap. Nu-mi dau seama de ce; doar nu produce nici fânul şi ovăzul pentru

caii noştri. Sigur, grădina e foarte bună, dar ar putea să-şi facă altă la fel de bună aici în oraş.

Haywood ridică din umeri.

— N-a apucat să planteze prea multe. Cu toate treburile pe care-l puneţi să le facă, nu apucă să-şi petreacă prea mult timp acolo.

Amelia se încruntă.

— Ar fi trebuit să-mi amintesc că dumneata întotdeauna îi ţii partea.

Haywood chicoti. Se ridică în picioare şi o examină cu atenţie pe mama patronului său.

— Aşa aş face, dacă ar fi cazul. Dar eu nu fac decât să vă expun nişte fapte.

— Da? Şi care sunt acele fapte?

Haywood zâmbi, evident încântat de duelul verbal cu ea.

— Faptele sunt că lui Jedwin îi place să lucreze în aer liber, să muncească pământul şi dacă l-aţi lăsa, s-ar dedica acestei pasiuni cu trup şi suflet. Dar dumneavoastră v-aţi pus în cap să-l obligaţi să fie ce nu poate fi; el face tot ce poate ca să fie un fiu bun.

Amelia strâmbă din nas cu dispreţ.

— Nu voi accepta niciodată ca fiul meu să-şi câştige existenţa scormonind pământul, ca un animal!

Haywood râse.

— Vorbiţi puţin mai înceţi doamnă Mellie.

Jumătate din locuitorii acestui oraş se înscriu în categoria asta.

Ea nu reuşi să-şi ascundă surâsul şi schimbă, abilă, subiectul.

— Aţi mai văzut vreo victimă de-a „astmului” cum zice doctorul Perkins? îl întrebă…

Haywood deveni serios.

— Încă două, răspunse. O femeie şi copilul ei. Conrad Ruggy i-a adus aici azi-noapte, zicând că-i sunt rude. I-am îmbălsămat pe loc, şi azi dimineaţă au fost îngropaţi.

Amelia încuviinţă.

— Şi Conrad ce zice? Sunt cazuri de „astm” la mahala?

— Se pare că da, răspunse Haywood. I-am spus să-i separe pe cei bolnavi şi să mă cheme imediat ce moare vreunul. Oamenii trăiesc cam înghesuiţi acolo. Difteria se va împrăştia ca focul în preerie.

Ea ştia că el are dreptate.

— Ar trebui să vină şi James Edwin să te ajute, zise aspru.

— Nu vreau să vină cu mine.

Amelia îl privi consternată.

— Mă aştept la ce-i mai rău. Am să-l trimit la Guthrie după substanţe, dar n-are ce căuta acolo.

Amelia îşi încrucişă braţele, vizibil ofensată.

— *Dumneata* îl trimiţi după materiale. *Dumneata* nu vrei să vină. Domnule Puser, oare ai uitat a cui este această firmă?

— Nu, răspunse el simplu. Dar Jedwin nu se supără dacă-i dau sfaturi. Şi dumneavoastră nu sunteţi destul de voinică să mă împiedicaţi s-o fac.

— Cum?

— Cum mai e cu măseaua?

— Poftim?

— Cu măseaua. Vă mai doare?

Amelia fu deconcertată.

— Domnule Puser, această problemă nu te priveşte.

Haywood râse.

— Nu pot să nu-mi fac griji pentru gura dumneavoastră, doamnă Mellie, doar întotdeauna vă vărsaţi năduful pe mine.

Se întinse şi o prinse de bărbie.

— Deschideţi gura şi lăsaţi-mă să mă uit.

V-am zis, mă pricep..

— Nu sunt atât de convinsă! încercă Amelia să spună, având mâna lui pe bărbie.

Haywood o trase până aproape de lampă şi se uită în gura ei.

— Ei, doamnă Mellie, văd că dinţii dumneavoastră nu sunt chiar atât de bătrâni ca dumneavoastră. Dar molarul ăla trebuie să fie scos.

Amelia scăpă din strânsoarea lui.

— În niciun caz.

— Haideţi, doamnă Mellie, o linguşi el. Cu toţi pierdem cât un dinte, doi, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne dăm de ceasul morţii. Cum am zis, dinţii dumneavoastră arată destul de bine. Dar ăla e copt şi dacă nu-l scoateţi cât mai repede, o să rămâneţi fără un dinte în gură.

— Domnule, asta nu te priveşte pe dumneata.

— Ba da, stărui el. Că, dacă n-o să mai puteţi mesteca, nu uitaţi că şi eu mănânc aici şi n-aş vrea să am în fiecare zi la masă supă ori mămăligă.

— O! Amelia se simţi insultată până-n vârful. Degetelor. Ieşi val-vârtej din cameră, însă râsul lui o însoţi. Cum se putuse oare complace în compania acestui om?

Cora Briggs ieşi din oraş exact la ora fixată. Plimbarea ei cu bicicleta era atât de regulată, încât locuitorii din Dead Dog îşi puteau potrivi ceasurile. Îşi urmă ruta obişnuită, cu aceeaşi

viteză, şi nimeni nu bănui că se întâmplase ceva. Nimeni nu ştia că nu mai are în coş cartea doamnei Millembutter, sacoşa cu pietre şi bastonul doamnei Lewis. Avea în schimb pui fript, câteva plăcinte cu cartofi şi un borcan mare cu supă de orz, sfeclă murată, o franzelă şi o plăcintă cu nuci.

Puiul îl primise în dimineaţa respectivă gata curăţat şi învelit într-un ştergar alb; în jurul lui erau nişte ierburi uscate şi pe pieptul păsării se afla un bileţel.

Mi-e poftă de buzele tale,
Mi-e poftă de farmecul tău,
Mi-e poftă de friptură de pui
Şi te aştept la ferma Pratt.

Cora traversă şinele de cale ferată din mahala zâmbind. Înainte de a urca panta abruptă, se opri şi se uită în toate direcţiile şi numai apoi intră pe poarta uriaşă a vechii ferme de porci a lui Moses Pratt.

Era a treia ei întâlnire secretă cu Jedwin Sparrow. Şi, după fiecare întâlnire, îşi jura că nu se va mai întâlni niciodată cu el. Era un lucru care nu putea în niciun caz duce la ceva bun, dar nu se simţea în stare să-i pună capăt. Tânărul chipeş şi încântător devenea mult prea important pentru ea şi ea trebuia să pună punct acestei situaţii, cât era încă în floare. Da, asta *trebuia* să facă. Dar se trezea făcând ce *dorea* să facă.

După ce reverendul Bruder ieşise furios din curtea ei, cei doi mai rămăseseră tăcuţi câteva clipe…

— A fost cât p-aci, şoptise Jedwin.

— Cât p-aci, fu Cora de acord. Doamne, Jedwin, dacă te-ar fi văzut aici, nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

— Şi dacă mă vedea? glumi Jedwin. V-am spus chiar din prima zi, doamnă Briggs. Pentru reputaţia unui bărbat un scandal e cât se poate de binevenit.

Cora încuviinţă.

— Dar mama ta ar fi fost foarte supărată.

— Mama?

— De fapt, mărturisi ea, de asta ţi-am şi permis să mă vizitezi, prima dată. *Voiam* ca ea să afle. Voiam *ca întreg oraşul* să afle, ca să-i plătesc răul pe care mi l-a făcut mai de mult.

Jedwin îi asculta cu atenţie cuvintele.

— De asta mi-ai permis să mai vin? zise.

Cora încuviinţă.

Privind spre veranda acum goală, Jedwin spuse:

— Am impresia că v-aţi răzgândit. Tonul era întrebător.

— Nu m-am aşteptat să-mi placi atât de mult.

Nu se aşteptase, într-adevăr; nici nu o dorise. Dar acum, înconjurând cu bicicleta poteca întortocheată ce ducea la fermă, n-avea ce mai face.

— Hei!

Auzi strigătul şi privi spre câmp. Jedwin era sus, pe o secerătoare ruginită: îi făcu semn cu mâna. Îl salută şi ea. Opri bicicleta şi o propti lângă un stejar negru din apropierea gardului. Se rezemă de copac şi-l privi, cum stătea cu părul blond strălucind în soare şi cu cămaşa lipită de piele, din cauza transpiraţiei.

Jedwin veni spre ea. Trebuia să meargă drept şi să lucreze cât putea de mult. Deşi ar fi preferat să oprească imediat caii şi să stea cu ea..

Secerătoarea străbătu încet lanul auriu de ovăz. Lamele ascuţite tăiau planta, chiar de la rădăcină şi aceasta cădea în malaxorul maşinii, iar un braţ mecanic o tăia i o aşeza într-o legătură. Când pe tablă se strângeau mai multe legături, acestea erau făcute snop, pentru a putea rezista la ploaie şi la frig, până se usca şi era pus în pătul.

Jedwin se mişca încet, dar sigur. Corei i se păru că nu-l văzuse nicicând atât de sigur pe el ca în aceste zile, la fermă.

— Ho! strigă spre cei doi cai, apropiindu-se de gard. Fără grabă, dezlegă caii de secerătoare şi le dădu voie să pască, înhămaţi, iarba de lângă gard.

— Bună dimineaţa, doamnă Briggs, zise, îndreptându-se spre ea. Frumoasă zi pentru o plimbare cu bicicleta.

Cora îi surâse.

— Da, aşa e, zise. Frumoasă vreme, nu?

Jedwin îşi scosese pălăria şi stătea lângă ea, de cealaltă parte a gardului de scânduri.

— Da, doamnă, frumoasă. Dar nu atât de frumoasă ca dumneavoastră.

Cora râse şi Jedwin o luă de mijloc şi o trase spre el. Buzele lui îi urară, un bun sosit în acelaşi timp tandru şi înfocat.

— Mi-a fost dor de dumneavoastră, îi şopti.

— Dar ne-am văzut şi ieri.

— Da, dar parc-a fost acum zece ani, îi spuse el. Când plecaţi, îmi luaţi şi lumina.

Cora se trase într-o parte, zâmbind şi încercă să-şi păstreze tonul glumeţ.

— Dar văd că devii pe zi ce trece tot mai poet.

— E normal; o femeie ca dumneavoastră scoate poezia din orice bărbat.

Zicând acestea, Jedwin sări cu uşurinţă gardul şi o luă de mână ca un domn care conduce o doamnă la dans.

— Mi-a fost dor de dumneavoastră, doamnă Briggs, îi spuse, în timp ce mergeau agale spre casă. Cora îşi ţinea coşul sub braţ. Ori de câte ori nu suntem împreună nu fac decât să mă gândesc la dumneavoastră.

Cu Cora se întâmpla acelaşi lucru, dar era prea prudentă ca s-o mărturisească.

Tăcerea ei îl descumpăni pe Jedwin, şi el îşi trecu o mână prin părul rărit.

— Ar trebui să mă tund, zise fără să se gândească, regretând imediat că-i îndreptase atenţia asupra acestui defect al său. Tratamentul cu ceapă nu prea dăduse rezultate.

Cora îi mângâie buclele aurii de la ceafa.

— Lasă, Jedwin, nu te tunde încă. Găsesc. Că ai un păr minunat.

— Bine, ce a mai rămas.

Cora se dădu un pas în spate şi-l cântări din priviri.

— Te. Salvează, să ştii; te face să arăţi mai matur.

— Ce anume?

— Părul din creştet. Ai nişte trăsături atât de frumoase, încât mi-e teamă că. Dac-ai mai avea şi o claie de zulufi aurii, ai fi mult prea frumos.

— A, sunteţi prea drăguţă.

— Nu, răspunse Cora, privindu-l în ochi. Sunt sinceră. Îmi placi aşa cum eşti.

Jedwin o cercetă cu atenţie, incredul.

— Miss Maimie zice că Luther are cel mai bogat păr negru pe care. L-a văzut în viaţa ei.

“Cora se opri, surprinsă.

— Da, zise. Cred că aşa e. Luther Briggs e un bărbat foarte chipeş.

Merseră tăcuţi câteva clipe.

— Eşti gelos pe el?

El şovăi.

— Da, doamnă Briggs, cred că sunt.

— Din cauza părului? Evident, îl tachina.

Dar Jedwin era serios.

— Pentru că v-a fost soţ.

Cora nu ştiu ce să răspundă; îşi desprinse cotul din strânsoarea mâinii lui şi îl luă de mijloc. El făcu acelaşi gest şi coborâră în acest fel panta lină spre clădirile părăginite.

— Îţi place ferma asta, nu? îl întrebă.

Jedwin încuviinţă, încântat că a schimbat subiectul.

— Da, zise. Îmi place. Chicoti. Pe vremea când mai trăia bunicul, veneam de câteva ori pe săptămână să-l ajut.

— Şi părinţii tăi ce ziceau?

Jedwin ridică din umeri.

— Tata nu zicea nimic; venea doar şi mă lua. Dar mama era mânioasă foc. Îmi spunea mereu că-l dezamăgesc pe tata.

— Nu voia să te faci agricultor.

— Nu voia să mă iau după bunicul! Jedwin clătină din cap, zâmbind amintirii. Îmi spunea mereu că bunicul era un leneş fără pereche. Se strâmbă; era leit Amelia Sparrow.

Cora chicoti.

— Avea dreptate?

Jedwin se gândi puțin.

— Ei, e adevărat că bunicul nu era prea ambiţios. Se mulţumea cu câţiva pui şi porci şi planta atât cât să aibă ce mânca. Arătă spre teren. Tot e al nostru, până la râu, zise. Inclusiv deluşorul ăla care vă place atât. Doar că nu prea s-a îngrijit nimeni de el.

Cora încuviinţă.

— Şi tu ce-ai face cu el?

El o privi curios.

— Adică „dacă aş avea timp să-l lucrez?

Ea aprobă.

— Păi, se gândi el. Cred că aş pune grâu. Lumea de pe aici crede că cel mai bine e să pui porumb, dar eu sunt de părere că grâul se potriveşte mai bine pământului ăstuia. Şi văd că şi alţii încep să simtă asta..

— Deci vrei să fii agricultor?

— Asta, pentru bani, zise el. Cel puţin la început. Dar mai am şi alte idei.

— Cum ar fi?

— Floricultură la scară mare, răspunse el. Simplu, iară s-o privească.

Cora fu uimită.

— Adică?

Jedwin şovăi puţin, apoi ridică din umeri.

— Adică să plantez flori şi să le vând.

Ea făcu ochii mari.

— Cum ar fi o recoltă de flori? Dar poţi face aşa ceva?

— Mă întrebaţi dacă pot eu, sau dacă a mai făcut-o cineva?

Cora oftă, exasperată.

— Sigur că întreb dacă se poate face asta.

— S-a făcut deja, în zone mai calde, îi spuse el. Se fac mii de dolari la fiecare acru de flori.

— Atât de mult! Cora fu stupefiată.

— Normal, trebuie întâi să-ţi stabileşti o piaţă de desfacere, explică el repede. Nu poţi să plantezi şi la primăvară să te îmbogăţeşti.

Cora privi câmpul neîngrijit încântată.

— Lanuri de flori! Ce idee nemaipomenită!

Entuziasmul ei îl cuprinse şi pe el. Începu să-i mărturisească cele mai mari visuri ale sale.

— Aici, zise, arătând spre o movilă pustie de lângă hambar, aş construi o seră. În condiţii adecvate, florile vor putea creşte aici şi iama. Şi, undeva acolo – arată el spre păduricea de stejari negri – aş putea construi o cameră de uscare.

— Cameră de uscare?.

— Ca cele folosite pentru tutun. Un fel de şopron în care să-mi usuc surplusul de flori, pe care să-l vând apoi ca imortele.

Cora se opri şi-l privi.

— Asta e ce-ţi doreşti tu să faci în viaţă, nu? Nu-i aşteptă răspunsul. De ce nu o faci?

Jedwin îi luă mâna şi porniră mai departe.

— E nevoie de bani, zise. Şi de timp, ceea ce eu nu prea am deocamdată.

— Dar o vei face, nu?

Cora rosti aceste cuvinte cu o asemenea convingere, că lui Jedwin îi veni pe loc cheful de treabă.

— Da, doamnă Briggs, zise. O voi face.

Se priviră în ochi câteva clipe, intens, până când intimitatea momentului îi stânjeni. Cora îşi lăsă ochii în jos prima, şi Jedwin zâmbi.

— Mor de foame! exclamă, uitându-se spre coşul ei. Ce mi-aţi adus azi, prăjituri indiene?

— Pui prăjit cum mi-au cerut versurile tale, îl încredinţa ea. Ştiu să gătesc şi altceva în afară de prăjituri indiene.

— Dar mie îmi plac mult, protestă el. Ajungând la gardul de lângă hambar, o trase pe Cora în braţele lui. Aş mânca şi plăcinte cu noroi, declar, dac-aş şti că sunt făcute de dumneavoastră.

Cu mâinile pe talia ei, o trase şi mai aproape şi o sărută.

Din ziua când căzuse din nuc, Jedwin profita de orice ocazie pentru a o săruta pe Cora. Şi ea nu zicea nu. Însă el nu-i ceruse niciodată mai mult. În nopţile lui de insomnie, visase să-i atingă pieptul ori să-i ridice fusta pentru a-i simţi curba şoldului, dar nu încercă s-o facă. La mijloc nu era doar teama că ea îl va respinge.

Secerând, avea mult timp să se gândească. Ajunsese la concluzia că-i înţelege pe cei care voiau să se însoare numai cu fecioare. Dacă bărbatul nu era foarte priceput, femeia n-avea de unde să-şi dea seama, neavând termen de comparaţie. Era stânjenit de faptul că doamna Briggs ştia bine cum stă treaba. Nu-şi putea permite să se facă de râs.

Dinspre partea ei, Cora îi considera şovăiala drept o dovadă de gentileţe. Luther fusese primul bărbat care o sărutase, însă numai ca preludiu la actul sexual. În ultimele zile, se gândi Cora, îl sărutase pe Jedwin Sparrow mai mult decât îl sărutase pe Luther în tot anul în care fuseseră căsătoriţi.

Jedwin ştia să fie şi blând, şi tandru şi pasionat.

Îi explorase cu buzele fiece părticică a feţei şi a gâtului, chiar şi degetele. Dar nu profitase niciodată de situaţie. Ieri stătuseră unul în braţele altuia, în fân, şi vorbiseră şi se pupaseră până când Cora îi simţise, prin fustă, prohabul întărit.

El se oprise atunci şi se trăsese înapoi, examinând-o de parcă ar fi fost pe cale de a lua o hotărâre importantă.

— Doamnă Briggs, îi şoptise. Am... ei bine, am auzit că există un sărut în care bărbatul îşi foloseşte şi limba.

Cora se holbă la el, înroşindu-se brusc.

— Da, răspunse. Există. De fapt, ştia foarte bine. Doar Luther îl practica mereu, înfricoşând-o. Nu semăna deloc a sărut, ca un atac la intimitatea ei.

— Dar nu-mi place acest gen de sărut, zise tăioasă.

— Bine, răspunse Jedwin şi începu s-o sărute ca şi până atunci.

— Să ştii că nu e mare brânză de sărut, îi spuse Cora. Mie nu mi-a plăcut niciodată.

— Bine, zise el iar şi o sărută pe bărbie.

— Cred că eşti cam dezamăgit, zise Cora.

Jedwin se trase înapoi, ca s-o poată privi.

— Nimic din ce-aţi face dumneavoastră nu m-ar putea dezamăgi, zise. Dacă nu vă place, nu ne pupăm aşa. E foarte simplu.

— Dar nu eşti dezamăgit? îl întrebă ea. Te afli cu o femeie a cărei reputaţie e în zdrenţe, şi care face fiţe în legătură cu felul în care vrea să fie sărutată. Nu e prea cinstit faţă de tine.

El o privi curios.

— Faptul că vă am lângă mine e tot ce-mi pot dori.

Cora ştiu că era adevărat şi, într-un fel, îşi dori ca el să nu mai fie atât de politicos. Dacă era mai insistent, o putea face să-şi piardă controlul asupra acţiunii. Sau să pună capăt situaţiei.

— Bine, zise ea, înălţându-şi mândră bărbia. Poţi să mă săruţi cum ai zis.

Jedwin chicoti nervos şi clătină din cap.

— Cum s-o fac, dacă nu vă place?

— Pentru că n-am făcut-o niciodată, zise ea. Parcă era vorba să-ţi faci de cap. Asta e unul dintre lucrurile pe care le faci când îţi faci de cap.

— Doamnă Briggs; deocamdată mă mulţumesc cu ce am. Vă găsesc extrem de atrăgătoare şi îmi place mult să fim împreună. Doar atât.

— Poate că n-ar trebui să te mulţumeşti doar cu atât, îi spuse Cora. Vino aici, îi şopti, şi-l trase mai aproape.

Gura ei i-o învălui pe a lui şi el îi simţi vârful limbii cerând cale liberă. Când îşi întredeschise buzele, limba ei i se strecură în gură, ca un fluture prins într-un borcan.

Simţind că i se trezeşte dorinţa, el se trase într-o parte, cu respiraţia precipitată, şi înghiţi în sec.

— Îmi place! şopti.

Cora chicoti. Îl câştigase de partea ei.

Acum, după o zi de exersat, îi simţi ea limba la hotarul gurii. Îi făcu pe plac, ştiind deja că acel duel cald şi plăcut al gurilor nu se compara cu lupta aprinsă pe care o ducea cu Luther Briggs.

Jedwin o ţinu strâns, în acelaşi timp încântat şi speriat. Ea se simţea iubită şi în siguranţă.

El se trase încet, însă degetele îi rămaseră pe bărbia ei şi zâmbetul îi deveni languros; ea se înfioră toată.

— Veniţi, îi zise el. Vreau să vă arăt casa.

Am aranjat-o.

Mergând îmbrăţişaţi şi legănându-se, păreau nişte copii în vacanţă. Casa era în spatele hambarului; era o construcţie veche din buşteni, mai mult înaltă decât lată – arăta ciudat.

Era aşezată pe o temelie de piatră, în mare parte năruită. Însă treptele masive rezistaseră.

— Mai am de lucru aici, o avertiză Jedwin, deschizându-i uşa. Înainte vreme, a fost folosită şi ca şopron, din când în când. Ceea ce, desigur, nu i-a priit.

Cora privi în jur, surâzătoare.

— O, Jedwin. E minunat.

La parter era o singură cameră, la un capăt cu un cămin uriaş de piatră şi la celălalt cu nişte scări teribil de înguste. Duşumeaua din lemn de pin scârţâi când ea străbătu odaia, în fiecare perete fuseseră tăiate ferestre largi – nu ferestre de oraş, pretenţioase, cu geamuri. Cora desfăcu şiretul zdrenţuit al obloanelor, care se ridicară imediat umplând camera de lumină.

— E foarte frumos, zise, privind spre terenul cu ovăzul aranjat în snopi, ca nişte paznici de palat.

Îl simţi pe Jedwin, înainte ca el să o ia de mijloc.

— Parcă bunicul a încercat să aducă priveliştea de afară înăuntru, zise el. De la etaj se vede râul, din trei unghiuri.

— Hai să vedem!

Jedwin o luă de mână şi o conduse pe scara îngustă, făcând-o atentă că e veche.

La etaj erau două camere. Cora se repezi la cea mai apropiată fereastră şi o deschise. În zare, râul Cimarron şerpuia spre oraş.

— Uite, Jedwin veni lângă ea, şi ea îi simţi mirosul de cereale în haine şi în păr. El îi arătă un mic punct. Uitaţi-vă dealul.

— Da! Aşa el Şi eu care credeam că nu mă vede nimeni. Dacă erai în camera asta, mă vedeai la fix.

— Ştiu.

Cora se întoarse spre el, cu ochii mari.

— Jedwin Sparrow! să-ţi fie ruşine! Dar râse.

Jedwin îi arătă casa, cu lemnăria executată manual, ca şi ornamentele ferestrelor.

— Se spune, îi zise el, că bunica era o femeie foarte pretenţioasă. Se considera prea bună pentru locul ăsta şi credea că merită mal mult decât îi poate oferi traiul aici. Jedwin ezită. Şi mama la fel, cred. Bunicului i-au trebuit ani de **2**ile, până i-a putut construi casa aşa cum a vrut ea.

— A făcut o treabă nemaipomenită, zise Cora. Bunica ta ce-a zis?

Jedwin ridică din umeri.

— A murit imediat ce a terminat el de construit, la mai puţin de-un an. De asta nu s-a mai obosit bunicul să facă îmbunătăţiri. Cred că tot de-asta nu s-a prea obosit să mai facă ceva în viaţă.

Jedwin coborî scările foarte melancolic.

— Chiar şi după ce s-a recăsătorit, bunicul vorbea despre ea în fiecare zi. Parcă ar fi murit şi el, odată cu ea.

Cora simţi un junghi în inimă, amintindu-şi de părinţii ei. Ar fi vrut să-şi poată aminti mai multe despre ei.

— Facem picnicul aici? propuse, vrând să îndepărteze umbrele dintre ei.

Jedwin aprobă, zâmbind.

— Vreţi să fac focul? ’
— Ei, nu-i chiar atât de frig, zise Cora.
El încuviinţă.
— Nu, dar, dacă facem focul, putem să deschidem toate ferestrele şi să invităm priveliştea de afară înăuntru.

Capitolul 12

Adierea rece de toamnă pătrunse prin ferestrele deschise ale fermei Pratt şi-i găsi pe Jedwin şi pe Cora în faţa focului, pe o faţă de masă.
— Sigur nu vreţi pui? o întrebă Jedwin întinzându-i o bucăţică.
Ea înclină din cap. Cu ochii la plăcintele cu cartofi şi la supa de orz.
— Doamna Millembutter e cât se poate de sigură că orice fel de came dăunează desăvârşirii spirituale.
Jedwin ridică o sprânceană.
— Dar de ce?
— Se pare că există o relaţie directă între trup şi suflet. Sunt ca două părţi ale aceluiaşi întreg.
Cora luă o bucată de pâine şi o rupse în două.
— Vezi, au cam aceeaşi mărime, zise. Dar se vede că marginile sunt altfel.
Jedwin încuviinţă.
— Aşa sunt şi trupul şi sufletul. Când unul dintre ele are prea mult, zise, arătând bucata mai proeminentă, cealaltă are mai puţin.
Jedwin luă bucata care avea mai puţin şi, ridicând din umeri, muşcă din ea.
— Deci, conchise Cora. Dacă eşti bolnav, sufletul depăşeşte trupul şi, dacă eşti bolnav din punct de

vedere sufletesc, începi să dai mai multă importanţă sufletului decât trebuie.

— Deci nu trebuie nici aşa, nici aşa, zise Jedwin.

— Echilibrul, explică ea. Echilibrul este soluţia oricărei probleme. De-aia fac eu acele exerciţii de mers şi cu bastonul; încerc să-mi perfecţionez simţul echilibrului, ba să-l pot extinde asupra întregii mele vieţi.

Jedwin o privi curios.

— Nu mi se pare că regimul fără carne ar fi o dovadă de echilibru.

Cora clătină din cap..

— Nu mă refer la un echilibru strict alimentar, zise ea, ci la unul al sănătăţii. Doamna Millenbutter, consideră că e greu de digerat carnea.

Aprobând înţelept, Jedwin muşcă din pui.

— Cred că această doamnă stă prost cu bila.

Cora îl privi şocată. Urmase atât de atent sfaturile doamnei Millembutter şi nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea fi greşite.

Jedwin îi flutură prin faţa ochilor o bucată de pui. Cora izbucni în râs.

— Doamnă Briggs, zise el, pe un ton de hipnotizator. Veţi dori pui. Veţi dori să-l mâncaţi. Şi nu vă veţi deranja echilibrul, pentru că nu aveţi probleme cu bila.

Continuă să folosească puiul drept metronom.

— Veţi visa pui prăjit. Nu veţi fi mulţumită până nu-l veţi gusta. Veţi avea pe limbă aroma lui. Nu veţi mai putea trăi fără el.

Cora râdea isteric, dar hipnoza lui păru să aibă efect.” Puiul i se păru, brusc, deosebit de delicios, că nu mai mâncase de mult. Se întinse să ia o

bucată, dar Jedwin i-o luă din mână.

— Bine, recunoscu ea. Vreau să gust şi eu.

— Bravo! răspunse Jedwin, râzând maliţios, şi îşi băgă în gură o parte a unui copan. Ei i-o oferi pe cealaltă..

— Veniţi s-o luaţi, o îndemnă, printre dinţi.

Cora îl admonestă cu degetul, exasperată.

— Să-ţi fie ruşine! Vrei să mă momeşti cu puiul, ca să profiţi de sărutările mele!

El zâmbi, cu puiul în gură.

Cora. Ţâţâi, dezaprobatoare, apoi, pe neaşteptate, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, aproape lipindu-l de pământ, şi muşcă din jumătatea de pui.

Apoi se trase înapoi şi începu să mestece, liniştită. Jedwin, încă uimit de repeziciunea ei şi încântat de căldura buzelor ei, îi urmă exemplul, zâmbind.

— Ce-aţi zice de nişte sfeclă murată? o întrebă, după ce termină cu puiul.

Cora râse.

— Te avertizez, Jedwin, că n-ai cum să ţii sfecla în gură ca să muşc din ea.

El încuviinţă.

— Ei, păi atunci poate mă lăsaţi să v-o dau eu.

Deschise cu grijă borcanul, să nu cumva să-i păteze rochia cu sucul roşu. Luă cu lingura o felie de sfeclă şi i-o oferi.

Cora făcu ochii mari.

— Păi aşa-mi dai tu să mănânc? Cine o poate înghiţi aşa mare?

Jedwin muşcă din sfeclă şi-i oferi apoi restul.

Corei i se păru haios să fie hrănită de un bărbat.

Jedwin îi băgă în gură lingura şi o scoase curată

şi lucitoare; pe buzele Corei, însă, se mai vedea o urmă roşie.

— Cum e? o întrebă.

Cora îi surâse complice, dar vorbi pe un ton nevinovat:.

— E cea mai bună sfeclă murată pe care am mâncat-o în viaţa mea.

Jedwin îi dădu iar şi urmări felul în care limba ei, vag colorată în roşu, lingea buza superioară, cu o eficienţă uşor lascivă. Apoi îi dădu lingura ei.

— Daţi-mi dumneavoastră acum, zise.

Ea reuşi să-i dea de câteva ori, cu gesturi învăluitoare, până când senzualitatea jocului i se păru comică. Râse.

— Ei, haideţi, zise el. Fără chicoteli, vă rog. Doar ne chinuim să obţinem echilibrul, nu?

— Şi ce echilibru e ăsta?

— Echilibrul între ce fac acum şi ce aş vrea, de fapt, să fac, răspunse el vesel. E rândul meu, adăugă, şi-i luă lingura şi scoase altă sfeclă din borcan.

— Dragă doamnă Briggs, zise, ca un amorez.

S-ar putea scrie zeci de poezii despre felul în care dinţii dumneavoastră ca perlele vă ajută să îngustaţi această biată şi obişnuită legumă.

Cora aproape se înecă de râs şi o bucăţică de sfeclă îi căzu pe bluza albă de batist şi-i lăsă o dâră roşie de sus până pe sânul drept.

— Îiii! exclamă ea şi căută repede o cârpă.

— Vă aduc imediat, zise el. Spre uimirea ei, tânărul se aplecă spre ea şi, cu ajutorul limbii şi al dinţilor, încercă să-i scoată mica pată de pe bluză.

Atingerea lui fusese atât de delicată, încât Cora aproape că nu o simţise. Dar, când îl privi în ochi,

sfârcurile i se contractară la amintirea gestului, iar gâtul i se uscă de dorinţă.

— Jedwin, eu…

Expresia lui era blândă, însă serioasă. Înmuiase şervetul în puţină apă şi începu să-i frece uşor bluza.

— Imediat e gata, doamnă Briggs, îi şopti. E vina mea. Îmi asum întreaga responsabilitate.

— Jedwin, eu…

Ochii lui erau acum fixaţi asupra petei umede. Cora îţi coborî şi ea privirea şi-i privi degetele lungi şi masculine îndepărtând cu delicateţe pata.

— Cred că e gata, zise în cele din urmă, privind-o în ochi.

Înghiţi în sec.

Cora tremura toată.

El îşi ridică iar mâna şi şi-o puse, de astă dată fără ştergarul de bumbac, pe sânul ei.

— Sunteţi atât de catifelată, zise încet.

Cora îi strânse mâna, lipindu-i-o şi mai tare de sân, iar Jedwin îi simţi sfârcul contractat, îi mângâie încet sânul, şi abia apoi îi exploră vârful întărit.

— Atât de catifelată, îi şopti, şi atât de tare.

Corei i se tăie respiraţia, Nu mai putea gândi. Simţea doar. Îi simţea căldura mâinii pe sân şi, în mod ciudat, îşi dori să se elibereze de haine şi să-l simtă gol, lângă ea. Dar îi fu teamă că bărbatul din faţa ei îi va scăpa, în felul ăsta, de sub control.

Oare voia să o întindă pe duşumeaua unei case abandonate?

— Jedwin… îl rugă, cu glasul tremurând.

El îi auzi teama. Cu o ultimă mângâiere, îşi mută

mâna pe umărul ei, apoi o luă în braţe şi începu s-o legene ca pe un copil mic.

— Gata, gata, iubito, şopti. Nu îţi voi mai cere niciodată mai mult decât vrei să-mi dai.

Deşi vorbele lui o linişteau, Cora simţi sub ea impulsul rigid al dorinţei lui. Doamne, ce-l mai dorea. Ba nu-l dorea.

— Dă-mi drumul acum, zise Cora, amintindu-şi de preceptele doamnei Millembutter.

Se aşeză în faţa lui şi luă o felie de pâine. Rupse o bucăţică şi începu s-o mestece mecanic. Parcă erau tărâţe.

Între ei căzu tăcerea.

— Îmi cer scuze, doamnă Briggs, zise Jedwin. Cred că am reacţionat cam impulsiv şi v-am cam speriat.

— Nu, Jedwin, nu-ţi fa griji. N-ai depăşit măsura, răspunse Cora demnă. Normal, faptul că

mă întâlnesc cu tine în secret te-a făcut să crezi că-ţi sunt disponibilă. Şi chiar sunt.

Jedwin înghiţi nervos.

— Cum adică?

— Adică am de gând să-ţi permit să faci dragoste cu mine, zise ea îndrăzneaţă.

Stupefiat, Jedwin îşi scormoni creierul pentru a găsi un răspuns adecvat.

— Vă mulţumesc, zise în cele din urmă.

Cora aşteptă. Îşi dăduse clar acceptul şi era sigură că el a înţeles. Însă el nu se mişca. Nici nu încercă s-o atingă. Nici măcar n-o privi.

— Spre uimirea ei, se ridică şi se duse lângă foc..

— Jedwin?

El se întoarse spre ea şi-o privi cu nişte ochi atât

de intenşi, că ei i se tăie respiraţia.

— Doamnă Briggs, cred că vă aduceţi aminte că v-am promis să vă fac curte ca la carte, zise. Arătă spre camera într-o stare jalnică. Ăsta nu e deloc un alcov romantic.

Cora îl privi, încântată. El nu o presa. Era şi el la fel de speriat ca ea. Îi dădea timp pentru a se obişnui cu ideea şi pentru a se obişnui şi el. Îi era recunoscătoare.

— Dar e o casă frumoasă, totuşi, zise.

Jedwin surâse.

— Da, aşa e. E.

Mai în largul lor, începură să-şi împacheteze lucrurile, vorbind despre fleacuri: Cora îl întrebă despre secerat şi el îi spuse cam cât ovăz crede că va obţine şi cât avea deja..

— Mai bine te-aş lăsa să-ţi vezi de treabă, zise ea, în fine. Deşi zău că nu-mi vine deloc să plec.. E minunat aici. E ca şi cum ai păşi în trecut.

— Întotdeauna mi-a plăcut aici. Mai demult încercam să-mi închipui că trăiesc aici. Toate gândurile mele despre viitor s-au centrat în jurul acestei case.

Ieşiră.

— Da cum vedeai viitorul? îl întrebă ea.

— A, zise el firesc. Întotdeauna m-am gândit că aş prelungi casa şi aş pune câte o verandă largă pe lături.

Îi arătă şi cum.

— În spate aş pune o bucătărie modernă, zise, şi aş da casei nişte proporţii adecvate.

Cora îi vizualiză gândul.

Jedwin chicoti.

— Îmi imaginam cum ar fi să vin acasă, după o zi

toridă de vară, şi să fiu întâmpinat de o liotă de copilaşi, care să se năpustească asupra mea, turuind despre ce-au făcut în ziua respectivă.

— Îţi plac copiii? îl întrebă.

— Fiindcă am fost singurul la părinţi, zise el, întotdeauna mi-am închipuit c-o să am o familie numeroasă.

Cora tăcu, întristată. Nu era foarte greu ca el să-şi împlinească visul; ei, însă, îi era inaccesibil.

— Ai putea s-o ai, dacă ai vrea.

Jedwin încuviinţă. Se plimbară mână-n mână pe cărare.

— Încerc să-l las pe Haywood să se descurce singur. Aş vrea să cumpere el firma, dar cred că mama ar face o criză. V

— Şi, dacă ar cumpăra el firma, te-ai muta aici? Ai venit aici, ca să plantezi flori?

— Mai târziu, răspunse el. Întâi aş plantă cereale, abia apoi flori. Astea îmi sunt planurile de viitor.

— Atunci, fă-o, zise ea hotărâtă.

— Păi o voi face, zise el, decis. Dar nu e nevoie să mă grăbesc. Am timp.

— Timp pentru ce?

— Păi, femeia cu care m-aş însura e încă o copilă. Abia peste şapte-opt ani ne-am putea căsători.

Cora simţi un nod în gât. Dar se strădui să nu se vadă.

— Eşti logodit?

— A, nu, o ’ asigură el repede. N-am spus nimănui. Doar mi-am ales-o pe cea care cred că mi s-ar potrivi cel mai bine.

— Dar fata ştie?

Jedwin râse.

— Nu prea cred. Pentru ea, sunt ca un frate mai mare.

Cora tremura: nu ştia dacă de mânie sau de gelozie.

— Cine e? îl întrebă.

— Tulsa May Bruder.

Cora se opri şi-l privi de parcă ar fi fost ciumat.

— Fata reverendului Bruder?

— Ştiu la ce vă gândiţi. E o fată cam ştearsă și foarte ciudată uneori. Dar cred că o să-i treacă.

— Nu la asta mă gândeam, zise Cora sinceră.

— E o fată deosebită, continuă el. E bună

şi iubitoare. Cred că am impresia c-o înţeleg, pentru că şi mama ei e foarte dezamăgită de ea cum e şi mama de mine. Chicoti. E o fată veselă şi muncitoare; cred că ar fi o soţie de nădejde.

Cora îşi luă bicicleta de lângă copac cu o asemenea violenţă că zgârie scoarţa stejarului.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, abia acum văzând că e nervoasă.

— Nimic.

El o luă de încheietură.

— Vă deranjează chestia cu Tulsa May? o întrebă. Vă jur, doamnă Cora, că nici n-am vorbit cu ea. Doar e încă o fetiţă, ce naiba. Doar nu vă închipuiţi că… m-aş întâlni cu dumneavoastră dacă aş fi logodit. N-aveţi de ce să fiţi geloasă.

Cora îşi luă mâna.

— Jedwin Sparrow, află că nu sunt deloc geloasă, izbucni. Sunt furioasă!

— De ce?

— Muncitoare? Credincioasă? De nădejde? De-asta îţi iei nevastă? Doamne, Dumnezeule, ce-o fi

în mintea bărbaţilor! Dar dragostea, Jedwin? Oare o căsătorie nu trebuie să se bazeze pe dragoste?

Expresia lui, întâi confuză, se îmblânzi. O fixă cu ochii lui intenşi şi-i vorbi pe un ton liniştit, dar hotărât.

— Doamnă Briggs, zise. Nu pot iubi mai mult de o femeie. Şi deja vă iubesc pe dumneavoastră.

Amelia intră în casă şi-şi agăţă haina în cuier, încet, letargic, se duse spre bucătărie. Lângă uşă era o cădiță cu apă şi leşie şi ea îşi aruncă şorţul acolo. Se duse la sobă, puse apă din rezervor într-un lighean şi se spălă pe faţă şi pe mâini. Ar fi vrut să facă baie, dar trebuia să se mai odihnească un pic, înainte de a avea puterea de a-şi încălzi apă.

Luă un ştergar curat din bufet, îl înmuie în apa caldă şi-l apăsă pe maxilar. O durea cumplit. Îi ardea faţa. Dacă n-ar fi fost sigură că avusese deja difterie ar fi fost foarte îngrijorată.

Auzind paşi în spate, se întoarse şi-l văzu pe Haywood în uşă.

— Am auzit când aţi venit, doamnă Mellie, zise, cercetând-o atent. Nu prea arătaţi bine.

Amelia îşi trecu o mână prin păr, privindu-l dispreţuitoare.

— Mersi.

Haywood ridică din umeri a scuze.

— Aţi fost în mahala toată noaptea? o întrebă.

Amelia încuviinţă.

— Sunteţi mai tare ca mine, zise el. Îngrijiţi bolnavi.

Ea îl privi rece.

— Ce-aş putea face? întrebă. Beulah Bowman, Grace Panek şi cu mine suntem singurele femei din oraş care am avut deja boala şi n-avem copii

mici. Trebuie să aibă cineva grijă de cei bolnavi.
Haywood încuviinţă, admirativ.
— Vă felicit, doamnă Mellie. Toţi anii ăştia am crezut că nu vă puteţi gândi decât la dumneavoastră.
Amelia aruncă spre el cârpa umedă, care-l lovi peste faţă. Când Haywood îşi descoperi chipul, spre uimirea ei, râdea.
— M-am gândit cum fac să vă reveniţi, zise.
Ea îl privi furioasă.
— Dă-mi cârpa, zise. Mă doare dintele de mor.
— Lăsaţi-mă să mă uit, spuse el, apropiindu-se.
— Dar nu vreau să te uiţi, răspunse ea. Însă Haywood îi deschisese deja gura şi se uita în abisul ei.
— O, doamnă Mellie, zise. E dus pe copcă. Pariez că vă sar ochii din cap de durere.
Ea se trase înapoi.
— O să-mi treacă, îl încredinţa, dacă-mi pun o cârpă caldă.
Haywood se uită în jur..
— Aveţi tifon? o întrebă.
— În debara, răspunse ea, sec.
Haywood deschise uşa şi găsi ce căuta imediat. Luă foarfecă din cui şi tăie un pătrat de vreo zece centimetri.
— Unde vă ţineţi ceaiul?
Amelia îl scruta, curioasă.
— În cutie, zise, arătând un şir de cutii de tablă din raft.
— Ce vrei să faci?
— O cataplasmă pentru dinte, zise el.
Ei i se trezi, imediat interesul.
— O să ajute?

— Mâine pe vremea asta vă veţi simţi mult mai bine. Garantez.

Amelia îl văzu punând o lingură de ceai tare, indian, pe tifon, apoi împachetându-l cu grijă.

— Trebuie să-l prindem cu ceva, zise. Veniţi puţin în camera mea.

Ea veni. Îl văzu cum pune un fir steril într-un ac spălat cu acid carbonic, apoi prinzând cu câteva copci tamponul de tifon şi aplatizându-l.

— Întindeţi-vă pe planşetă, îi ceru el.

— Cum?

— Întindeţi-vă aici, zise el, cu capul aplecat peste margine ca să pot vedea bine cu lampa care e situaţia.

Amelia se aşeză, fără tragere de inimă, trăgându-şi foarte atentă fustele. Îi păru bine că nu e genul care se stresează inutil. Speră doar ca tratamentul lui să-şi facă efectul imediat.

— Perfect, zise el şi începu să-şi caute nişte instrumente.

— Nu e prea confortabil, se plânse ea.

— Nu durează mult, o asigură el.

Pe lada de lângă masă puse un vas de porţelan în care avea cataplasma, un băţ de pin, lat de cam 2-3 centimetri şi lung de vreo cincisprezece, şi un cleşte.

— Gata, doamnă Mellie, îi zise, venind lângă ea. Gura mare. Îi puse o mână sub cap şi Amelia ascultătoare, deschise gura. O durea atât de tare, că-i era teamă şi să atingă dintele cu cataplasma, dar orice era mai bine decât zvâcnetul de acum. Cel puţin, aşa-şi închipuia ea, înainte de a zări cleştele.

— Ce faci! ţipă, încercând să se ridice.. Ai zis că-

mi pui un pansament!

— Păi asta voi şi face, îi spuse el, imediat ce vă scot dintele stricat.

Amelia se zbătu să scape, dar el o ţinu strâns.

— Dă-mi drumul! porunci ea.

— Haideţi, doamnă Mellie, zise el, încercând s-o ţină. Singurul mod în care puteţi scăpa de durere este să vă scoateţi dintele. Oricum, sunt mai puternic ca dumneavoastră şi n-are niciun rost să-mi opuneţi rezistenţă.

— Ba da, mă voi opune, până la ultima suflare! declară ea, mânioasă.

Spre surprinderea lui, se dovedi o adversară de nădejde. Dădea din picioare şi din mâini cu atâta forţă, încât se văzu nevoit să se aşeze efectiv peste ea.

— Dă-te jos de pe mine imediat! ţipă ea., însă Haywood, având-o în Sfârşit în puterea lui, nu avu de gând să-şi piardă avantajul.

Îi deschise gura şi-şi fixă pumnul într-o parte. Ea încă se mai zvârcolea şi îl muşca de mână, dar el reuşi să-i prindă dintele bolnav cu cleştele.

Când simţi metalul în jurul dintelui, Amelia se potoli brusc. Îi dădură lacrimile, dar Haywood îşi văzu de treabă. Cu mâna pe fruntea ei, trase de dintele bolnav, încercând să-l scoată din rădăcină.

Femeia de sub el scotea strigăte de frică şi durere, dar el nu-i dădu drumul. Anumite lucruri trebuiau făcute, oricât ar fi fost de dureroase.

Amelia simţi cleştele rece smulgându-i dintele, apoi maxilarul şi gâtlejul îi fură sfârtecate de o durere cumplită. Îi dădură lacrimile. Auzi osul desprinzându-se de carne şi o cuprinse greaţa. Un zumzăit ciudat şi faptul că nu mai vedea bine o

preveniră că e pe punctul de a leşina, dar se strădui să reziste.

Respiraţi adânc, doamnă Mellie, îi şopti. Staţi aşa, mai e doar un pic.

Ea îl auzi oftând adânc şi apoi, zgomotul făcut de dinte pe porţelan.

Încă o mai durea, însă acum durerea nu mai era localizată doar la nivelul dintelui, ci era generos răspândită în întregul ei corp.

— Bravo, aţi fost cuminte, îl auzi pe Haywood spunându-i, ca de la o mare distanţă.

Rana sângera tare şi el puse repede cleştele jos şi-i îndesă pansamentul cu ceai, apoi îi puse băţul de pin în gură.

— Muşcaţi, îi porunci.

Ea se supuse.

El se mişcă puţin, până când capul Ameliei se sprijini bine pe tăblie.

— Ia ziceţi, a fost chiar aşa de rău? o întrebă.

Furia din ochii ei îi răspunse „da”, însă, cu băţul de pin în gură, nu reuşi să spună nimic.

Haywood o privi, parcă cerându-şi scuze.

— Îmi pare rău pentru truc, doamnă Mellie, dar jur că a fost singura cale. Un dinte ca ăsta, lăsat în voia lui, este generator de boală şi un paşaport rapid către lumea cealaltă.

Din expresia ei, deduse că ea nu-i e câtuşi de puţin recunoscătoare.

Haywood vru să se dea jos de pe ea, însă, în ultima clipă, se aşeză şi mai comod deasupra ei.

— E o ocazie unică, zise. Nu vă pot spune de câte ori n-am vrut să vă pun lacăt gurii dumneavoastră şi să stau aşa ca acum.

Amelia făcu ochii cât cepele, şocată, şi-şi ’

reîncepu eforturile de a se elibera.

El o privea bine dispus.

— Nu e nevoie să vă apăraţi cinstea, doamnă Mellie. Vă dau drumul imediat. Probabil că o să dormiţi dusă, după noaptea grea şi după ce aţi pierdut atâta sânge.

Când el se ridică, Amelia îşi ridică genunchiul şi vru să-i dea una între picioare, dar el i-l prinse.

— Haideţi, doamnă Mellie, nu mă jugăniţi, îi spuse. Pentru că s-ar putea s-o regretăm amândoi.

Capitolul 13

— Cred că ar fi foarte bine să schimbăm numele oraşului; dar n-am putea, oare, găsi un nume mai bun decât Briggston?

— Tulsa May, te rog să nu-i întrerup! pe cei mai în vârstă ca tine! se auzi glasul ascuţit al Constancei Bruder. Ceilalţi adulţi ce se strânseseră în faţa magazinului de încălţăminte şi harnaşamente al lui Osgold Panek o ignorară cu desăvârşire.

Osgold îşi mutase maşina de tăiat pe iarba de lângă prăvălie, pentru a profita de soare, deşi după-amiaza era destul de răcoroasă. Toţi erau înfofoliţi bine, în afară de Osgold, care în mânecă scurtă, tăia tălpile de piele.

Tulsa May se aplecă peste masă şi-l privi lucrând, în timp ce mama ei stătea. Împreună cu doamna Panek şi Nora Dix pe banca lungă de lemn din faţa clădirii.

— Noi suntem deschişi oricăror propuneri care pot ajuta la prosperitatea afacerilor din oraşul nostru, îi spuse Grace Panek doamnei

Bruder. Nu mai suntem nici noi tineri cum eram odată. Dacă am avea mai mult de lucru, Osgold şi-ar lua un ucenic. Nu mai vede atât de bine, şopti ea.

— Dar aud foarte bine, zise Osgold, fără să-şi ridice ochii de la treaba lui.

Cele trei femei schimbară nişte priviri exasperate.

— Dacă afacerile prosperă, prosperă şi cultura, sublinie Nora. Este atât de plicticos, să locuieşti într-un oraş care ar putea deveni punct de frontieră, când cei din Kansas City şi Saint Louis o duc regeşte. Dacă vom fi reşedinţă de judeţ, ne putem construi şi noi o operă, sau un foişor pentru fanfară în parc..

Constance fu de acord.

— Exact. O comunitate adevărată are nevoie de o fanfară proprie. Şi de un parc!

— Poate că Miss Maimie ar putea dona o parte a grădinii ei în acest scop, sugeră Grace. Nu de lângă casă, evident, dar pe strada Luther sunt o groază de terenuri libere; am putea foarte bine să construim o piaţă publică, în centrul oraşului.

— Ar putea să facă şi ea atâta lucru, din moment ce oraşul îi va purta numele, zise Nora.

Constance zâmbi melancolică.

— Un nume nou va da un mare avânt oraşului, şi nouă tuturor.

Osgold îşi înălţă o clipă ochii şi îi zâmbi cu căldură Tulsei May, înainte de a i se adresa mamei ei.

— Şi eu cred în progres, zise, cu un puternic accent est european. De asta am şi plecat din Liubliana, când eram mic. Am venit în America,

aici în locul ăsta atât de departe de casă şi vedeţi, adăugă, arătând spre firma de deasupra magazinului. În noua mea ţară, am propria mea afacere. Sunt propriul meu stăpân.

— Şi faceţi nişte pantofi minunaţi, zise Tulsa May încet.

— Da, Osgold. Doamna Panek o ignoră pe Tulsa May şi îşi privi soţul exasperată. Noi vorbim aici despre viitor, nu despre trecut.

Cizmarul ridică din umeri, dar Tulsa May ripostă.

— Pe mine mă interesează trecutul, şi pe toţi cei care vor să schimbe numele oraşului ar trebui să-i intereseze. Un nume trebuie să aibă o anumită însemnătate istorică.

Nora Dix o privi îngăduitoare.

— Ce cuvinte mari foloseşte fata ta, îi spuse Constancei, înainte de a o privi iar pe Tulsa May. Briggston e un nume cu o anumită însemnătate istorică, zise. Trapper Briggs a întemeiat acest oraş.

Tulsa May se încruntă.

Aşa zice lumea. Dar indienii au trăit aici cu mult înaintea lui. Şi parcă domnul Briggs a plecat într-o zi şi nu s-a mai întors. Aşa că, în mod sigur, nu simţim că asta e casa lui.

— Te rog, Tulsa May, încetează, te rog, să te mai amesteci în probleme care nu te privesc, zise Constance Bruder. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu el, sau unde a murit.

— Păi asta spun şi eu, insistă fata. Dacă a plecat în Arizona şi în clipa asta alt oraş de acolo e pe cale de a-i lua numele?

Doamna Bruder se enervă de-a binelea.

— S-ar putea, nu? stărui Tulsa May, căutând sprijin în ochii lui Osgold.

Nora Dix se foi în scaun, aranjându-şi mănuşile.

— Dar ce nume i-ai da tu, draga mea? o întrebă.

Tulsa May îşi ţuguie buzele, gândindu-se; îşi luă o cosiţă portocalie în mână şi începu să se joace cu. Ea, absentă.

— Ia-ţi părul din gură, imediat!

Tulsa May dădu imediat drumul cosiţei, fără a riposta în vreun fel.

— Cred că eu aş boteza oraşul cu numele unui filosof antic, zise.

— Ce?!

— Un filosof sau un scriitor antic grec: Socrate, Plato sau Aristofan.

Cele trei femei o priviră stupefiate.

Nora zâmbi cu condescendenţă.

— Scumpă Tulsa May, înţeleg, e foarte bine şi frumos să ai astfel de pasiuni nobile, dar – privi cu subînţeles spre celelalte femei – „Aristofan, Oklahoma”?

Femeile izbucniră în râs. Tulsa May se făcu roşie şi privi spre domnul Panek de parcă n-ar mai fi fost nimeni în jurul ei.

— De unde ştiţi cât de mare trebuie să fie bucata de piele? îl întrebă.

Osgold îi zâmbi şi ridică din umeri neglijent.

— Am făcut pantofi toată viaţa. E un lucru la care încă mă pricep foarte bine. Adevărul e că ştiu ce mărime poartă până şi cel aflat la o sută de metri în faţa mea.

Tulsa May zâmbi larg, dezvelindu-şi

strungăreaţă.

— Aş vrea să pot face şi eu ceva foarte bine, într-o zi.

Osgold surâse.

— Într-o zi? Păi, fata mea, eu sunt convins că ştii deja să faci foarte multe lucruri.

Tulsa May clătină din cap, auto-compătimitor.

— Din păcate, nu e chiar aşa.

Osgold râse neîncrezător, dar nu-i dădu nicio sugestie.

Tulsa May luă o bucăţică maro de piele de vacă şi o mângâie uşor, apoi o mirosi bine şi-şi frecă obrazul de ea.

— Îţi place? o întrebă el.

— Ce ciudat, cât e de moale şi de perfectă pe o parte, şi cât e de groasă şi de crestată pe partea cealaltă, zise ea.

Osgold o privi mirat şi-i făcu semn cu mâna.

— Dacă o vrei, ia-o; nu te costă nimic.

— A, nu, n-aş putea.

— Cum să nu, spuse el. Am multe bucăţi care nu-mi mai folosesc la nimic..

Tulsa May îi mulţumi cu un surâs şi îşi duse bucăţica maro de piele la inimă ca pe o comoară.

— Amelia are de gând să scrie la căile ferate, tocmai le zicea Constance Bruder femeilor de pe bancă. Şi mai trebuie să trimitem o petiţie şi la guvernator.

Tulsa May nu le luă în seamă.

— Ce faceţi de obicei cu resturile? îl întrebă pe Osgold.

Bătrânul o privi încântat de interesul pe care i-l arăta.

— Păi fac şireturi, curele, de-astea, zise.

Depinde de mărimea bucăţii şi de dorinţa clientului. Am făcut odată o teacă, pentru un cuţit dintr-o bucată cam ca asta. Auslanser a vrut-o, pentru nepotul lui. Îi arătă o fâşie lată de piele, rămasă de la căputele a două tălpi. Uite, şi asta ar putea fi balamale pentru o trusă de scule, cum are şi taică-tu. Azi-dimineaţă, Jedwin Sparrow m-a pus să-i fac nişte supape pentru o pompă de apă. Fac orice vor oamenii să cumpere.

Fata încuviinţă serioasă, şi codiţele îi fluturară în vânt.

— E foarte bine să poţi transforma ce ai în ce vor oamenii.

— Tulsa May! se auzi glasul ascuţit al Constancei Bruder.

Ridicând privirea, fata văzu că doamna Dix plecase deja îşi că maică-sa se uita la ea, nerăbdătoare şi dezamăgită în acelaşi timp.

— Vă mulţumesc pentru piele, domnule Panek. Ne vedem la biserică.

Abia ajunse lângă maică-sa, că aceasta o şi fixă, eu lacrimi în ochi.

— În viaţa mea n-am fost atât de umilită, şopti pe un ton dramatic, Aristofan, Oklahoma?

La uşa din spate se auzi un ciocănit uşor. Cora zâmbi.

— Intră, Jedwin, zise firesc.

Noaptea era rece şi posomorâtă. Jedwin era înfofolit bine într-o manta groasă de lână, maro-închis. Exact culoarea ochilor lui, se gândi Cora.

— Bună seara, doamnă Briggs. Îi surâse ne sigur. Despărţirea de acum două zile, de la fermă, fusese cam încordată. Jedwin nu ştia precis ce greşise, dar ştia că n-ar fi trebuit să vorbească

despre dragoste. Spera din tot sufletul să nu mai facă vreo gafă.

— Am supapele şi valva pentru pompă, îi explică. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să-mi termin treaba.

Cora încuviinţă, după o mică ezitare.

— Bine.

Se priviră o clipă, încurcaţi, apoi Jedwin se dezbrăcă de manta şi îşi puse şorţul. Apoi scoase din buzunar piesele şi se apucă de treabă, fără să mai scoată o vorbă.

Vrând să-l ignore, Cora se duse în salon şi se aşeză în balansoar. Încercă să cârpească o bluză care aproape nu se mai putea purta, de roasă ce era, spunându-şi în gând că această atitudine a ei era cât se poate de potrivită pentru o astfel de situaţie.

Discuţia cu Jedwin despre Tulsa May o marcase profund, şi nu doar din gelozie. Deşi ştia bine că nu s-ar putea căsători ea cu Jedwin, nu se gândise niciodată că drumurile lor vor fi atât de diferite. Ori că el îi alesese deja succesoarea şi că avea intenţia să o dea pe brazdă.

Acum, asemenea duhului rău ieşit din lampă, realitatea jocului lor romantic i se dezvăluise în întregime. Jedwin venise la ea, o femeie cu reputaţie scandaloasă, pentru a învăţa totul despre dragoste, şi ea îl atrăsese în mrejele ei. Iar el îi făcea curte, pretinzând că e îndrăgostit de ea.

Dragoste, se gândi ea cu amărăciune. Ultimul lucru pe care şi-l dorea în viaţă era încă o lecţie despre *cum iubesc bărbaţii.*

Parcă retrăia din nou coşmarul şi simţi un junghi în piept. Aproape că-i auzea vocea lui Luther.

— N-am ce face, Cory, îi spusese el. Am încercat să-i fac pe plac mamei şi să-mi trăiesc viaţa cu tine. Dar eu sunt foarte mulţumit aşa.

— Dar mi-ai spus că mă iubeşti! îl acuzase Cora, perplexă.

Luther clătinase din cap a scuză.

— Ei, Cory, ştii şi tu cum e. Un bărbat trebuie s-o spună, chiar dacă nu e adevărat.

Ei îi dăduseră lacrimile, şi plânsese zile în şir. Însă acum nu mai plângea; privi bluză din mână şi căută în săculeţul cu materiale un petec care să poată trece neobservat.

Luther pretinsese c-o iubeşte, însă minţise. Jedwin îi spusese şi el c-o iubeşte, şi Cora era de părere că e sincer. Nu că o iubea cu ader vărat, ci că el credea cu adevărat că o iubeşte.

Spre deosebire de Luther, Jedwin era prea necunoscător al celor lumeşti ca să ştie că una e să fii îndrăgostit de o femeie, şi alta să o vrei în patul tău.

Cora îşi pusese trusa de lucru deoparte şi respiră adânc. Poate că venise momentul să-i arate în ce constă diferenţa. Să-l înveţe acel adevăr necruţător, că bărbaţii îşi fac cheful, apoi nu mai vor să ştie de cea care li s-a dăruit trup şi suflet.

N-ar fi fost nicio corvoadă, niciun mare sacrificiu, recunoscu ea. Şi ea îl dorea pe Jedwin. La fel de tare cum o dorea şi el. Avea nevoie de căldura şi de afecţiunea cuiva. În toţi anii în care fusese „desfrânata doamnă Briggs” nu-şi dăduse niciodată frâu liber emoţiilor şi sentimentelor, nici măcar dorinţei de a fi lângă cineva. Aderase fără şovăire la regulile societăţii şi le respectase mai

strict decât oricare. Însă azi va pune punct acestei stări de lucruri.

Se ridică în picioare şi se duse la bucătărie. Jedwin tocmai strângea ultimul şurub şi-i surâse mândru.

— Cred că-i gata. Acum trebuie să vedem dacă merge.

— O să facem asta mâine, zise Cora plat. Adu lampa. Jedwin, şi vino sus.

Împietrit, Jedwin privi fix pompa câteva clipe, înainte de a îndrăzni să o privească pe Cora.

— Să vin sus? întrebă încet, cu glasul brusc înăsprit de emoţie.

Ea încuviinţă.

— Vreau să rămâi peste noapte.

Zicând acestea, Cora se întoarse pe călcâie şi porni spre dormitor. Jedwin rămase ţintuit locului, încercând să înţeleagă ce se întâmpla. Dădu drumul cheii şi tresări când aceasta căzu zdrăngănind în chiuvetă. Ea era deja pe scări şi nu se întoarse să se uite peste umăr.

Se ducea să se culce, şi-l invita să vină şi el. În acea clipă, Jedwin nu mai simţea nicio urmă de dorinţă. Frica, o frică îngheţată, îi pătrunsese în vine, aşa cum se scurge apa dintr-un burlan spart.

Se sprijini de chiuvetă şi, cu capul în jos, respiră adânc, pentru a-şi reveni. Asta visase, îşi spuse în gând. Asta visase atâta timp. Nu te fa de râs. Încuie uşa, adu lampa, du-te sus şi suie-te pe ea. Primele două acţiuni îi părură mult mai plăcute decât a treia.

Urcă încet scările, amintindu-şi prima lui vizită. Ce mai dorise atunci să urce scările acelea. Atunci ar fi făcut bucuros pe armăsarul. Atunci n-ar fi

însemnat decât un simplu act fizic. Acum însă era altceva. Erau doi oameni cu sentimentele, problemele şi temerile lor. Doamna Briggs suferise mult. Acum ştia că nu-şi meritase deloc renumele de femeie uşoară. Era o femeie caldă şi iubitoare cârd, cine ştie cum, îl lăsase pe Luther Briggs să-i distrugă viaţa. Iar ea merita să fie iubită şi să se bucure de viaţă, şi un bărbat care să facă toate acestea posibile. Şi el ştia că nu poate fi el acela.

Uşa dormitorului ei era deschisă. În colţul opus al camerei strălucea o lumină slabă.

Jedwin intră şi puse lampa pe scrinul cu picioare înalte de lângă uşă, de teamă să nu cumva să o scape, în starea în care era, şi să dea foc casei.

Nu o văzuse pe doamna Briggs, până când o mişcare îi captă atenţia. Îi văzu umbra în jurul unui paravan de stejar şi auzi un foşnet de haine.

Se dezbrăca.

Începu să tremure şi-şi vârî mâinile în buzunare. Aşteptă.

Cora aştepta şi ea. Mişcându-şi buzele, aştepta să-şi ia inima în dinţi şi să iasă de după paravan. Jos, îi fusese mult mai uşor. Acolo, ea era doamna Briggs şi el Jedwin. Acum, singuri în dormitor, erau chiar un bărbat şi o femeie. Şi Cora simţi că o părăseşte curajul.

Îşi privi nemulţumită cămaşa de noapte, roasă pe la coate şi lălăie pe ea, ca o foaie de cort. Îşi aminti de cearşafurile făcute din saci de făină – erau moi şi rezistente, dar nu destul de fine pentru un musafir. Prima oară ar fi trebuit să aibă o cămaşă de noapte nouă şi cearşafuri de calitate, se gândi ea..

Dar n-avea ce face. Cu capul sus şi cu un surâs de zile mari, Cora ieşi de după paravan.

El stătea în uşă, cu mâinile în buzunare, la fel de stânjenit ca şi ea.

— Jedwin, îi şopti ea.

— Da, doamnă, răspunsese el repede, de parcă ar fi fost la şcoală.

Cora veni spre el, simţind fiecare scândură de pin a duşumelei.

— Nu te dezbraci? în întrebă ea, ajungând la capul patului şi sprijnindu-se graţios de tăblia masivă de stejar..

Jedwin nu scoase o vorbă.

Ea îl privi cum înghite în sec, nervos.

O privi, învăluită în aura blândă a lămpilor. Cea din faţă îi lumina chipul frumos şi părul lung, ondulat, lăsat liber. Cea din spate îi sublinia, prin cămaşa subţire din bumbac, conturul şoldurilor şi al coapselor. Imaginaţia i-o luă razna. Aproape că-i văzu picioarele desfăcându-se şi-i simţi străfundurile adânci şi fierbinţi. Se întări imediat, însă rezistă impulsului de a o trage spre el.

— Jedwin? ea îi spuse numele timidă, întrebătoare.

Cu gesturi pripite, Jedwin ridică un picior, apucând de călcâiul şi de vârful ghetelor cu elastic lateral. Sări de câteva ori pentru a-şi menţine echilibrul, înainte de a reuşi să şi-o scoată. O aruncă la întâmplare pe prima, şi ea se lovi cu putere de perete.

Surprinsă, Cora se trase uşor înapoi şi atinse cu picioarele patul.

Jedwin respiră adânc şi trimise şi cealaltă gheată lângă sora ei. Îşi dădu jos bretelele şi-şi

trase de cămaşă. I se rupse un nasture, Grăbit, o scoase pe cap.

Îşi desfăcu pantalonii şi-i lăsă să cadă pe jos. În costumul de flanelă şi cu o transpiraţie nervoasă pe buze, Jedwin făcu un pas şi fu în faţa ei.

— Jedwin? zise ea iar.

El abia se putea stăpâni. *Încet, încet* îşi spuse. *Fii blând; ai grijă.* Dar constrângerile din ultimele săptămâni şi lunga lui frustrare îşi spuseră cuvântul. Dorinţa îi copleşi până şi ultimul dram de raţiune.

O văzu pe Cora privindu-l insinuant. O privire scurtă, însă Jedwin luă foc.

Cora îi atinse cu degete tremurânde umerii puternici şi îi mângâie braţele şi pieptul. Încurajarea ei îi acceleră pulsul şi-i provocă valuri de patimă şi nerăbdare. Pasiunea depăşi teama, şi Jedwin îşi înălţă uşor capul şi, cu un deget, îi ridică bărbia, până când buzele lui le întâlniră pe ale ei.

Un sărut blând şi tandru, atât de asemănător cu atâtea altele pe care le împărtăşiseră, însă acum, el fu înspăimântat de tremurul necunoscut al trupului. Trebuia s-o aibă. Să facă dragoste cu ea, cât mai repede.

O luă în braţe şi o puse pe patul acoperit cu cuvertura decolorată.

— Jedwin! strigă ea, uşor speriată.

— O, doamnă Briggs, doamnă Briggs, murmură el înfocat. O, doamnă Briggs, sunteţi paradisul. Nu-mi vine să cred. Cred că visez.

Mâinile lui îi explorară grăbite curbele generoase ale trupului. Îi era teamă să nu cumva ea să-l oprească, pentru că ştia că nu se mai putea

opri. Simţi că ea i se abandonează total, şi o mângâie tandru şi familiar.

— Voi fi blând, murmură. Voi fi blând, doamnă Briggs. Spuse aceste cuvinte mai mult pentru el.

Cora îi deschise nasturii flanelei şi îl ajută să şi-o dea jos; o clipă, mânecile îi prinseră mâinile la spate şi Cora profită de ocazie pentru a-şi lipi obrazul de pieptul lui şi pentru a-l atinge cu buzele.

— Ah! exclamă Jedwin, în acelaşi timp de plăcere şi de suferinţă.

Se eliberă din strânsoarea bluzei şi îi ridică grăbit cămaşa de noapte. Mâinile lui îi pipăiră, vrăjite, pielea mătăsoasă a coapselor.

— O, doamnă Briggs, şopti, cu respiraţia tăiată.

Când degetele se afundară în locul fierbinte şi interzis, tremură, parcă ar fi fost cuprins de febră. Nu trăise niciodată o astfel de senzaţie şi niciodată corpul lui nu-şi impusese propria-i lege, ca acum.

— Vă iubesc, doamnă Briggs! declară dându-şi jos pantalonii. Vă iubesc atât de mult!

Îi desfăcu coapsele calde şi o penetră.

Cora nu apucă nici măcar să scoată un ţipăt de surpriză, că el, după câteva convulsii, se prăbuşi deasupra ei.

Rămaseră aşa, în tăcere.

Jedwin vorbi primul, aproape gemând.

— Vă mulţumesc, doamnă Briggs, murmură. Vă mulţumesc foarte mult, vai, a fost atât de bine, Doamne, vă mulţumesc, vă iubesc, o…

Cu un suspin adânc de satisfacţie, Jedwin se cuibări în ea, cu capul pe pieptul ei generos. Mai murmură puţin, fericit, până când respiraţia lui

regulată îi dădu ei de ştire că a adormit.

Cora Briggs rămase câteva minute cu ochii în tavan, incapabilă să înţeleagă ce s-a întâmplat. Simţi răsuflarea lui caldă pe piept şi-l privi.

Îl găsi foarte chipeş. Dormea cu gura întredeschisă, şi Cora văzu acum că era adevărat că un bărbat poate adormi surâzând. Cum stătea aşa, cu ochii închişi, părea un băieţandru, însă ţepii pe care-i simţi pe sân nu erau de adolescent. Jedwin Sparrow era bărbat în toată firea şi Cora nu putea decât să se bucure.

El era încă înăuntrul ei, şi ea-i simţi încordarea cedând, O cam brutalizase. Ea nu fusese tocmai pregătită. Dar nu o durea prea tare şi apropierea şi graba lui îi plăcuseră nespus de mult. De fiecare dată când făcea dragoste cu Luther, îl simţise planificându-şi fiecare gest. Luther controla fiece clipă a împerecherii, având grijă să-i placă şi ei. Considera acest lucru drept a doua sa datorie, după datoria de a-i asigura un adăpost. Oricât de nesătul fusese în privinţa asta, Luther nu fusese niciodată egoist.

Evident, Jedwin nu reuşise s-o satisfacă, dar ea se simţi inexplicabil de mulţumită, Luther era atât de mândru de rezistenţa lui sexuală. Jedwin, în schimb, se lăsase purtat de aripile dorinţei.

Cora începu să-l mângâie pe păr. Brusc, îi veni să râdă, dar se abţinu. Iată că era o femeie uşoară. Însă, după opt ani de aşteptare, păcatul durase mai puţin de un minut. Zâmbind, se aplecă şi depuse un sărut pe fruntea netedă a bărbatului din braţele ei.

Nu-i părea deloc rău. Poate mâine vor veni remuşcările, însă azi se simţea în siguranţă în

braţele lui.

Cu un geamăt de bariton, Jedwin se trezi şi deschise ochii. O privi cu teamă, parcă n-ar fi fost convins că ea e adevărată.

— Bună, îi şopti ea, zâmbind.

— Bună, răspunse el, uşor răguşit. O privi languros. Vă mulţumesc, zise iar.

Dându-şi seama că e deasupra ei, ca un sac de o sută de kilograme, dădu să se mişte, însă Cora îl înconjură cu braţele, blocându-i retragerea.

— Cred că sunt cam greu.

— Ba nu, răspunse ea, mişcându-şi pelvisul provocator. Îl simţi imediat reacţionând, înăuntrul ei. Nu mă părăsi, zise. Nu încă.

Jedwin făcu ochii mari şi se împinse şi mai tare în ea.

— Vreţi s-o mai facem o dată? o întrebă.

Cora râse.

— Nu, îi zise, amuzată. Sper să n-o mai facem niciodată aşa. Hai să ne distrăm.

El oftă, foarte serios.

— Nu v-am satisfăcut.

Cora. Îi luă chipul în mâini şi-l forţă să se uite la ea..

— A fost prea pe fugă, Jedwin, îi spuse. Dar ai fost blând şi… m-am simţit dorită. Şovăiala îi trăda sinceritatea. Cred că lucrurile astea se învaţă cu timpul.

— Îmi pare…

Cora îi puse mâna pe gură.

— N-ai de ce să te scuzi, Jedwin, zise, cu o strălucire şireată în ochi. Intenţionez să te pun la treabă serios. Va trebui s-o facem până te prinzi cum vine treaba.

Zâmbetul ei impertinent fu molipsitor. Jedwin se foi uşor.

— Nu ştiu când voi putea începe.

Cora îl mângâie pe umăr.

— Cred că foarte curând. Parcă pentru a da greutate vorbelor, se mişcă senzual sub el.

Jedwin îşi înălţă bărbia şi chicoti.

— Nu m-aş mira. Adineaori eram ca piatra.

Cora rămase cu gura căscată, apoi râse.

Leii Jedwin îi dispăru surâsul.

— Doamnă Briggs, vă promit că data viitoare am să mă străduiesc să vă placă şi dumneavoastră, zise încet.

Cora îi mângâie obrajii şi bărbia, cu dragoste, cu o expresie tandră, dar serioasă. Nu se amuza deloc.

— Jedwin, nu am vrut să fac dragoste cu tine pentru că te-am crezut un Romeo care ştie toate mişcările şi toate poziţiile. Surit o groază de bărbaţi în oraşul ăsta care s-ar oferi voluntari, zise. Te-am ales pe tine, pentru că pe tine ta doream. Am vrut să facem dragoste fără constrângeri şi pretenţii. Atât.

Îşi ridică faţa spre el şi el îi sărută buza de jos. Se îmbrăţişară strâns. Sărutul îl exersaseră din plin şi, amintindu-şi, el începu să se joace cu buzele ei, s-o ciupească şi s-o muşte, din când în când sărutând-o lung, şi folosind limba.

Îmi place, şopti ea.

Încurajat în acest fel, el îşi lăsă limba să-i mângâie faţa şi apoi, coborând, gâtul.

Cămaşa de noapte pe care el o ridicase cu atâta grabă i se adunase incomod la mijloc, încet, parcă aşteptându-i împotrivirea. Jedwin i-o ridică mai

sus, dezvelind-o.

— Ce frumoasă sunteţi, zise, cu respiraţia tăiată, şi o sărută între sâni.

Cora nu mai avea nevoie de vorbele lui; îl simţise întărindu-se în ea şi începu să-şi legene pelvisul în întâmpinare. Îşi scoase repede cămaşa şi rămase goală sub el.

El tremură când îi atinse sânii, cu o grijă de parcă ar fi fost de sticlă fină. Însă sfârcurile ei se contractaseră, drept răspuns.

— Hai, că nu mă sparg, îl încredinţă Cora.

El zâmbi, însă continuă să o mângâie uşor.

Îşi lipi buzele de vârfurile roz, uşor crestate şi Corei îi scăpă un mic oftat de plăcere.

— Cum e? o întrebă el.

Ea nu-şi găsi cuvintele.

— Gura ţi-e atât de delicată, şi respiraţia atât de fierbinte, şopti. E atât de – îi scăpă un mic geamăt – atât de bine, de cald, atât de… o, Jedwin.

Mâinile ei se jucară drăgăstoase cu părul şi cu umerii lui, în vreme ce el îi savura atingerea. Ea se arcul spre spate, fixându-l şi mai bine înăuntrul ei. Gemură amândoi de plăcere.

Degetele lui îi explorară fiecare centimetru al trupului. Ar fi vrut să o sărute toată… şi fiece mângâiere a lui era mai sigură decât cea precedentă.

Cora fu încântată de desimea cârlionţilor.

Spatele îi era lung şi mult mai musculos decât se aşteptase. Îi coborî un deget de-a lungul şirei spinării, apoi îi pipăi fundul catifelat ca de copil. Oftă, încântată de efectul ei asupra lui, când observă că degetele ei îi făcuse pielea de găină, în vârful bărbăţiei.

Îl trase pripită spre ea şi fu recompensată cu încordarea lui şi cu geamătul de patimă pe care îl scoase el, cu capul înfundat în părul ei desfăcut pe pernă.

— Doamnă Briggs, sunteţi minunată, îi şopti în ureche, făcându-i de astă dată ei pielea de găină.

Suspinând de satisfacţie, Cora începu să-şi frece un picior de al lui şi, spre uimirea ei, în loc de atingerea delicată şi masculină a piciorului, dădu peste bumbacul aspru al lenjeriei lui de corp.

— Mai ai izmene pe tine! exclamă, nevenindu-i să creadă.

— M-am grăbit foarte tare, recunoscu el, înălţându-şi capul. Trebuie să mă dau jos din pat, îi spuse dezamăgit.

— Nu! Cora îşi încolăci picioarele în jurul lui şi-l strânse tare.

Jedwin râse.

— Nu plec din cameră, doamnă Briggs..

Cora nu-i dădu drumul.

— M-ai ajutat să-mi scot cămaşa, zise. Am să te ajut şi eu să ţi-i dai jos.

Ținându-l strâns, Cora începu să se lupte cu pantalonii lui, cu picioarele.

Zvârcolirea ei îi făcu să râdă.

Când izmenele îi ajunseră lui Jedwin la gleznă, Cora nu mai putu face nimic. El era mult mai lung decât ea şi nu-i putea atinge în niciun fel gleznele.

Începură să râdă de-a binelea, văzând încercările disperate ale Corei de a-i atinge gleznele, fără a-i schimba poziţia. Jedwin încercă atunci să şi-i dea jos singur, dar manşetele înguste îi opuseră rezistenţă.

— Aşa nu merge, îi spuse, amuzat Lăsaţi-mă un

pic.

Cora îi masă spatele şi se lipi şi mai tare de el.

— Nu pleci nicăieri, dragă Jedwin Sparrow, până nu faci din mine o femeie fericită.

— Păi nu sunteţi fericită?

— Ei, poate că sunt, recunoscu ea râzând. Dar încă nu sunt satisfăcută.

Jedwin zâmbi.

— Va fi o adevărată plăcere să vă satisfac, doamnă Briggs, îi spuse. Acum însă mă simt ca un ocnaş cu lanţuri la picioare.

Cora îşi lipi pieptul de el şi-l sărută pe gât şi pe ureche, gâdilându-l cu limba.

— Adică eşti la cheremul meu? îl întrebă.

Jedwin îşi uni buzele cu ale ei, într-un sărut lung şi lasciv.

— Sunt la cheremul dumneavoastră din ziua în care ne-am cunoscut.

Uitând o clipă de izmene, cei doi se sărutară atât de înfocat, încât îi luă cu fiori.

— Îndoaie-ţi genunchii, îi zise Cora, trăgându-se un pic înapoi.

— Poftim?

— Îndoaie-ţi genunchii.

Când el o ascultă, Cora putu să-i tragă repede izmenele şi să le arunce pe pat.

— A, aşa e mult mai bine, îi spuse. Jedwin şi, cu picioarele sprijinite de tăblie, se avântă adânc înăuntrul ei.

Era plin de dorinţă şi Cora simţi că au devenit un singur trup.

— Doamne, ce bine e, şopti Jedwin. Nici nu vă pot spune cum e.

O sărută pasionat, nu numai cu buzele şi cu

limba, ci şi cu mâinile, cu şoldurile şi cu membrele. O sărută cu întreaga sa fiinţă.

— Îmi place să te simt în mine, îi spuse ea.

— Vă promit că aici rămân,. Răspunse el.

Începu să se mişte încet, într-un ritm lent, învăluitor.

— O, ce bine e, zise Cora, cu ochii închişi şi capul pe spate.

Jedwin continuă, cu o senzaţie de desfrânare totală, şi Cora i se alătură. El îşi potrivi ritmul după al ei.

Când ea se însufleţi şi începu să se zvârcolească, gemând uşor, Jedwin nu-şi mai putu lua ochii de la ea. Îi privi chipul, acum senin, acum plin de dorinţă. Trăi o clipă de extaz. Faptul că ea se bucura de trupul şi de atingerea lui îl făcu să vrea şi mai tare s-o satisfacă.

Se împinse puternic aproape desprinzându-se în elanul sau, apoi se avântă încă o dată, legănându-şi foarte senzual şoldurile. O văzu pe Cora apucându-se de táblia metalică a patului, gemând la fiecare mişcare a lui.

Îi privi chipul şi-i ascultă suspinele, încercând să facă abstracţie de presiunea fierbinte şi umedă a adâncurilor ei. Îşi strecură o mână între ei şi o plimbă pe pielea ei fierbinte. Dincolo de cârlionţii ei umezi şi fierbinţi era lăcaşul patimii lor, şi Jedwin îl prinse între degete şi începu să-l mângâie.

Ea deschise ochii, înnebunită de dorinţă. Se

încolăci şi mai tare în jurul lui, încordându-se la maxim.

— O, Jedwin, scumpul meu Jedwin…

El începu să se mişte mai repede.

Îi fu teamă să n-o rănească, dar ea păru insensibilă la orice durere. Îşi îngropă călcâiele în salteaua groasă, răspunzându-i la fiece mişcare a lui cu una proprie. Tăblia patului se izbi violent de perete, într-un ritm trepidant. Simţindu-şi pulsul accelerat în urechi, Jedwin putu, totuşi, să o audă.

— Te rog, Jedwin, o, Jedwin, te rog… am nevoie de tine!

El se avântă cu putere înăuntrul ei, iar şi iar, din ce în ce mai adânc. Din ce. În ce mai repede, cu o mână între ei. Mângâind-o şi cu cealaltă pe spatele ei. Îşi încleştă dinţii simţind că explodează.

— Cora, gemu. Haide acum, iubito, acum.

Ea se agăţă de el disperată şi Jedwin îi simţi încordarea cedând, odată cu extazul final.

— Cora! ţipă, când sosi clipa eliberării sale, şi ea fu inundată de şuvoiul dorinţei lui.

Capitolul 14

Era acea perioadă nesuferită a anului, când e prea frig să laşi ferestrele deschise şi prea cald ca să faci focul în sobă. În biserică era un aer sufocant, şi Jedwin îşi aranjă, nemulţumit, gulerul. Mama lui, care se afla lângă el şi arăta la fel de bine ca de obicei, primea foarte graţioasă complimentele celor din jur.

— Arăţi mult mai bine azi, îi spuse Beulah Bowman. Când te-am văzut data trecută arătai cam rău.

— Erai foarte palidă, stărui Grace Panek, din cauza dintelui. Ţi-e mai bine acum?

— Mult mai bine, zise Amelia repede.

Jedwin răspunse politicos întrebărilor şi

saluturilor celor din jur, deşi gândurile îi erau în altă parte.

În strana din faţa lui stăteau Titus şi Fanny Penny, iar Maybelle se întoarse spre el. Era îmbrăcată într-o rochie bleumarin cu şorţuleţ bleu din bumbac, brodat îngrijit cu bleumarin. Zulufii foarte blonzi îi erau prinşi cu o fundă albastră imensă. Când Jedwin îi zâmbi îşi puse câte un deget în fiecare nară şi sforăi precum lin porc.

Cu colţul ochiului, Fanny observase scena şi se îngrozi. O certă în şoaptă pe Maybelle, cerându-i lui Jedwin scuze din priviri. Jedwin îşi muşcă buza, pentru a nu nu izbucni în râs.

Biserica era nouă; avea aproape un an. Cărămida roşie de afară contrasta însă destul de tare cu vitraliile multicolore. Ferestrele cumpărate cu reducere de la Sears Roebuck nu se potriveau deloc; firma se chinuise multă vreme să le vândă. Cumnatul lui Carlisle Bowman aranjase treaba, şi bietul Carlisle habar n-avusese ce-l aşteaptă. Fereastra de lângă strana lui Jedwin înfăţişa o torţă galben cu verde, deasupra căreia fusese pictat un soi de blazon. Fereastra următoare înfăţişa un peisaj olandez cu lalele roşii şi cu o moară de vânt maronie.

Când mulţimea din biserică se linişti. Opal Crenshaw începu să cânte la pianul de pe scenă. Ţârcovnicul Willie Dix îşi ridică mâna şi îndemnă adunarea să cânte odată cu el „Sunt eu soldat al crucii?” Reverendul Bruder trecu salutând prin mulţime şi îşi luă locul în jilţul înalt, tapisat cu mătase, de lângă amvon.

Lui Jedwin îi plăcea să cânte şi-şi amestecă vocea de bariton cu glasurile celorlalţi. Gândurile

lui însă continuau să fie în altă parte.

Încă mai simţea mirosul şi atingerea Corei Briggs. Adormiseră îmbrăţişaţi până în zori, când mai făcuseră dragoste o dată. Chipul îi

fia străbătut de un surâs. Ultima dată o făcuseră mult mai încet, fără grabă, experimentând.

Li şoptise iar că o iubeşte, şi ea îi acoperise buzele cu degetele. O iubea, era sigur. Şi totuşi n-ar fii trebuit să facă prostia de a i-o spune. O astfel de dragoste nu avea viitor.

O ştia şi ea. Pe faţa ei citise tristeţea. Ea *nu-i dorea* iubirea, şi el nu-i putea oferi nimic altceva.

Privi în jurul lui. În a doua strană din dreapta stătea familia Bruder. O recunoscu imediat pe Tulsa May după părul ei atât de roşu. Pălăria de pai nu se potrivea deloc cu anotimpul şi panglica roşie şi lungă ce-i atârna la spate ieşea în evidenţă, precum sângele pe un morcov.

Nimeni nu ştie unde va găsi dragostea, dar el trebuia să-şi aleagă cu grijă nevasta. Orice bărbat era dator familiei sale să-şi aleagă o soţie harnică şi iubitoare, o femeie cu reputaţia nepătată şi mai presus de bănuielile oricui. Asta aştepta şi comunitatea de la el. Şi asta ar fi aşteptat şi tatăl lui. Îşi privi mama şi-i surâse, şi ea îi întoarse surâsul. Dacă se gândea numai la el şi la dorurile lui, îi putea distruge viaţa. Gândul îl apăsă.

Cântecul se termină şi congregaţia se aşeză. — Începu o slujbă obişnuită de duminică. Reverendul îşi luă locul la amvon şi Maybelle Penny începu să se foiască.

Preotul era un bărbat înalt, pe care braţele şi picioarele prea lungi îl făceau să pară stângaci.

Avea părul la fel de roşu ca Tulsa May, însă, în loc să-l ascundă sub pălărie, îl scotea în evidenţă, cu mustaţa lui groasă, cu vârfurile răsucite.

— Astăzi vă voi citi din cartea întâi a Corintienilor, declară el. Capitolul cinci, paragraful întâi.

Predicatorul şovăi, şi-şi drese glasul, ca toţi să găsească pasajul.

Înălţându-şi ochii asupra celor prezenţi, îi privi cu o expresie teatrală tragică, înainte de a-şi începe predica.

— „Din toate părţile se spune că între voi este curvie”.

Jedwin îşi ridică privirea din Biblie, roşu la faţă. Îşi privi mama, la fel de stânjenită ca şi el,

— „Şi încă o curvie de acelea, care nici Chiar la păgâni nu se pomenesc; până acolo că unul. Din voi trăieşte cu nevasta tatălui său”.

Jedwin îl fixă. Pe reverend, fără nicio expresie. Îşi aminti limpede acea zi frumoasă de toamnă când reverendul rămăsese în mijlocul curţii doamnei Briggs, cu şorţul lui de mecanic în mână.

— Asemeni Corintienilor, rosti el, venind şi mai aproape de congregaţie, avem şi noi în rândul comunităţii noastre dintre aceia care s-au lăsat ispitiţi de păcatul trupesc.

Maică-sa se foi nervoasă, şi Jedwin se întrebă dacă-l suspectează.

— Fraţilor şi surorilor, păcatul trupesc a ispitit omul încă de la Adam şi Eva. Cu chipuri de îngeri şi ispititoare precum diavolul, femeile desfrânate asemenea Jezebelei, au condus mulţi bărbați slabi pe drumul pierzaniei.

— Domnule reverend Bruder, îmi permiteţi să vă

întrerup puţin?

Întreaga adunare, inclusiv Jedwin şi mama lui, se întoarseră şocaţi spre intrus.

— Frate Puser, zise reverendul, recunoscându-l pe Haywood în strana din fund. Ne onoraţi atât de rar cu prezenţa dumneavoastră, încât sunt sigur că aţi avut un motiv cât se poate de întemeiat pentru a întrerupe slujba.

Jedwin fu mai sigur decât el. Încă măcinat de teama că reverendul îl vizează direct, se ridică imediat în picioare şi se duse lângă Haywood.

— Conrad Ruggy mi-a adus-o pe maică-sa de dimineaţă, îl anunţă Haywood. A murit azi-noapte de difterie.

Congregaţia se întristă. Deşi negrii aveau locuinţe şi biserici separate, Conrad era foarte iubit de comunitate. Mama lui – jumătate neagră, jumătate indiancă Chicksaw – pretindea că e o prinţesă indiancă şi avea gesturi atât de rafinate şi de pline de distincţie, încât cei mai mulţi o credeau pe cuvânt.

— Doamna Rugby era bătrână şi slăbită, explică Haywood. Aşa că nu-i de mirare că boala a doborât-o atât de repede. Problema e că întreaga familie a fost expusă pericolului, ca şi alţi membri ai comunităţii.

Ca mulţi dintre cei de faţă, Jedwin îşi aminti imediat că luase ceaşca de punch din mâinile soţiei lui Conrad, Mattie Ruggy.

— Desigur, sunt nişte veşti deosebit de triste, zise reverendul Bruder. Dar nu găsesc că era cazul să întrerupeţi slujba.

— Părinte, cred că fiecare lucru trebuie făcut la vremea lui, răspunse Haywood. Niciun tânăr nu se

va ticăloşi în preacurvie dacă are probleme cu respiraţia.

Haywood viză întreaga adunare.

— Ar fi bine să nu ne mai strângem atâţia la un loc vreme de o săptămână-două. Doamna Sparrow, doamna Bowman şi ceilalţi care-au avut deja boala ar trebui să fie singurii care să între şi să iasă din casele noastre nestingheriţi. E singura cale prin care putem împiedica boala să ne pătrundă în locuinţe şi să ne atace copiii.

— Dar, domnule Puser – reverendul nu apucă să-şi termine propoziţia. Titus Penny sări în picioare ca ars şi o luă în braţe pe Maybelle.

— Familia mea va sta acasă, zise. Las uşa magazinului deschisă. Cei care au nevoie de câte ceva, pot intra să-şi ia ce le trebuie, lăsând banii pe tejghea.

— Titus! Când reverendul îl strigă, tânărul tată ieşise deja pe uşă, urmat la scurtă vreme de ceilalţi..

În cele din urmă, în faţa reverendului şi a familiei sale nu mai rămaseră decât Haywood şi Jedwin. Amelia stătea, şocată, în strana ei.

— Cum îndrăzneşti? Reverendul era mânios la culme. Asta e biserica mea şi *nimeni* nu-mi încalcă autoritatea aici.

— Am făcut cum am crezut că-i mai bine, răspunse Haywood firesc. L-am pus pe Conrad să se ducă la slujba negrilor şi să le spună şi am crezut că veţi aprecia faptul că am venit să vă spun personal.

— Nu apreciez deloc.

Haywood ridică din umeri nepăsător.

— Veţi aprecia şi mai puţin, dacă credincioşii

dumneavoastră se vor îmbolnăvi peste noapte.

— Căile Domnului sunt neştiute, afirmă Bruder rigid, venind către Puser.

Jedwin se puse în faţa lui Haywood, de parcă ar fi vrut să-l apere de furia reverendului.

— S-ar putea să aveţi dreptate, părinte, dar Haywood cunoaşte foarte bine căile de transmitere a bolii. Dacă el zice că nu trebuie să ne întrunim până nu trece boala, eu îl cred.

— Şi eu! izbucni Amelia. Poate nu ştiţi, dar domnul Puser şi-a pierdut întreaga familie într-o împrejurare similară. Şi acum nu vrea decât să ne ajute să ne ferim.

— Vai, bietul de el, auzi Jedwin glasul stins şi meditativ al Tulsei May, apropiindu-se de grup. Sigur, tată, că e îngrijorat pentru noi, îi spuse reverendului. Întinse o mână spre Haywood, cu o expresie de. Sinceritate totală. Vă mulţumim foarte mult, domnule Puser, zise. Apoi, întorcându-se spre Amelia, adăugă:

— Ştiţi, eu n-am avut difterie, dar, dacă vă pot ajuta cu ceva…

Constance Bruder veni imediat lângă ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tulsa May! Ce crezi că ai putea face tu? Doamna Bruder clătină din cap. Ce-i făcut e bun făcut îi spuse soţului ei, cu un suspin expresiv, privind spre micul grup. Nu ne vom mai întruni până nu ne spuneţi dumneavoastră că suntem în siguranţă. Sunt sigură că şi domnişoara Foote va fi de acord să închidă pentru un timp şcoala.

Cei de faţă încuviinţară.

— Oare Miss Maimie ştie? întrebă ea.

— Vai de mine. Zise Amelia. Cum am putut să

uităm de ea? întorcându-se spre Haywood, îl întrebă:

— Ştie de mama lui Conrad?

— Nu prea cred, zise Haywood. Dar bănuiesc că-şi va da seama că e ceva în neregulă când nu va mai veni nimeni la lucru în dimineaţa asta.

— Da.

— Dar ar trebui să se ducă cineva să-i spună, declară Constance Bruder. Doamne, Dumnezeule, ce-o să ne facem fără servitori?

— Aici aş putea să vă ajut eu, interveni Tulsa May. Aş putea să mă duc eu la Miss Maimie.

— Şi ce ai putea să faci tu? protestă maică-sa.

— Cred că, oricum, ar fi mai bine decât nimic, zise Amelia. Zâmbindu-i Tulsei May. Du-te până acasă şi ia-ţi ce-ţi trebuie şi te ducem James Edwin şi cu mine, cu maşina.

Ochii fetei străluciră veseli şi o zbughi.

— Mai încet! strigă maică-sa după ea. Of, of, of. Zise doamna Bruder dezaprobator. Când fuge ea, duduie casa.

Odată problemele stringente rezolvate, şi mânia reverendului potolită, grupul se îndreptă spre uşă. Haywood îi spunea reverendului cum să se protejeze când va face vizite celor bolnavi, sau la slujbele de înmormântare. Reverendul ascultă cu interes şi-i mulţumi pentru grijă.

— Deşi, spuse cu regret, în dimineaţa asta tocmai aveam de gând să pun pe jar un păcătos.

— Da? întrebă Jedwin, ştergându-şi palmele transpirate pe pantaloni.

Tulsa May veni în fugă spre ei, cu un sac gri pe umăr, în care îşi pusese hainele.

— Gata! declară, cu entuziasm tineresc.

Doamna Bruder îi făcu semn să tacă, şi reverendul continuă, ignorând noua apariţie.

— După toată tevatura cu gardul cel nou al – Corei Briggs, m-am dus acolo într-o după-amiază. Făcu o pauză teatrală. La ea se afla un bărbat.

Amelia şi Constance se holbară, îngrozite.

— Cine? întrebă Amelia.

— Reverendul scutură din cap.

— Nu l-am văzut. Erau ascunşi în grădină, ca Adam şi Eva.

— Atunci de unde ştiţi că era un bărbat? întrebă Haywood.

— Cineva îi repara pompa de apă, zise el. Şi am văzut un şorţ de mecanic, care nu putea să-i aparţină decât unui bărbat.

Doamnele făcură ochii cât cepele.

— Poate a plătit pe cineva pentru asta, sugeră Puser.

— Şi atunci de ce se ascundeau? întrebă reverendul.

Femeile încuviinţară.

Reverendul clătină din cap cu un oftat.

— De atunci am mai căutat-o de două ori, dar n-am găsit-o niciodată acasă. În dimineaţa asta speram să aflu cine este bărbatul şi să-l pun să mărturisească.

— Nu vă faceţi griji, îl consolă Amelia. Când scăpăm de difterie, aflăm noi cine e. Îl vom găsi negreşit pe cel care i-a căzut în mreje acestei desfrânate. Îl bătu consolator pe umăr, apoi se întoarse spre fiul, ei.

— James Edwin. Amelia îi întinse mâna ca el s-o conducă spre cabrioletă.

Jedwin era palid la faţă.

— Mamă, astăzi nu pot să merg cu dumneata. Zise plat. Am treabă la fermă.

— La fermă?

— Băiete, îl întrerupse reverendul. Dacă n-am ținut slujba, nu înseamnă că nu e ziua Domnului. Nu îți îngădui să munceşti duminica.

— Jedwin îl fixă cu nişte ochi reci ca gheaţa.

— Părinte, nu sunt băiatul dumneavoastră, zise încet. Şi, dacă-mi permiteți, voi face aşa cum îmi va dicta propria conştiinţă. Dacă eu voi avea chef să lucrez, voi lucra.

Reverendul fu şocat.

— Dar James Edwin, începu Amelia, îngrozită, cine mă va duce la Miss Maimie?

— Mamă, ştii bine că poţi merge şi singură, răspunse el înţepat. Îşi puse pălăria pe cap şi se înclină uşor în faţa adunării. Nu-mi pot imagina un mod mai plicticos de a petrece o duminică aşa frumoasă decât în compania lui Miss Maimie.

Se întoarse pe călcâie şi plecă, lăsându-şi mama să-l privească îndepărtându-se.

Salonul reşedinţei Briggs era la fel de posomorât ca şi atmosfera. Miss Maimie stătea foarte dreaptă în scaun, cu picioarele pe divan. Amelia stătea pe divan, iar Haywood Puser, care se afla lângă ea, nu era deloc în largul lui.

— Bănuiesc că e normal ca cineva să-şi ia o zi liberă când are un deces în familie, zise Miss Maimie. Dar să-i spui lui Conrad că nu-i voi mai ţine în slujbă dacă nu se întorc la lucru chiar de mâine.

Amelia o mângâie pe mână.

— Domnul Puser crede că s-ar putea să aibă şi ei difterie, zise. Doar nu vreţi să vă îmbolnăvească şi

pe dumneavoastră,

Miss Maimie îl privi pe Haywood cu superioritate, dar nu zise nimic.

Tulsa May intră în cameră cu o tavă pe care se afla un servici de ceai foarte preţios, şi care zdrăngănea nepermis de mult. Cu limba între dinţi de concentrare, reuşi să-şi pună povara scumpă pe marmura măsuţei de ceai, înainte de a o scăpa din mâini.

— Vreţi cu lapte şi zahăr, Miss Maimie? o întrebă Tulsa May pe bătrână, cu entuziasm.

Miss Maimie ridică o sprânceană.

— O *doamnă* îşi bea ceaiul cu puţină frişcă, zise. Apoi, surâzând, adăugă. Dar desigur, n-aveai de unde să ştii.

— Aşa e, n-aveam de unde, răspunse Tulsa

May, izbucnind în râs, lăsând-o pe Amelia să pregătească ceaiul. E cam întuneric aici. Cred că nici nu ştiţi dacă afară e zi sau noapte.

Înainte ca Miss Maimie să poată reacţiona, Tulsa May se duse la ferestrele largi şi începu să ridice transperantele.

— Te rog încetează imediat! strigă Miss Maimie, oprind-o pe Tulsa May, în plină mişcare, dar soarele apucase deja să invadeze camera. Dragă domnişoară, această cameră este tapisată cu cel mai fin pluş, căruia soarele îi este foarte dăunător. Îl îmbătrâneşte şi-l decolorează rapid.

Tulsa May ridică din umeri.

— Păi, acelaşi efect îl are şi asupra noastră. Mă duc să caut nişte cearşafuri ca să vă acopăr mobilele. În felul acesta, vor fi ca nişte tinere cu umbrele de soare.

Când fulgerul portocaliu ieşi ca o zvârlugă din

cameră, Maimie o privi întrebătoare pe femeia de lângă ea.

— Dragă Amelia, sper că nu-ţi închipui că îi voi permite acestei fete să *stea* în casa mea.

— Haideţi, Miss Maimie, o linguşi Amelia. Doar aţi afirmat chiar dumneavoastră că vă trebuie un ajutor, şi ea s-a oferit.

— Dacă va rămâne cineva cu mine, aceea vei fi tu.

Amelia se îmbujoră de plăcere. Dacă stătea mai mult cu ea, avea mai multe şanse de a o impresiona.

— Nu pot, zise, dezamăgită. Sunt atât de puţini cei care au avut deja boala, încât trebuie neapărat să-i ajut pe cei bolnavi.

— Şi dacă mă îmbolnăvesc şi eu?

— Atunci voi fi aici într-o clipită, o asigură Amelia. Tulsa May e o fată harnică şi prietenoasă; sunt sigură că nu veţi avea niciun fel de probleme cu ea.

— Harnică? Prietenoasă? Maimie refuză toate aceste argumente. E o fată ciudată.

Amelia îi aruncă o privire lui Haywood, care era de-a dreptul scârbit, şi îi făcu semn bătrânei să tacă,. În clipa în care Tulsa May năvăli în cameră cu un braţ de cearşafuri.

— Nu poţi pune cearşafuri pe mobilele mele, se răsti Miss Maimie. O să arate de parcă n-ar locui nimeni aici.

Tulsa May zâmbi nepăsătoare.

— Miss Maimie, hotărâţi-vă odată; ori le pun, ori vi se nenoroceşte tapiseria. Cred că, totuşi, aţi prefera prima variantă.

Miss Maimie se făcu roşie, ca racul şi obrajii 1

se umflară ca ai unei broaşte ţestoase.

— Ar fi mult mai comod să laşi dumneata transperantele!

— Da, dar atunci n-am mai avea soare, răspunse Tulsa May, fără s-o ia în seamă. Tulsa May privi o clipă pervazurile goale, gânditoare. V-ar trebui nişte ghivece cu flori. Asta v-ar înveseli precis.

— Dar nu vreau flori!

— Ba sigur că vreţi! o încredinţă Tulsa May.

— Dragă domnişoară, începu Miss Maimie pe un ton condescendent, ghivecele cu flori sunt – pentru cei care nu-şi pot permite să aibă grădinari. Ori eu am una dintre cele mai frumoase grădini din oraş.

— Da, aşa e, Miss Maimie. Dar nu ieşiţi niciodată să le admiraţi. Aşa că e ca şi când nu le-aţi avea.

Haywood încercă să-şi ascundă amuzamentul, tuşind discret.

— Ce vi se pare…

Haywood nu o lăsă să termine.

— Doamnă Sparrow, sunt sigură că, dacă l-aţi ruga pe Jedwin, ar pregăti nişte ghivece minunate pentru Miss Maimie. Oricum ar.fi, mai bine să nu prea dea pe la salonul funerar zilele astea, să nu cumva să ia boala.

— Chiar aşa! exclamă Tulsa May. Ar putea să vină chiar acum să ne facă nişte cutii pe care eu le folosesc apoi drept ghivece.

Maimie rămăsese împietrită, la un pas de apoplexie.

— Dar e iarnă afară!

Amelia schimbă repede subiectul.

— Toată lumea vorbeşte despre ideea de a

schimba numele oraşului.

Miss Maimie continua să o săgeteze cu privirea pe Tulsa May, însă văzând că fata nu pare deloc afectată de situaţie, se lăsă atrasă în conversaţie. Dispoziţia îi rămase la fel de proastă.

— Nu ajunge, zise ea. Dacă vreţi să-i schimbaţi numele cu adevărat, atunci trebuie să începeţi să faceţi memorii şi petiţii peste tot.

— Asta şi am de gând, o încredinţa Amelia. Sigur, acum cu epidemia, nu voi avea prea mult timp…

Miss Maimie îi ignoră argumentele şi-i zâmbi deosebit de prietenos.

— Înţeleg, dragă Amelia, zise. Îţi stă în caracter să nu-ţi duci ideile până la capăt; semeni cu taică-tu, nicio îndoială. Ferma aia a lui i-ar fi putut aduce mari beneficii, dacă ar fi catadicsit să facă şi el ceva. Crede-mă scumpă Amelia, cu aşa un tată, nu te condamn deloc că nu eşti în stare să-ţi pui în aplicare planurile.

Amelia se înroşi, dar reuşi să-şi controleze glasul.

— Dar am de gând să-mi pun proiectul în aplicare, Miss Maimie. Însă trebuie să aştept până va trece această stare de lucruri defavorabilă din oraş.

— V-aş putea ajuta cu petiţiile, se oferi Tulsa May, aşezându-se lângă Haywood. Însă, treptat, expresia 1 se schimbă. A, ba nu, nu cred că pot, zise. Nu vreau ca oraşul nostru să se numească Briggston. Aş minţi dacă aş scrie petiţii pentru a fi aprobat.

— Cum? Ambele femei fură şocate.

— Nu găsesc că ar fi un nume foarte potrivit, recunoscu ea deschis.

Miss Maimie ridică dezaprobator din sprânceană şi spuse, pe un ton plăcut, însă rece ca oţelul:

— Şi ce nume ai. Propune, draga mea Tulsa? Vai, cred că există deja.

— Dar nu se cade să dai unui loc numele unei persoane în viaţă, răspunse Tulsa May. Cred că aduce ghinion. Căută în ochii lui Haywood un sprijin, însă el ridică din umeri indiferent. Parcă am citit asta undeva, zise ea.

— Tulsa May, răspunse Amelia încet. Noi nu vrem să dăm oraşului numele unei persoane în viaţă. După câte ştiu eu, Trapper Briggs a murit de mult.

Fata scutură din cap. – Sunt sigură că nu la el v-aţi gândit, zise, râzând din suflet. Nu văd de ce n-am spune lucrurilor pe nume. Doamnă Sparrow, dumneavoastră vreţi să botezaţi oraşul după Miss Maimie.

Haywood Puser ţinea hăţurile dezgustat.

— Nu ştiu ce l-o fi apucat pe James Edwin, spuse Amelia, care se afla lângă el. A venit cu mine la Miss Maimie în fiecare duminică, de la moartea soţului meu. Oare ce planuri o fi avut astăzi?

— E un băiat deştept, ce mai, zise Haywood. Aş fi vrut să-mi fi făcut şi eu alte planuri.

Amelia se zbârli.

— Nu te-a rugat nimeni să mă însoţeşti.

— Mi-a făcut mare plăcere să vin cu dumneavoastră, dar, ca să fiu sincer, dac-aş fi ştiut în ce mă bag, n-aş mai fi venit.

— Nu te prosti, spuse Amelia. În ce te-ai băgat?

— A zis bine Jedwin – a fost cea mai anostă duminică din viaţa mea.

— Amelia Sparrow nu era mai bine dispusă decât însoţitorul ei.

— Mie mi s-a părut o după-amiază extrem de agreabilă, zise. Rar am avut ocazia să fiu singură cu Miss Maimie. Şi sunt sigură că mi-a apreciat compania. Zilele sunt foarte lungi când eşti singur.

Haywood se strâmbă.

— Zilele sunt foarte lungi când ţi le petreci discutând despre schimbarea numelui oraşului.

Amelia surâse.

— Pare foarte încântată de idee. Zise mândră. Şi este un moment cât se poate de potrivit pentru a atrage atenţia asupra comunităţii noastre.

El clătină din cap.

— Comunitatea noastră ar cam avea nevoie de un doctor, de un siloz de cereale şi de o cârciumă ca lumea, şi nu de atenţia cuiva.

— O cârciumă? Vai, domnule Puser, zău.

— Doamnă Mellie, spuse el. Nu-mi pasă ce nume îi veţi da. De acord, Dead Dog e un nume tâmpit. Dar cred că fiecare dintre noi se gândeşte pur şi simplu la Oraşul nostru.

Amelia încuviinţă.

— Dar, continuă Haywood. Dacă tot vreţi să-l schimbaţi, cred că fata popii are dreptate; măcar găsiţi un nume ca lumea.

— Briggston e un nume cât se poate de bun, zise Amelia.

— A, da, fu el de acord. Dacă vreţi să-i cântaţi în strună babornitei, e la fix.

— Miss Maimie nu e o babornită, stărui ea.

Haywood o privi dezaprobator.
— E la fel de acră ca punch-ul ei, zise aspru. Mi-a fost milă de Tulsa May: chiar mi-au dat lacrimile.
Amelia suspină.
— Da, aşa e, Miss Maimie a fost cam rea cu ea. Dar sunt sigură că o înţelegi. Copila aia e de-a dreptul ciudată şi cam bătută de soartă. Miss Maimie încearcă doar s-o înveţe să-şi pună în valoare bruma de calităţi pe care le are.
— În grădina Domnului e loc pentru fiecare. Haywood clătină din cap, nemulţumit. Mie mi s-a părut că e o fetişcană drăguţă şi isteaţă – şi asta o va ajuta mult în viaţă.
Amelia încuviinţă.
— E o scumpă, nu? Dar e atât de visătoare. Uneori am impresia că nici nu ascultă ce se vorbeşte în jurul ei.
Haywood ridică din umeri.
— Sper din suflet să n-o fi auzit pe babă vorbind-o de rău.
— Te rog să nu vorbeşti despre Miss Maimie în felul ăsta. E cea mai distinsă persoană din oraş..
— E o hârcă ciufută şi cu nasul pe sus, care nu se simte bine decât când îi face pe ceilalţi să se simtă prost, zise. Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Mellie, doar şi cu dumneata se poartă la fel.
— Ăsta-i felul ei de a-i ajuta pe cei din jur.
Haywood n-o luă în seamă.
— Studiază oamenii şi le caută punctele sensibile, apoi îi atacă violent.
Amelia scutură din cap, îngrozită.
— Pentru dumneata, Miss Maimie e ca un pirat spaniol.

— Ba cred că aş prefera să-mi petrec duminicile cu un pirat adevărat, replică el.

Amelia se hlizi ca o şcolăriţă şi Haywood nu-şi putu reţine zâmbetul.

— Nu-mi place felul în care vorbeşte, zise.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Amelia.

— Se ia de orice: de părul dumneavoastră, de haine, de tot ce spuneţi şi faceţi.

Amelia se înroşi.

— Nu-i sunt rudă apropiată, şi n-am crescut în lux. Îşi împreună mâinile nervoasă, stânjenită de cele mărturisite. Miss Maimie mă ajută să-mi acopăr deficienţele şi să-mi uit originile nefericite.

Haywood o privi cu neîncredere.

— La naiba, doamnă Mellie, doar toată lumea din Dead Dog ştie că sunteţi cea mai frumoasă şi mai deşteaptă femeie din tot oraşul..

Complimentul fu atât de neaşteptat, că Amelia rămase cu gura deschisă.

— Îţi… îţi… îţi mulţumesc, domnule Puser.

— Majoritatea bărbaţilor din oraş, fie căsătoriţi, fie holtei, nu-şi pot lua ochii de la dumneavoastră, zise. De mine ce să mai zic.

Amelia îl privi, mută. Haywood Puser îi făcea complimente? Se simţi, brusc, stânjenită. Cotind pe Bulevardul central, observă cât de pustiu era oraşul. Îşi dădu seama că e singură cu Haywood. Încercă să reînnoade discuţia, simţindu-se mai în siguranţă dacă-l avea de adversar, decât dacă-l avea ca admirator.

— Miss Maimie e la vârsta când spui lucrurile verde în faţă. Cu privirea înainte, îi aştepta riposta, însă când tăcerea continuă, se întoarse spre el. El zâmbea cu gura până la urechi.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă tăioasă.

El se distră şi mai tare. Îşi trecu hăţurile celor doi cai în mâna stângă şi firesc, de parcă asta făcea de când lumea, o luă de mijloc pe Amelia Sparrow.

Cu gura căscată de uimire. Amelia se trase imediat într-o parte.

— Unde te crezi, domnule Puser? îl întrebă rece.

Haywood ridică din sprâncene, cu subînţeles.

— A, la o plimbare cât se poate de plăcută cu trăsura, împreună cu o doamnă cât se poate de atrăgătoare.

Capitolul 15

— Ce ipocriţi înguşti la minte, ce nenorociţi! zise Jedwin furios, plimbându-se nervos în lungul şi-n latul odăii principale a fermei Pratt.

Cora îl privea aşezată pe o cuvertură uzată pe care o adusese de la ea de acasă. Îşi petrecuseră cea mai mare parte a după-amiezii alegând fânul şi trifoiul, grămezi. Conştienţi de faptul că ar fi fost prea riscant să se întâlnească acasă la Cora, consideraseră ferma Pratt drept locul ideal pentru, întâlnirea lor secretă.

În după-amiaza aceasta, Jedwin n-avea chef de nimic…

Cora stătea sprijinită în cot, cu nasul în cartea doamnei Millembutter; nu-i dădea nicio atenţie lui Jedwin, care continua să se agite prin cameră.

— Reverendul Bruder te-a numit *Jezebel.* Îşi dădu un pumn în mână, furios. A zis că ademeneşti bărbaţii pe calea păcatului. Clătină din cap ameninţător. Ce l-aş mai ademeni eu într-o

alee întunecată şi i-aş trage vreo câteva.

— Hai, nu te mai gândi la asta, zise Cora, înălţându-şi privirea din carte. Nu-mi pasă ce se spune despre mine.

— Ei, uite, mie-mi pasă, afirmă el răspicat. Te-a jignit.

Cora îl privi curioasă, ridicând o sprânceană. Se gândi să-i spună că, în calitatea ei de femeie divorţată, nu mai avea de mult nimic de pierdut.

— Reverendul şi nevastă-sa aia proastă sunt nişte imbecili şi nişte invidioşi, zise el. Ar trebui să-l asculţi cum vorbeşte despre oameni.

— Ei, dar toată lumea bârfeşte, îi spuse Cora. Până şi sfinţii din ceruri se mai vorbesc de rău între ei.

— Da, dar ăştia nu sunt deloc nişte sfinţi, zise el. Nu se poartă frumos nici cu propria lor fiică. Doamne, ce pot spune despre Tulsa May!

Cora încuviinţă.

— Uneori suntem foarte cruzi cu cei pe care-i iubim.

Jedwin o privi exasperat.

— De ce le iei partea?

— Pentru că nu-mi pasă de ei, şi n-am niciun chef să ne stricăm ziua vorbind despre ei.

— Nimic, afirmă Jedwin trufaş, nu-mi poate strica o zi petrecută cu tine!

Cora se linişti când îl auzi, dar se mohorî pe loc, când el îşi reluă mersul nervos prin cameră.

Se ridică oftând şi-şi puse cartea deoparte. Ar fi vrut ca idila lor *să dureze mai mult,* însă ştiuse că nu se vor putea desprinde cu totul de realitate; sperase doar ca aventura lor să se prelungească, ca amintirile acestor clipe să-i ajungă pentru toată

viaţa.

— Dar cum îndrăznesc să te judece, continuă Jedwin. Să ne judece… să judece această fericire din care abia *dac-am* gustat.

Cora închise ochii. Nu-l putea lăsa să continue pe acest ton. Trebuia să înfrunte adevărul. Îi păru rău că acest lucru trebuia să aibă loc chiar azi.

— Păi, e foarte normal, zise calmă.

Jedwin se întoarse spre ea şi-o privi cu neîncredere.

— Cum?

— Ăsta-i rostul comunităţilor, Jedwin, îi spuse. Să-i judece pe cei care încalcă regulile societăţii. Şi noi le-am încălcat.

— Regulile? Jedwin veni mai lângă ea. Nu te înţeleg.

— Ba mă înţelegi foarte bine, zise ea.

Când el nu mai spuse nimic, ea se îndreptă de spate şi-şi aranjă părul. Înălţându-şi bărbia, vorbi pe un ton cât se poate de firesc.

— *Eu* m-am legat să fiu pe veci a lui Luther Briggs, cât vom trăi. Şi tu ai făcut dragoste cu mine, fără a fi căsătoriţi. Astea sunt cele două reguli pe care le-am încălcat.

Jedwin îşi ridică braţele spre ea şi-i surâse nervos.

— Doamne, Cora, dar a trecut atâta timp, zise. Şi de clipele petrecute împreună – spuse, aşezându-se lângă ea, cu o mână posesivă pe genunchiul ei – nu mă ruşinez deloc.

— Poate c-ar *trebui* să te ruşinezi, zise, luându-şi piciorul de sub mâna lui.

— N-am de ce. Înghiţi în sec, apoi o privi cu atenţie şi în colţul buzelor îi apăru un surâs. Cora,

draga mea, ce-am simţit alături de tine… începu. Cred că unii ar spune c-a fost un păcat, dar mie nu mi se pare deloc că-i aşa.

Sinceritatea declaraţiei lui aproape că o dezarmă pe Cora. Jedwin era atât de deschis. I-ar fi fost uşor să-l înşele, să profite de el. Dar nu voia să-l rănească. Trebuia să-l înveţe cum să se ferească de ea.

— Normal că tu nu consideri asta un păcat. Ce, hoţul zice că e rău să fure? îl întrebă. Nu-şi spune, oare, că victimele sale au prea mult, şi că n-or să simtă lipsa lucrului furat?

— Dar eu nu sunt hoţ, Cora, zise el imediat. Nu i te-am furat lui Luther.

— Văd că dinadins te faci că nu înţelegi. Ţi-ai băgat în cap că ce facem noi e bine, când ştim amândoi că nu este.

Jedwin şovăi. Mergea la biserică de mic copil şi, după părerea lui, n-avea ce să-şi reproşeze. Preferă să nu-şi facă un examen de conştiinţă azi.

— Când te ating, când te mângâi, zise, când îţi simt mâinile pe trupul meu, Cora, nu simt decât plăcere şi bucurie, şi niciun gram de remuşcare.

— Dar nu e bine.

Jedwin îi luă o mână într-ale lui şi şi-o duse la buze. Nu mai glumea; în ochi i se citea frica.

— Vrei să nu ne mai întâlnim? o întrebă. Cora îl privi lung. Ştia că aşa ar fi trebuit să facă. Şi aşa, fusese o adevărată nebună să lase lucrurile să ajungă aici. Dar era deja foarte marcată de situaţie.

Îşi înghiţi emoţia care o sugruma.

— Nu, îi şopti. Nu, Jedwin, nu ţi-am cerut să pleci. Ar trebui, dar nu cred c-o pot face.

Jedwin îi simţi nesiguranţa în tremurul mâinii şi în răceala de gheaţă a degetelor.

— Dar atunci ce? o întrebă.

Cora păru abătută, şi el îi strânse mâna pentru a o linişti.

— Jedwin, tot ce vreau e ca tu să ştii foarte bine ce faci, îi zise.

El rămase tăcut o clipă, însă, imediat, percepând în tonul ei o insultă, îi dădu drumul la mână şi-şi ridică bărbia cu încăpăţânare.

— Cora, tu încă mă consideri un ignorant? o întrebă încet. Poate că nu mă pricep eu aşa bine la făcut curte, dar ştiu foarte bine cum stau lucrurile în lumea asta.

— M-ai înţeles greşit, spuse ea repede, luându-i mâna şi privindu-i degetele care o făcuseră să se simtă atât de protejată.

— Nu la lucrurile din lumea asta mă refer eu, Jedwin, ci la faptul că, în ochii Domnului, noi nu suntem iubiţi, ci simpli păcătoşi.

El se trase înapoi, de parcă ea l-ar fi pălmuit.

— Cora dragă, oi fi eu păcătos, răspunse ferm. Dar asta nu înseamnă că nu te iubesc.

Ea îşi acoperi chipul cu mâna, de parcă ar fi durut-o capul.

— Nu trebuie să mă iubeşti. De asta te-am şi invitat în patul meu: ca să-ţi dai seama că e vorba doar de o patimă trupească, şi nu de dragoste.

El o luă de bărbie şi-i ridică faţa spre el.

Cora îl fixă cu ochi strălucitori, însă calmă.

— Nu-mi pasă de motivul pentru care m-ai invitat în patul tău, zis el. Dar îmi pare bine că sunt aici. Şi, Cora, se opri el, surâzând vag, poţi să-mi spui tot ce crezi, ce gândeşti, ce ştii, îmi poţi

povesti orice vis, oricât de nebunesc. Se aplecă pentru a o săruta. Însă nu-mi poţi controla simţămintele.

Cora se trase în lături. Se ridică în picioare şi se duse la fereastră. Când deschise oblonul, fu scăldată de razele soarelui. Conturul trupului său fu înconjurat de o aură cerească. Doar umerii ei îi trădară originea pământeană. Jedwin întinse o mână şi-o prinse de tivul rochiei. Se întoarse spre el.

— Spune-mi doar, ca să fiu sigură, că ştii că ce facem noi e rău.

El îi privi expresia tulburată.

— De ce continui cu chestia asta?

— Pentru că e important! se răsti ea, furioasă. Nu pot accepta un bărbat care nu cunoaşte regulile.

Dându-i drumul rochiei, Jedwin se aşeză la picioarele ei. Privirea lui intensă încercă să-i pătrundă secretele.

— Reguli? zise. Iar vorbeşti de reguli? Ale cui reguli? Ale reverendului?

— *Ale noastre!* zise ea, înfuriată la culme. Jedwin, civilizaţia se bazează pe reguli. Când ele sunt încălcate, oamenii suferă. Aş vrea să înţelegi asta. Am încălcat regulile, şi, în consecinţă, anumiţi oameni vor suferi.

Jedwin o scrută, cu sufletul întreg în priviri.

— Cora, zise, te-am ascultat cu atenţie şi, în mare parte, sunt de acord cu tine. Dar – zise, luându-i mâna într-ale lui – noi nu facem rău civilizaţiei. Ce se întâmplă între noi e minunat. Cine va suferi din cauza asta?

— Tu, răspunse ea încet. Poate şi eu.

El se ridică în genunchi şi se lipi de ea, ca şi cum puterea braţelor sale era suficientă pentru a-l proteja de toate pericolele din univers.

— O, Cora, îi şopti. N-aş putea niciodată să te rănesc.

— Ştiu, răspunse ea.

Luându-i mâna, îi făcu semn să se ridice. Veniră împreună spre cuvertură. Cora se aşeză cu graţie şi întinse mâinile spre el.

— Stai lângă mine, Jedwin, îl rugă. Stai lângă mine, acum cât credem sincer că nu ne vom face rău unul altuia.

Jedwin veni lângă ea. Atingerea lui fu delicată ca o reverenţă.

Sărutându-se, se dispensară de surplusul de haine, încet, fără grabă.

Încet, se savurară reciproc, ca şi când zăbava lor ar fi putut opri timpul în loc.

Când Jedwin îi desfăcu, în fine, picioarele, ea era pregătită de mult. Se uniră. Într-o clipă nesfârşită ca eternitatea. Tremurul extazului fii pentru amândoi aproape o dezamăgire.

Cora prinse cearşaful peticit cu cârligul de rufe, cu degetele înţepenite de frig. Erau aproape zero grade, dar ea spera ca slaba adiere a după-amiezei să-i usuce rufele.

— Bună ziua, doamnă Briggs.

Gândul ei era atât de departe, că sări ca arsă. Reverendul Philemon Bruder, în anteriul lui sever, stătea la colţul casei..

Cora îl privi în faţă.

— Bună ziua, părinte. Ce v-aduce prin părţile astea?

Bruder zâmbi amabil şi veni spre ea, cu mâinile

împreunate la spate. Chipul lui avea acea nuanţă roz ciudată, pe care o provoacă statul în soare celor cu pielea foarte albă. Şi părul roşu încărunţit şi mustaţa portocalie contrastau puternic cu tenul lui.

— Credincioşii mei sunt cu toţii oile Domnului, zise.

Cora puse ultimul cârlig, apoi se întoarse cu mâinile în şolduri.

— Să-nţeleg că mă număr printre oile Domnului?

Reverendul ridică din umeri.

— Odată erai. Am putea spune că dumneata eşti mielul rătăcit.

Cu braţele încrucişate pe piept, Cora clătină din cap.

— Mielul de faţă nu s-a rătăcit singur, ci a fost alungat, râse Cora. Cum ştiţi foarte bine, dac-aş apărea la slujba de duminică, jumătate din femeile din oraş ar face apoplexie.

— Eşti sigură?

— Dumneavoastră nu sunteţi?

— Câtuşi de puţin. Dumneata te-ai ţinut intenţionat departe de biserică. Lăcaşul Domnului este locul unde se vine la necaz.

Cora îl fixă mândră.

— Părinte, eu nu m-am despărţit de Dumnezeu, ci de locuitorii din Dead Dog.

Expresia reverendului sugera că are de gând să riposteze, dar Cora fu mulţumită când el n-o făcu.

— Am venit să vorbim despre nişte zvonuri ce s-au răspândit în oraş, zise el.

— Alte zvonuri, sau tot alea vechi?

— Noi-nouţe, zise el. Şi vreau să-ţi spun că, dacă există un gram de adevăr în ele… nu voi tolera

situaţia.

Cora oftă adânc. Venise momentul să plătească.

— De ce nu luaţi loc, părinte? îi arătă banca luminată de soare. Mă duc să fac un ceai.

Reverendul zâmbi amabil şi se aşeză, şi Cora fugi spre bucătărie.

În timp ce făcea focul, încercă să ia o hotărâre. Dacă reverendul ştia despre Jedwin, trebuia să nu-l mai vadă de azi încolo. Dar, dacă ştia numai că e un bărbat, poate îşi puteau continua legătura secretă încă un timp.

Pregătind serviciul de ceai, încercă să se elibereze de aceste gânduri. Dacă ar fi avut puţină minte, ar fi rupt-o imediat cu Jedwin: nu s-ar fi gândit cum să înşele vigilenţa orăşenilor, continuându-şi idila.

Privi prin uşa deschisă, spre reverend. Îşi lăsase cartea doamnei Millembutter pe bancă şi acesta începuse s-o răsfoiască. O gazdă adevărată ar fi pus ceainicul pe foc şi s-ar fi întors la musafirul ei. Cora, însă, rămase în bucătărie.

Îşi amână ieşirea până în ultima clipă; în braţe avea o tavă simplă din lemn de cireş, pe care se afla ceainicul albastru de la Amelia Sparrow, împreună cu două ceşti de porţelan fin, însă din servicii diferite.

— Am venit, zise Cora, exagerat de voioasă.

Reverendul nu-şi ridică privirea. Abia când ea fu lângă el îşi ridică privirea din carte.

— A, Cora. Se ridică în picioare ca şi cum ar fi fost surprins s-o vadă.

— Părinte, ce-ar fi să-ntoarceţi căditţa? zise, arătând spre cada veche metalică pusă la uscat lângă bancă.

Reverendul lăsă imediat cartea pe bancă şi întoarse cada, care semăna acum cu amvonul lui. Cora puse tava pe măsuţa improvizată şi se aşeză lângă el.

— Cu zahăr?

— Nu, doar lapte, răspunse el, privind spre carte.

— Îmi pare rău, nu am.

— Poftim? zise el, privind-o, dar preocupat. A, nu-i nimic, adăugă, înainte ca ea să aibă timp să repete. E o carte foarte interesantă. N-am auzit niciodată de Daisy Millembutter.

Pe moment, Cora fu surprinsă.

— A, doamna Millembutter dă nişte sfaturi minunate. Eu i le urmez pas cu pas.

Reverendul încuviinţă.

— Când am văzut-o, m-am gândit că e o imitaţie a doamnei Eddy, dar e cu totul altfel.

— Aţi citit-o pe doamna Eddy? îl întrebă Cora.

— Da, sigur; şi dumneata?

Ea încuviinţă.

— Principiile ei mi s-au. Părut foarte înălţătoare, dar partea cu mistica orientală nu m-a atras deloc.

Reverendul o privi de parcă n-ar mai fi văzut-o la faţă.

— N-am ştiut că studiezi religia sau filosofia.

— Ei, e prea mult spus, îl asigură ea, zâmbind. La Căminul Metodist învăţai ori filosofia, ori cum să te speli pe mâini.

Reverendul râse.

— Deci doamna Millembutter ţi se pare mai serioasă ca doamna Eddy.

— A, nu mai serioasă; simt doar că e mai pe gustul meu. Eu ţin mult la exerciţiile în aer liber.

Nu mi-a fost prea greu să-mi împac preferinţele şi filosofia de viaţă.

El încuviinţă.

— Şi în dimineaţa aceasta care aspect al filosofiei ei te-a interesat?

— Am căutat vreo metodă de a vindeca difteria.

— Da?

— Am auzit că e epidemie la mahala şi speram să găsesc un sprijin la doamna Millembutter.

— Şi?

Cora oftă.

— Recomandă frecţionarea zonei afectate cu lămâie.

Reverendul scutură din cap.

— În oraşele mari se administrează pacientului antitoxine. Dar tare mi-e că în oraşul nostru e la fel de greu să faci rost de medicamentul ăsta, ca şi de lămâi.

Cora încuviinţă..

— Am stat şi m-am gândit dacă n-am putea înlocui lămâile cu ceva de pe la noi.

— O idee foarte bună. Şi?

— Încă n-am găsit nimic, recunoscu ea.

— Poate găsim împreună o soluţie.

Cora fu de acord.

— Părinte, ce ştiţi despre lămâi?

— Că sunt foarte aromate, zise el, şi au un miros aparte şi puternic.

— Şi sunt foarte acre, adăugă Cora. Cred că e groaznic s-o simţi în gât.

— Şi eu cred la fel, fu de acord reverendul.

— Sucul de lămâie ustură foarte tare dacă nimereşte cumva pe o tăietură, zise ea.,

Rămaseră tăcuţi o clipă.

— Cam atâta ştiu despre lămâi, zise Cora în cele din urmă.

Reverendul încuviinţă.

— Bine. Deci acum trebuie să ne gândim la ceva care există în regiunea noastră, miroase dumnezeieşte, e foarte acru şi usturǎ pe tăieturi.

Cora începu să facă în gând inventarul bufetului ei, în căutarea unui leac potenţial. Era aproape gata să se dea bătută, când îl văzu pe reverend cu ochii holbaţi.

— Ce e? întrebă.

— Whisky.

— Whisky!

Reverendul se coloră la faţă şi privi în altă parte.

— Doamnă Briggs, n-am fost dintotdeauna reverend, zise. Şovăi, parcă i-ar fi fost greu să vorbească. Respiră adânc şi se întoarse spre că.

— Odată, am fost cel mai păcătos dintre păcătoşi. Îmi cam plăcea să beau.

— Părinte?

— În tinereţe am fost un beţiv notoriu, zise el solemn, şi aş mai fi şi acum, dacă scumpa mea Constance nu m-ar fi cules din adâncimile Satanei şi nu m-ar fi ajutat să mă pun pe picioare şi să-mi caut mântuirea.

Cora rămase blocată. Tuşind nervos, îşi recâştigă vocea.

— N-am ştiut.

El clătină din cap.

— Nimeni nu ştie, zise. Din clipa în care am luat drumul religiei, n-am mai pomenit nimănui despre viaţa mea anterioară. Venind aici, am lăsat păcatele trecutului în urma noastră.

Cora simţi nevoia de a-l linişti pe bărbatul

formidabil, însă atât de vulnerabil, de lângă ea.

— Trecutul e mort şi îngropat, zise, mângâindu-i mâna. Faptul că v-aţi lăsat greşelile în urmă spune mâl multe despre caracterul dumneavoastră, decât dacă aţi fi fost un sfânt toată viaţa.

Reverendul o privi uşor admirativ, simţind că ea spusese aceste cuvinte şi pentru ea. Se ridică în picioare şi o salută de bun-rămas.

— Mi-ai putea împrumuta cartea? o întrebă.

— Sigur, zise ea. Dar nu v-aţi terminat ceaiul. Unde vă duceţi?

— La Mort Humley.

— La Humley? De ce?

Mustaţa aprinsă a reverendului se agită veselă, când el surâse larg.

— Ce păstor aş fi, dacă n-aş şti care dintre mioarele mele are whisky în casă?

Cora râse, surprinsă. Când el ieşi în stradă, se întrebă oare când îşi va aminti motivul pentru care venise s-o vadă.

Cora mergea în fiecare zi să-l vadă pe Jedwin la ferma Pratt. Lucra cot la cot cu el la strânsul ovăzului în hambar. Urcau împreună snopii în căruţă, apoi îi duceau la păstrare, în aşteptarea treierătorilor. Lucrau încordaţi şi transpiraţi, până îi dureau spatele şi braţele, însă le plăcea la nebunie ce făceau. Se fugăreau prin lanuri, se hârjoneau în fân şi mâncau liniştiţi în faţa vechiului cămin.

În acele zile, Jedwin făcea pe fermierul mulţumit. Soarele îi colorase pielea şi hainele de lucru păliseră de tot – erau într-un binevenit contrast cu îmbrăcămintea sobră de cioclu. Şi, în plus, zâmbea de dimineaţă până seara, şi râsul îi

răsuna peste câmpuri.

— Îmi pare atât de bine că eşti cu mine, îi spuse Jedwin, ajutând-o să întindă pledul pentru masa de prânz.

Cora surâse.

— A fost o idee foarte bună să ne întâlnim la fermă.

Zâmbetul lui de răspuns fu cât se poate de senzual.

— Nopţile sunt prea scurte, îi spuse.

Cora ridică din sprâncene, înroşindu-se provocator, şi făcându-se că nu înţelege.

— Dar sunt atât de romantice, îi spuse. Ai uitat că trebuie să fii romantic?

Jedwin o luă de încheietura mâinii şi se aplecă deasupra ei, pregătindu-se de un sărut foarte elaborat.

— Doamnă Briggs, spuse pe un ton de sinceritate exagerată şi comică, nu trăiesc decât pentru a vă face curte dumneavoastră.

— Serios? Păi, atunci ai uitat de poezii? îl întrebă, dându-i o farfurie plină ochi cu mâncare. De săptămâni de zile n-am mai auzit un vers din gura ta.

Jedwin ridică din umeri, apoi îşi contemplă câteva clipe farfuria.

O puse jos, apoi îşi netezi teatral mustaţa inexistentă şi-şi drese glasul.

Draga mea cea măndră-n lume
Mă tine numai pe legume.

Cora se prefăcu supărată.

— Dacă nu-ţi vezi de treabă, n-o să mâi pupi

decât turtă şi apă.

Jedwin întinse mâinile spre ea, prefăcându-se îngrozit.

Mâncară bine dispuşi, ca nişte îndrăgostiţi ce erau. Jedwin lua când din farfuria lui, când dintr-a ei. Cora îi urmă exemplul. În cele din urmă, schimbară farfuriile, dar descoperiră curând că nu conţinutul farfuriei îi atrăgea, ci persoana care o ţinea.

Odată sătui, îi cuprinse lenea şi deveniră mai serioşi.

— Ai renunţat total la antrepriza de pompe funebre? îl întrebă Cora, dându-i o prăjitură cu nucă.

— Nu mă lasă nimeni să mă apropii, explică eL N-am avut niciodată difterie, aşa că mama nu mă lasă lângă cei vii şi Haywood nu mă lasă lângă cei morţi.

Cora fu tulburată.

— E atât de rău?

Jedwin clătină din cap.

— Nu cred c-a mai murit nimeni în ultimele zile. Asta-i bine. Ştii că reverendul le-a pus pe mama şi pe celelalte femei să le toarne bolnavilor pe gât whisky.

— Ştiu, recunoscu Cora, râzând. Totul i se datorează doamnei Millembutter.

Râseră şi începură să discute despre filosofie, despre prieteni şi despre reverend şi, în cele din urmă, atinseră subiectul Căminului Metodist.

— N-a fost chiar atât de rău, îi mărturisi Cora. Doar că niciodată nu mi s-a părut că acolo e casa mea. Stăteam într-o cameră, cu încă nouă fete. Nouă fete pe care le consideram prietene, dar

eram tot singură. Uram locul ăla.

Jedwin se în tristă.

— Te-ai simţit foarte singură în Dead Dog, nu?

Cora ridică din umeri.

— De când a murit mama, am fost întotdeauna singură. Însă, de când te-am cunoscut pe tine, nu m-am mai simţit singură deloc.

Jedwin surâse.

— Ce bine.

Dându-şi abia acum seama de importanţa afirmaţiei sale, Cora vru să retracteze, să-l facă să creadă că a înţeles-o greşit.

— Am avut noroc amândoi, zise Cora.

— Că ne-am întâlnit.

— Că n-am luat difterie, zise ea. O boală ca asta distruge câte un oraş întreg. Poate şterge familii întregi de pe faţa pământului. Am citit în ziarul din Guthrie, că boala se împrăştie cu repeziciunea fulgerului.

Jedwin o examină pe femeia din faţa lui, care se străduia din răsputeri să pună o anumită distanţă între ei. El n-ar fi făcut asta niciodată. Viaţa era atât de plăcută, de nouă şi de preţioasă pentru el acum. Boala şi moartea îl speriau mai puţin decât perspectiva despărţirii de ea. Îi întinse o mână şi ea veni în braţele lui.

— În flecare zi aflu tot mai multe despre tine, zise.

— Şi ce-ai aflat?

— Că eşti plină de taine ascunse.

Capitolul 16

Haywood intră în bucătărie, atras de zgomotul

cratiţelor., — Bună seara, doamnă Mellie, zise.

Amelia Sparrow îl salută din cap.

— V-am auzit venind, spuse el. Ce se mai întâmplă în oraş? S-au mai liniştit lucrurile?

— Astăzi n-a mai fost niciun caz nou, răspunse ea. Şi, oricât de prostească mi s-a părut la început ideea, whisky-ul reverendului pare să-şi fi făcut efectul.

Haywood încuviinţă.

— Whisky-ul e un bun antiseptic.

— Cred că ce-a fost mai greu a trecut, zise ea. Într-o zi, două, viaţa noastră va reveni la normal.

— Da, fu el de acord. Aşa cred şi eu. Şovăi o clipă, privind-o cum se mişcă obosită prin bucătărie. Doamnă Mellie, tot ce vreau să ştiţi este că, în ultimele săptămâni, cât am lucrat mai aproape de dumneata, mi-am schimbat total impresia despre Amelia Sparrow.

— Da? zise ea, indiferentă.

Haywood chicoti uşor, ca pentru sine, şi scutură din cap.

— Până acum vă consideram cea mai egoistă femeie din lume.

— Ce? Vorbele lui îi captară atenţia Ameliei şi îl privi intrigată.

— Însă mi-aţi dovedit cu prisosinţă că nu-i aşa, zise el.

— N-am nevoie să *dovedesc* nimic nimănui, răspunse Amelia cu mânie reţinută. Am lucrat alături de dumneata pentru a-mi feri fiul de boală. Orice mamă ar fi făcut-o.

— Poate că da, recunoscu Haywood. Însă nu cred că mi-ar fi plăcut să lucrez cu altcineva.

O privea zâmbind, însă Amelia nu-i răspunse la

surâs.

În schimb, ea încercă să reia vechile relaţii patron-angajat.

— Domnule Puser, cum am mai spus, momentul de criză a trecut. Te încredinţez că pe viitor nu v-a mai exista niciun motiv de fraternizare între mine şi dumneata.

În loc să accepte să fie pus la punct, Haywood îi râse în nas.

Ea dădu să răspundă, dar Haywood fu salvat de un ciocănit la uşa de la intrare. Săgetându-l cu privirea, Amelia trecu pe lângă el şi ieşi în hol.

— Bună seara, părinte, zise, văzându-l. Ce surpriză plăcută.

Vântul de afară îi înfoie Ameliei fustele, înainte ca ea să apuce să închidă uşa. Scoţându-şi paltonul gros de lână şi pălăria, el o salută dând din cap, în vreme ce ea le punea în cuier.

— Doamnă Amelia, domnule Puser.

— Ce vă aduce la noi? îl întrebă Haywood, strângându-i mâna.

Reverendul îşi netezi părul şi răspunse răsucindu-şi mustaţa…

— Am venit să mă interesez de soarta comunităţii noastre.

Amelia îl conduse în salon, urmată de Haywood. Camera era întunecată şi decorată de înmormântare. Preotul fusese aici în multe ocazii mai puţin plăcute.

— Se pare că tratamentul cu whisky e foarte bun, îl asigură ea. Am folosit nişte tampoane de vată îmbibate cu whisky şi înfăşurate pe o sârmă, ca să le putem menţine mai mult timp în gâtul pacientului.

— O idee excelentă, o felicită reverendul. Sunt sigur că şi pacienţilor le convine mai mult decât dac-am fi folosit lămâi.

— Lămâi? întrebară Amelia şi Haywood la unison.

— Asta era tratamentul cel mai bun. Însă neputându-l aplica, am improvizat.

— Dar de unde aţi auzit de tratamentul cu lămâi? întrebă Haywood.

Reverendul zâmbi.

— Păi, de la doamna Briggs.

— De la Miss Maimie? Amelia era evident uimită.

— Reverendul se aşeză fără a fi fost invitat.

— Nu, de la Cora Briggs.

Amelia rămase ca trăsnită. Se aşeză repede, ca să nu cadă.

— Cora Briggs?

Reverendul ţâţâi.

— Nu-mi place cum sună această întrebare. Doamna Briggs face şi ea parte din turma mea, şi am nu numai dreptul, ci şi obligaţia de a o vizita.

— N-a mai pus piciorul în biserică de opt ani, protestă Amelia.

El încuviinţă.

— Ea e de părere că doamnele din oraş nu-i doresc prezenţa.

— Sigur că nu!

— Atunci are dreptate.

Tonul reverendului fu dezaprobator, şi Amelia îşi dădu seama că cea vizată era ea. Se grăbi să-şi demonstreze superioritatea morală.

— V-a mărturisit cu cine păcătuieşte?

Reverendul se îmbujoră, stânjenit că, o clipă, îşi

uitase de datorie.

— Până acum n-am discutat, despre astă. Vorbim mai mult despre sănătate şi filosofie.

Când cei doi se benoclară la el, reverendul îşi drese glasul cu emfază. Până acum, n-am cunoscut-o pe doamna Briggs cu adevărat. N-am bănuit niciodată cât e de inteligentă. Şi mi-e teamă că am judecat-o greşit. Însă, în clipa în care îi voi câştiga încrederea, în mod sigur îi voi vorbi despre păcat.

— Poate că ea vi-l poate explica mai bine, sugeră Amelia cu răutate. Deja cred că-l cunoaşte la perfecţie.

— Doamnă Mellie! strigă Haywood la ea.

Amelia îl privi exasperată, însă recunoscând că a cam sărit calul..

Reverendul se uită la Haywood.

— Ce poate să ştie o femeie ca ea despre îngrijirea bolnavilor? continuă Amelia.

— Destul de multe. Reverendul deschise cartea şi i-o dădu. Amelia crezu la început că e Biblia.

— Doamna Briggs a avut amabilitatea de a-mi împrumuta cartea doamnei Millembutter despre sănătate şi ţinută fizică şi morală. Doamnă Sparrow, mă văd nevoit să recunosc că am găsit-o de-a dreptul fascinantă.

— E-o lucrare biblică, părinte? îl întrebă Amelia.

— Nu, nu e biblică în sensul strict al cuvântului. Se bazează în primul rând pe logică şi bun simţ. Şi cred că, urmând instrucţiunile din această carte, ne putem proteja mai bine sănătatea.

Haywood luă cârtea de la Amelia, care nici n-o deschisese. Era sigură că nimic din ce putea oferi Cora Briggs nu putea să-i merite atenţia.

— Părinte, eu am crezut că, în calitatea dumneavoastră de predicator al celor sfinte, vă preocupă mai mult sufletele noastre, mai ales cele păcătoase, şi nu trupurile.

— Doamnă Sparrow, mă preocupă amândouă. Domnul ne dă sănătatea şi viaţa, ca şi fiinţa spirituală.

— Atunci lăsaţi-le în grija lui, zise ea.

Reverendul se rezemă de spătar şi-şi încrucişă încăpăţânat braţele pe piept.

— Domnul "îi ajută pe cei ce se ajută singuri”.

Haywood încuviinţă, răsfoind cartea.

— Părinte, sfaturile de aici nu fac rău nimănui, zise. Aer liber, respiraţie adâncă, ţinută dreaptă – nimic nu e mortal.

— Aşa am considerat şi eu, spuse reverendul, apoi adăugă, râzând. De fapt, *am simţit-o* pe pielea mea. Am mers pe jos în fiecare dimineaţă şi am făcut exerciţii pentru coloană, când nu mă vedea nimeni. Vă recomand cu căldură să faceţi la fel.

Se ridică în picioare şi respiră adânc, ridicându-şi mâinile deasupra capului.

Haywood şi Amelia îl priviră ca pe un om nebun..

— Ahhh… zise el, aducându-şi braţele înapoi. Cred că niciodată nu m-am simţit atât de bine. Eu cred că a venit momentul să plec.

— V-aţi uitat cartea. Haywood i-o întinse şi reverendul îl bătu prieteneşte pe umăr. V-o pot lăsa o zi, zise. Doamna Briggs mi-a îngăduit s-o împrumut cui vrea s-o citească. O las fiecăruia câte o zi. Dar nu vă faceţi griji. La cererea mea. Titus Penny a contactat editura şi a cerut să-i

trimită vreo sută de exemplare. Trebuie să vină în câteva săptămâni.

Jedwin opri caii lângă hambarul din spatele reşedinţei Briggs. Vechiul dric era încărcat cu cherestea, vopsea, pământ de flori şi câteva coşuri cu bulbi de flori. Sări jos şi desfăcu caii, apoi îi legă lejer de un stâlp, ca să poată ajunge uşor şi la jgheabul de apă, şi la iarba înaltă de lângă hambar.

— Bună dimineaţa, auzi în spatele lui şi se întoarse spre Tulsa May, care se îndrepta grăbită spre el, îmbrăcată într-o rochie ieftină de stambă maro, care îi stătea totuşi mai bine decât rochiile pretenţioase.

— Bine te-am găsit, domnişoară, răspunse el. Cum de eşti aici?

Tulsa May îl privi nedumerită.

— Păi nu ştii că stau cu Miss Maimie?

El încuviinţă.

— Credeam că eşti la plimbarea de dimineaţă, ca toţi ceilalţi.

Ea râse veselă şi strungăreaţă o făcea aproape atrăgătoare.

— Ce privelişte, nu? zise. Am văzut-o cu ochii mei pe Lily Auslander, aşa, mare cât casa, câtă e, mergând cu paşi mici, de copil, pe Bulevardul Central, cu o pungă de fasole neagră pe cap!

Jedwin râse, închipuindu-şi-o.

— Stai să-l vezi pe Carlisle Bowman aruncând cu bastonul!

Râzând cu gura până la urechi, cei doi îşi împărtăşiră cele mai amuzante lucruri pe care le aflaseră despre valul de nebunie abătut asupra oraşului.

— Tata vrea ca mama să organizeze în flecare sâmbătă o întrunire a tinerelor fete, îi zise ea. Şi să se numească „Ţinută şi rugăciune”.
Jedwin ridică o sprânceană.
— Bănuiesc că trebuie să participi şi tu.
Tulsa May surâse.
— Doar dacă soarele va continua să răsară la răsărit şi să apună la apus.
Jedwin clătină din cap.
— Ei, o să ai ce face după ce plantezi florile astea.
— Ce bine-mi pare că ai putut să vii să mi le aduci.
— Înţeleg că Miss Maimie nu e la fel de încântată de idee.
Tulsa May îi îndepărtă temerile, cu un gest.
— O să-i facă bine. Iritarea e un medicament excelent, zise. Îi ţine mintea activă.
— A, deci asta e reţeta ta?
Ea încuviinţă, suspinând încântată.
— Le-am spus lui Conrad şi lui Mattie să nu-şi facă griji, că-i înlocuiesc eu până se însănătoşesc şi pot veni la lucru. Îmi place să mă înfrunt cu bătrâna.
— Sunt sigur că şi ei îi place.
— Cum am mai spus, o enervez cât pot.
Cu ajutorul Tulsey May, Jedwin începu să descarce cheresteaua din căruţă.
— Haywood zice că vrei ghivece la flecare fereastră de la parter.
Ea încuviinţă.
— Optsprezece, zise. Dar ferestrele din faţă sunt câte trei. Cred că ajunge o ladă mai mare..
Jedwin fu de acord. Îşi puse şorţul, legându-l la

spate în cruciş. O văzu pe Tulsa May privindu-l ciudat.

— Ce e?

Ea tresări, parcă ar fi fost prinsă cu ceva, şi scutură din cap.

— A, nu, nimic, stărui.

Jedwin simţi că e ceva în neregulă, dar nu insistă.

— Am să încep aici, în spate, zise. Până a lung în faţă, îmi voi fi reparat deja toate greşelile, astfel încât produsul muncii mele să fie la înălţime.

Tulsa May încuviinţă absentă, apoi, brusc se smulse din această stare de reverie.

— E foarte bine, zise cu o veselie exagerată.

— Sper că ciocănitul meu n-o va deranja pe Miss Maimie.

De astă dată, Tulsa May râse de-adevăratelea.

— O, garantez că va muri de nervi. Sinceră să fiu, abia aştept. O să-i dau posibilitatea de a te bârfi toată ziua.

Jedwin chicoti, şi Tulsa May cercetă conţinutul căruţei.

— A, văd că mi-ai adus şi nişte noroi din. Curtea ta, zise.

Jedwin făcu pe rănitul, cu mâna pe inimă.

— Duduie dragă, zise, acela nu e *noroi* Este cel mai bun pământ de flori posibil, pe care l-am preparat personal.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse Tulsa May făcând o reverenţă în faţa mormanului de pământ. Ce mi-ai adus să plantez? îl întrebă.

— Ce-am găsit, răspunse el. Tulsa May, pe cuvântul meu că eşti singura persoană din lumea asta, căreia i-a putut da prin cap să planteze flori

în ghivece la începutul iernii.

Ea încuviinţă.

— Primăvara plantează toţi.

— Eu prefer să mă lupt cu condiţiile vitrege.

— Dacă vrei să ştii, era cât p-aci să-ţi aduc nişte imortele, zise Jedwin. Noroc că m-am răzgândit.

Tulsa May se căznea să deschidă capacul unei cutii, cu unghiile. Jedwin luă o şurubelniţă din şorţ, şi-l desfăcu cât ai clipi.

— Cele mai multe sunt narcise, îi spuse. Sunt florile cele mai rezistente pe care le cunosc, şi înfloresc tot timpul anului. Am auzit că răsar până şi în zăpadă, dar nu am văzut-o cu ochii mei.

Tulsa May încuviinţă.

— Dar astea ce-s? îl întrebă, ridicând un bulb rotund ca o minge.

— Lalele. Dar mie nu mi-au prea reuşit.

— Aşa că mi le-ai adus să încerc eu.

El râse.

— Ei, eu n-am avut noroc din cauza cârtiţelor şi a popândăilor. Eu îi pun în pământ şi ei cred că le-am pus ca să se joace ei. Când vine primăvara, nu mai am nicio lalea în răzor, dar mă pomenesc cu câte una în curte, în grajd ori chiar în mijlocul străzii!

Jedwin clătină din cap, şi Tulsa May râse.

— Cred că în ghivecele tale vor fi în siguranţă. Dar, zise teatral, prima dată când vin şi văd scăriţe improvizate de popândăi din crenguţe şi flori atârnând peste ghivece, renunţ cu desăvârşire la lalele!

Jedwin meşteri toată dimineaţa şi Tulsa May îl ajută după puteri. Miss Maimie se plângea într-una de zgomot şi fata se învârtea între hambar şi

casă, străduindu-se s-o calmeze.

Îi plăcea să lucreze cu Jedwin şi descoperi curând că-i place şi să vopsească. Cu tâmplăritul însă stătea mai prost. Pe la amiază, Jedwin o auzi urlând şi se grăbi spre ea. Îşi prinsese degetul mare între ciocan şi nicovală şi îşi făcuse o băşică urâtă.

Când el sosi lângă ea, Tulsa May tocmai îşi zvânta degetul, încercând să-şi aline durerea. El îi prinse mâna şi începu să sufle cu putere asupra degetului rănit. Când ea se linişti, începu s-o mângâie pe degete şi pe palmă, pentru a accelera circulaţia sângelui. Abia peste un timp îşi dădu seama că gestul lui e deosebit de tandru. O privi cu chipul încordat de durere, dar nestânjenită defel de apropierea lui. Nici el nu era stânjenit. Mângâierea lui n-avea nimic erotic – era o mângâiere de frate. Îi dădu drumul mâinii.

— Gata, ţi-a trecut?

Tulsa May încuviinţă şi-şi ţinu încă puţin degetul în gură, după care îl scutură iar.

— Da, stărui ea. Doamne, sunt atât de ne îndemânatică, încât mă mir că nu sunt plină de lovituri la ora asta.

Jedwin o privi lung, examinându-i ochii căprui şi Strungăreaţă, atât de familiare.

Râdea singură de stângăcia ei. Jedwin îi mângâie zulufii portocalii. Era doar o fată. Oare chiar se gândise să o ia de nevastă?

— Îmi placi foarte mult, Tulsa May. Întotdeauna am fost de părere că vei fi o soţie nemaipomenită. Acum sunt sigur că nu va trece mult şi vei suci capul unui bărbat.

Ea îl privi curioasă o clipă, apoi râse.

— Sper ca persoana de care vorbeşti să nu rămână cu gâtul înţepenit. Ajunge că sunt eu atât de neîndemânatică.

Restul după-amiezei trecu în linişte. Tulsa May plantă florile, iar Jedwin termină de unul singur cutiile pe post de ghivece.

Fata răsturnă pământul în roaba lui Miss Maimie şi începu să umple repede cutiile de sub fereastră.

— Ce-i asta? întrebă, ridicând un săculeţ de pânză.

— Sunt săruri Epsom, îi spuse Jedwin. Dacă pui câte puţin lângă fiecare bulb, frunzele vor fi mai verzi şi florile mai colorate.

Tulsa May îl privi cu scepticism şi ridică din umeri.

— Tu eşti expertul.

Jedwin şovăi o clipă, apoi încuviinţă.

— Da, aşa e.

Continuă, vesel, să meşterească, în vreme ce Tulsa May netezea pământul, planta bulbii, turuind despre lumina pe care aveau s-o aducă florile în reşedinţa Briggs, şi oprindu-se din când în când pentru a-i răspunde lui Miss Maimie.

În fine, terminară.

— Arată foarte bine la fereastră, zise ea.

— Sper că nu te aştepţi ca Miss Maimie să fie de acord cu tine.

Tulsa May chicoti.

— Chiar dac-ar fi, n-ar spune-o în veci. Tot ce vreau eu e să-i înveselesc puţin viaţa. Uneori, am impresia că priveşte lumea prin nişte lentile întunecate.

Jedwin încuviinţă.

— De ce te porţi aşa frumos cu ea? Ea îi tratează pe toţi ca pe nişte slugi.

Tulsa May ridică din umeri.

— Cred că eu sunt mai norocoasă.

Expresia de neîncredere de pe faţa lui Jedwin era atât de comică, încât ea izbucni în râs.

— Zău, insistă. Am un avantaj asupra altora.

— Nu pot să-mi închipui care ar fi.

Ea se încruntă, concentrată, vrând să-i explice.

— Multor oameni nu le convine deloc. Criticile ei, pentru că nu sunt obişnuiţi să li se vorbească aşa. Trec prin viaţă fără probleme. Când Miss Maimie îi ia de sus, sunt atât de surprinşi şi de răniţi, încât nu le trece niciodată prin cap să-i conteste dreptul de a emite judecăţi. De mine. Însă, continuă Tulsa May, au fost nemulţumiţi cu toţii; încă de când m-am născut. Părinţii mei îşi doriseră un băiat. Ceea ce nu eram. Dacă eram fată, trebuia măcar să fiu frumoasă. Dar n-am fost. Dacă nu frumoasă, măcar graţioasă. N-am fost. Dacă nu eram graţioasă, măcar să am talent. N-am avut. Dacă nu aveam talent, măcar să fiu o fată cu scaun la cap. Ceea ce ei considerau că nu sunt.

— Tulsa May, dar ştii bine că ai o groază de calităţi, protestă Jedwin.

— Ştiu, recunoscu ea. Dar asta nu s-ar fi întâmplat, dacă n-aş fi pus de timpuriu în discuţie standardul după care eram judecată. Câteodată, mă uit la domnişoara învăţătoare Foote şi văd cum aş fi putut ajunge. Păi, dac-aş fi crezut ce spuneau ceilalţi despre mine, acum aş avea cea mai proastă părere din lume în privinţa mea. Aş fi doar o umbră care n-ar îndrăzni niciodată să viseze la fericire.

Tulsa May îl privi pe Jedwin, cu ochii strălucind de inteligenţă.

— Însă eu le-am pus părerile *sub semnul întrebării* îi zise încet. Le-am *ignorat* judecăţile defavorabile şi am hotărât că *Dumnezeu* este cel care m-a făcut aşa cum sunt. N-a fost Miss Maimie cea care a hotărât. Ridică veselă din umeri. Oricum, *ea* n-ar putea fi niciodată luată drept un om mulţumit de sine.

Jedwin râse.

— Deci tu crezi că fiecare ar trebui să fie el însuşi?

— Cred că fiecare ar trebui să-şi aleagă propriile standarde şi principii. Mama ta a ales să trăiască după regulile impuse de Miss Maimie. Însă oricine îşi poate alege propria linie de conduită.

Jedwin îi ridică bărbia, cu mâna murdară de pământ.

— Cum ai ieşit tu aşa deşteaptă?

Tulsa May ridică din umeri şi-l privi cu o lucire ironică în ochi.

— Cred că asta se datorează faptului că, în loc să-nvăţ unde se pun tacâmurile, mi-am pierdut timpul citind filosofie.

Izbucniră în râs amândoi, apoi Tulsa May vorbi din nou, de astă dată pe un ton mai serios.

— Şi ce ai de gând să faci cu doamna Briggs?

Mâna lui Jedwin se opri.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.,

Tulsa May îl mângâie pe braţ.

— Nu ştie nimeni, îl asigură ea repede. Cel puțin, aşa cred eu. Mi-am dat seama singură.

Jedwin o privi cu nişte ochi de gheaţă.

— Cred că nu ştii despre ce vorbeşti.

— Domnul Panek mi-a spus despre supapele de piele pe care le-ai cumpărat, îl întrerupse Tulsa May. Şi şorţul tău. „ei bine, e exact ca cel pe care l-am auzit pe tata spunând că l-a văzut în curtea doamnei Briggs.

Jedwin şovăi.

— Doamna Briggs şi cu mine suntem prieteni.

Tulsa May surâse, dezvăluindu-şi strungăreaţă.

— Aşa am crezut şi eu.

Reacţia ei amuzată îl mânie pe Jedwin.

— Nu-mi pasă ce crezi tu. Nu-ţi dau voie să spui nimic rău despre ea.

Tulsa May îl privi incredulă.

— S-o vorbesc de rău? Râzând, adăugă: cum aş putea s-o vorbesc de rău pe singura persoană din oraşul ăsta, în afară de mine, care nu dă doi bani pe ce spune Miss Maimie?

Lui Jedwin nu-i veni să-şi creadă urechilor. Rămase holbându-se la ea, până când ea nu mai rezistă şi aruncă pământul de flori de cea mai bună calitate spre el..

Jedwin se trase repede înapoi şi, sprijinindu-se pe călcâie, se scutură pe şorţ.

— Întotdeauna am admirat-o pe doamna

Briggs, îi spuse Tulsa May. Deşi, sinceră să fiu, nu cred c-am schimbat nici măcar o vorbă cu ea. Însă întotdeauna am admirat-o pentru faptul că nu şi-a plecat niciodată capul în faţa mamei tale şi a lui Miss Maimie. — A încercat şi ea să iasă cu fruntea sus din situaţia respectivă, zise el.

— Ştiu. Până şi tata o admiră pentru asta. Chiar ieri l-am auzit spunându-i mamei că o căsătorie nu se desface fără acordul ambilor soţi.

— Şi are dreptate, deşi i-a trebuit cam mult timp

pentru a ajunge la concluzia asta.

Tulsa May surâse.

— Am impresia că asta s-a datorat recentei lui pasiuni pentru exerciţiile fizice.

Jedwin încuviinţă mâhnit.

— Deci o iubeşti? îl întrebă.

— Poftim?

— Am zis, o iubeşti?

Jedwin privi spre cutia de lemn din faţa lui şi începu să sape şi să planteze, cu maxilarele încordate.

— Tulsa May, oi fi tu o fată deosebit de isteaţă, dar în lumea asta există anumite lucruri pe care tu nu le poţi înţelege.

— Crezi că sunt prea tânără pentru a înţelege dragostea?

— Nu, nu dragostea în sine, recunoscu Jedwin, ci problemele pe care le poate pricinui ea.

Tulsa. May încuviinţă înţelept.

— Sunt convinsă că ai dreptate. Sunt şi lucruri pe care nu le înţeleg. Ştiu însă că în ultimele săptămâni te-am văzut mai fericit ca niciodată. Ridică din umeri cu nevinovăţie. M-am gândit că s-ar putea să fie din cauză că eşti îndrăgostit.

Chipul chinuit al lui Jedwin se întunecă de tot. Clătină din cap.

Dragă domnişoară Bruder, ochii dumitale ca ciocolata văd mult prea multe.

Tulsa May zâmbi larg.

— Atunci înseamnă c-o iubeşti?

Oftând adânc, Jedwin încuviinţă.

— Da, o iubesc.

Tulsa May suspină gânditoare.

— Ce bine-mi pare pentru tine. Dintre toţi adulţii

din oraş, tu-mi placi cel mai mult.

— Mulţumesc. Jedwin o examină atent. Dar sper c-ai înţeles că povestea asta nu se poate termina ca-n basme, ca cei care trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Tulsa May făcu ochii mari, nedumerită.

— De ce?

Jedwin îşi şterse fruntea cu mâneca şi privi în depărtare.

— În viaţă lucrurile nu se întâmplă chiar aşa.

— Dar ea nu te iubeşte?

— Ba da, recunoscu Jedwin. Cred că da.

— Atunci, care-i problema?

Jedwin o privi, cu gura strânsă.

— Doamna Briggs e o femeie divorţată, zise. Tulsa May nu-l luă în seamă.

— Păi asta se aranjează foarte simplu.

— Cum? o întrebă el.

— Te însori cu ea.

Capitolul 17

Fredonând încetişor, Cora mestecă în sosul de pe foc, încântată că-l are pe Jedwin drept musafir la cină. Ridicându-şi privirea, îi zâmbi absentă, însă, remarcându-i expresia, se opri din mestecat.

— Ce e? îl întrebă.

— M-am gândit mult în ultimul timp, începu el.

— A, te-ai hotărât în legătură cu ferma. Îl privi admirativă.

Jedwin încuviinţă.

— Mă mut acolo. Cred că, dacă iama asta îngrijesc ca lumea pământul, la primăvară voi putea însămânţa tot ce vreau.

Cora se şterse pe şorţ, gânditoare.

— Deci renunţi de tot la pompele funebre?

Jedwin încuviinţă. Îi luă mâna şi-i făcu semn să se aşeze lângă el.

— Nu renunţ, pentru că n-am la ce renunţa. Eu n-am vrut niciodată să fac asta. Întotdeauna am urât îmbălsămările, zise încet. Cred că o ştii şi tu foarte bine.

Ea surâse, aprobându-l.

— Ani de zile am încercat să-i fac pe plac tatei, urmându-i exemplul. Clătină din cap. Dar n-am putut. Şi mama nu mi-a fost de niciun ajutor. M-a mânat de la spate şi mai tare ca el.

— Dar de ce? îl întrebă Cora.

— Cred că i-a fost teamă, răspunse el. Ştii, mamei i-a fost tot timpul frică, până în ziua morţii lui, că el nu ne va putea fine singur.

— Să vă ţină?

Jedwin încuviinţă.

— Mama n-a fost o partidă prea strălucită. Deşi era foarte frumoasă, taică-su era sărac lipit. Cred că nimeni nu se aştepta ca ea să-şi găsească un soţ înstărit. Însă mama a fost isteaţă şi ambiţioasă, şi şi-a pus în cap să-şi găsească un bărbat cu bani. Şi tata avea bani.

— Şi a pus mâna pe el, zise Cora.

Jedwin încuviinţă.

— Cred că nici ea singură nu ştie cum a făcut. Ştiu doar că toată viaţa ei s-a temut să nu-şi piardă toate avantajele materiale, la fel de uşor cum le câştigase.

— Ea ţi-a spus asta?

Jedwin râse forţat.

— Nu chiar, zise. Mă îndoiesc c-ar recunoaşte-o,

măcar în sinea ei. Dar sunt convins că aşa s-a gândit.

Li luă mâna şi-i mângâie degetele, mai mult pentru a se linişti, decât pentru a-i face plăcere ei.

— Între ea şi tata n-a existat dragoste adevărată. Asta o ştiu de la mama, dar nici nu era nevoie să mi-o spună. Se vedea de la o poştă.

— Se certau?

— Niciodată, răspunse Jedwin. Nu şi-au spus niciodată vreun cuvânt rău. Se strâmbă, şi chipul i se însufleţi. De fapt, nici nu prea vorbeau. Singurele lor subiecte de discuţie erau firma tatei şi eu. Erau singurele lucruri pe care le aveau în comun.

Cora încuviinţă.

— Singurele lucruri la care ţineau amândoi?

— Cred că da, zise el. Dar nu ştiu precis dacă mama a înţeles asta. Cred că întotdeauna s-a temut că, dacă nu-i fac pe plac tatei, el o să ne dea pe amândoi afară.

— Ei cum?

— Normal că n-ar fi făcut-o, fu de acord Jedwin. Şi că n-a făcut-o, deşi eu l-am dezamăgit cumplit.

— Nu eşti făcut pentru asta, stărui Cora.

— Stomacul meu nu e făcut pentru asta, zise Jedwin, sincer. Nu suport cadavrele. Sunt deşeurile celor pe care i-am cunoscut. Cât despre îmbălsămare, zise Jedwin scuturând din cap, ameţesc numai când mă tai la deget. Mă vezi deschizând un cadavru şi examinându-l organ cu organ, pentru a depista cauza morţii?

— O, Jedwin. Cora întinse o mână spre el şi-l mângâie pe obrazul fin; proaspăt bărbierit.

— Îmi aduc aminte de dimineaţa când a murit

tata, îi spuse el încet.

N-a avut cine să-l îmbălsămeze, aşa că am fost nevoit s-o fac eu.

Ochi lui căprui se pierdură în amintire.

Văzându-i suferinţa din privire, Cora îi strânse mâna.

— Am căzut în genunchi în faţa mesei pe care era întins. O fixă cu sinceritate, cu sufletul deschis. Niciodată înainte sau după acea zi nu m-am mai rugat în camera aia, însă atunci am făcut-o. Ştiam că v-a trebui să-mi îmbălsămez propriul tată. M-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea puterea s-o fac.

Cora îi aduse mâna.la buze şi i-o sărută.

El o privi cu o intensitate ce-o magnetiză, atrăgând-o şi mai tare spre el.

— Cu ajutorul cerului, am reuşit să mă descurc, zise. Chiar mai mult decât atât, recunoscu el. Când l-am pus în sicriu şi l-am dus în salon, hotărârea mea era deja luată.

Jedwin îşi coborî ochii, apoi şi-i înălţă iar, spre ai ei..

— Totul a fost perfect. Exact aşa cum ar fi făcut el, zise. În clipa aceea, i-am spus că-l iubesc şi am jurat că nu voi mai pregăti niciun cadavru cât voi trăi.

— O, Jedwin, şopti Cora, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe faţă. Jedwin încercă să i le şteargă, tandru, cu degetele.

— Mi-am ţinut promisiunea, zise. Şi acum voi face o alta. Îi las firma mamei şi eu mă-ntorc la fermă. Acolo am dorit întotdeauna să fiu, şi n-am de gând să mai zăbovesc..

Cora era în braţele lui şi-l ţinea strâns, şi el

începu să-i presare sărutări pe păr, nu cu pasiune, ci cu o tandreţe nesfârşită. Bietul şi curajosul de Jedwin, îl iubea atât de mult. În braţele lui se simţea atât de bine; simţea că e în siguranţă. Ar fi vrut să-l aibă toată viaţa alături de ea.

— Ce miroase? întrebă el brusc.

Cora se smulse din îmbrăţişare, confuză, şi mirosi în jurul ei.

— Iii, sosul! ţipă şi sări imediat în picioare şi fugi la plită.

Sosul alb se solidificase în mijlocul cratiţei şi devenise o pastă maronie, aproape neagră.

— O, nu! exclamă Cora, distrusă.

Jedwin râse tare.

— Linişteşte-te, Cora. Nu pentru mâncare am venit eu la tine.

Cora se trezi cu greutate şi se chiorî la lampa aprinsă de lângă pat. Jedwin era treaz. Renunţaseră la sos. Îi zâmbi şi văzu că era dezbrăcat. Scria foarte preocupat, pe o masă improvizată dintr-un carton pe care-l ţinea pe genunchi.

— Ce faci aici? îl întrebă, adormită.

El surâse şi, aplecându-se, îi sărută vârful nasului.

— Îţi scriu o poezie, doamnă Briggs, zise. Nu " asta fac iubiţii?

Cora îi zâmbi şi căscă, ridicându-şi braţele deasupra capului şi lăsând cearşaful să-i dezvelească sânii. Îşi puse capul pe pieptul lui gol şi-i surâse.

— El, am cam trecut de faza galantă, zise ea.

— Ba nu! se prefăcu el indignat. Nu vom trece niciodată de ea.

Cora zâmbi, cu capul pe pieptul lui voinic şi tânăr şi începu să se joace cu părul blond din faţa ei. ~

— Zău, Jedwin, zise cu sinceritate. Prefer să fac dragoste cu tine decât să-ţi ascult poeziile.

El se strâmbă.

— Cora dragă, în anumite clipe parcă aş prefera să mă minţi.

Ea râse.

— Ei bine, atunci, prefer de o mie de ori versurile tale sprinţare perversiunilor tale.

El zâmbi cu toată gura.

— Perversiuni? o întrebă. Păi, doamnă Briggs, tot ce ştiu, de la mata am învăţat.

Ea îl înghionti în joacă şi ar fi fost total de acord să se hârjonească puţin, însă el. O opri.

— Vreau să-mi asculţi ultima creaţie, stărui. Stai cuminte şi-ascultă, poate vei auzi ceva important.

— Bine, bine, zise Cora. Se aşeză în vârful patului cu picioarele încrucişate şi, aruncându-şi cearşaful de pe ea, rămase goală în faţa lui.

Jedwin o examină în treacăt.

— Văd că vrei să-mi distragi atenţia, doamnă Briggs, o acuză el.

— Da, recunoscu ea.

El scutură din cap ferm şi o acoperi bine cu cearşaful.

— Ascultă-mi opera, mai întâi, zise. Dup-aia vom sărbători.

Cora îl privi încăpăţânată, dar încuviinţă.

Jedwin mai citi o dată ce scrisese, muşcându-şi buza nervos şi o privi iar pe Cora, care îşi dădu imediat seama, că acum nu mai era vorba doar de o biată rimă şchioapă. Cuprinsă brusc de teamă,

ar fi vrut să-l oprească, să nu-l lase să citească.
Jedwin îşi drese glasul şi începu.

Te iubesc, Cora,
Mai mult decât ar îndrăzni oricine.
Mi-ai dat un sens în viaţă;
De trecutul tău, nu-mi pasă,
Când m-ai primit la tine
Ne-am călcat legământul.
Acum, însă, e timpul să ne unim pe veci

Când termină, o privi în ochi, întrebător. Era o cerere în căsătorie.

Corei, de tristeţe, i se puse un nod în gât şi se înveli şi mai tare în cearşaf. Doamne, ce-l mai iubea. Dar trebuia să fie crudă.

— Nu te prosti, Jedwin. N-o să mă mărit niciodată cu tine, se răsti ea.

Jedwin păli uşor, dar îşi ascunse dezamăgirea. Nu se aşteptase să fie uşor. Ştia că. Abordase problema greşit. Ar fi trebuit să o facă direct.

— N-am nevoie de o poezie ca să-ţi spun că te iubesc, Cora, îi zise. Ştii bine cât te iubesc. Ţi-am spus-o de atâtea ori.

Cora clătină din cap.

— E doar dorinţă, trupească, zise. Îmi iubeşti corpul, Jedwin.

El o apucă strâns.

— Te rog nu-mi denatura cuvintele, Cora, spuse. Te iubesc cu adevărat. Pe tine, în totalitatea ta.

Ea se trase într-o parte.

— Nu mă iubi, Jedwin, zise. Altfel, vei suferi groaznic.

Învelindu-se şi mai bine în cearşaf, se ridică din

pat şi se duse la paravan.

— Ce faci? o întrebă el.

— Mă îmbrac, răspunse ea. Ar trebui s-o faci şi tu.

— Dar e miezul nopţii.

— A, zise ea uşor ironică. Probabil că te aşteptai la o mică zbenguială mâine dimineaţă. Dar vezi tu, mi-a pierit total cheful. Pune-ţi pantalonii şi pleacă.

Jedwin se ridică într-o clipă şi. Ridicând paravanul, îl aruncă în perete.

— Nu te ascunde, Cora. Trebuie să vorbim serios despre asta.

Cora, care abia apucase să-şi pună chiloţii de muselină şi combinezonul, pe care încă nu-l încheiase, fu de-a dreptul furioasă.

— Nu şi dacă eu nu vreau să vorbim! ţipă la el. Nu eşti nici tatăl, nici soţul meu. Faptul că faci dragoste cu mine nu-ţi dă niciun drept asupra mea.

— Nici măcar dreptul de a te iubi?

Se priviră în tăcere. Amândoi respirau greu şi aveau chipurile congestionate de emoţie * Amândoi sufereau cumplit.

Jedwin îşi reveni primul. O ajută cu blândeţe să-şi încheie combinezonul şi-i netezi materialul pe corp.

Tandreţea lui o făcu să plângă, însă se strădui să-şi înăbuşe lacrimile.

— Nu trebuie să mă iubeşti Jedwin, îi şopti.

— De ce nu? o întrebă el. Să nu-mi spui că din cauză că tu nu mă iubeşti, fiindcă ştiu bine că mă iubeşti.

Ea îşi acoperi faţa cu mâinile, şi dădu frâu liber

lacrimilor.

— Am încercat, Jedwin, îi spuse. Am încercat să nu te iubesc, apoi să nu te las să vezi că te iubesc.

El o încercui cu braţele, tandru, şi se aşeză pe pat, cu ea în braţe asemeni unui copil, şi-i şopti la ureche cuvinte de alint.

— Ştiu că tu te simţi păcătoasă, zise. I-ai auzit pe cei din oraş descriindu-te ca pe cea mai mare ticăloasă şi ai ajuns să-i crezi şi tu.

— Ba nu, insistă ea.

— Atunci ce e? o întrebă el. Doamne, Cora, cine te-aude vorbind despre păcat şi principii crede că eşti o criminală, şi nu o divorţată.

— Nu înţelegi.

— Ai dreptate, recunoscu Jedwin. Nu înţeleg. Sunt de acord, am încălcat nişte reguli. Dar vreau să mă însor cu tine.

Cora îşi vârî mâinile în păr şi clătină din cap.

— Nu te poţi însura cu mine şi n-ar trebui să mă iubeşti.

— De ce spui asta?

— Pentru că ştiu că e adevărat. Eu am mai trecut odată prin chestia asta.

— Prin ce?

— Prin asta! … asta… când un bărbat se îndrăgosteşte de cine nu trebuie.,

Jedwin o prinse de bărbie şi o privi în ochi. Părul ei era complet răvăşit.

— Spune-mi, îi şopti, însă tonul lui era poruncitor. Vorbeşte-mi despre Luther.

— Credeam că nu-ţi pasă de el, îl provocă ea.

— Nu-mi pasă de el, ci de tine. De fiece răsuflare ori lacrimă a ta, de flecare clipă petrecută fără mine, De timpul petrecut cu Luther Briggs. Hai,

Cora, povesteşte-mi.

Ea îl privi tulburată.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta; nici măcar să-mi amintesc.

— Atunci zi repede, ca să scăpăm de coşmar, îi spuse el.

Ea oftă adânc, muşcându-şi buzele şi-şi ridică spre el chipul plin de lacrimi.

— Luther Briggs nu m-a iubit niciodată, zise plat. S-a însurat cu mine, iubind o altă femeie.

Jedwin se încruntă. Nu-şi putea închipui cum era posibil ca un bărbat să n-o iubească pe Cora.

— Eşti sigură?

Ea râse nervos.

— O, da, cât se poate de sigură. Mi-a spus-o cu gura lui.

— Şi, te-ai măritat cu el, în condiţiile astea?

— Eram deja măritată cu el. Nu mi-a spus-o decât în clipa în care devenise limpede că această căsnicie a noastră era un eşec pe toate planurile.

— Atunci, de ce s-a mai însurat cu tine?

— Ca să-i facă pe plac lui Miss Maimie. Tonul ei era deja furios. Nu pentru asta trăiesc toţi cei din oraşul nostru? Ca să-i facă ei plăcere?

Jedwin scutură din cap neîncrezător.

— Nimeni nu se însoară ca să-i facă pe plac mamei sale.

Cora ridică sceptică din sprânceană.

— Parcă tu voiai să te însori cu Tulsa May Bruder, nu?

El se îmbujoră uşor.

— Dar acum nu mai vreau. Vreau să mă însor cu tine.

— Jedwin, Tulsa May Bruder e fata pe care ar

trebui s-o iei de nevastă.

— Nu şi dacă n-o iubesc.

— Atunci *ar trebui* s-o iubeşti. De-asta am şi acceptat să-ţi fiu amantă, ca să vezi singur că nu sunt potrivită pentru a-ţi fi iubită. Însă Tulsa May e.

— Tulsa May este o partidă care le-ar conveni foarte bine mamei şi comunităţii. Însă nu mi-ar conveni mie. O ţinu strâns. Mi-ai zis că Luther o iubea pe alta. Ai vrea să-i urmez exemplul?

— În niciun caz; asta am şi vrut să împiedic!

— Ai putea să împiedici lucrul ăsta, dacă te-ai mărita cu mine!

Cora se dădu bătută şi se întinse lângă el.

— Nu mă pot mărita cu tine, Jedwin, îi spuse.

— De ce?

— Pentru că te iubesc şi vreau să fii fericit. Cu mine, n-ai putea niciodată să fii.

— Ba da. Uite, acuma sunt.

— Da, acum. Acum că nu ştie nimeni de legătura noastră. Însă, dacă vor afla, nimeni nu o va accepta.

— Nu-mi pasă.

— Ba da, Jedwin, îţi pasă. Ai nevoie de prieteni şi de aprobarea lor. Întotdeauna ai avut. Altfel de ce te-ai fi străduit atâta să le faci pe plac mamei şi tatălui tău? Dacă te însori cu mine, toţi se vor revolta. Vei fi un proscris.

— Dar te voi avea pe tine, şopti el.

— Nu va fi de ajuns.

— Ba mie îmi va fi de ajuns, zise el.

Însă ea ştia bine că lucrurile nu stăteau chiar aşa..

Soarele de dimineaţă lumina ferestrele micului birou de la etaj, unde Amelia îşi făcea socotelile, fredonând încetişor.

Rochia bleu de organdi de pe ea n-o mai purtase de peste zece ani. Avusese ceva probleme cu corsajul, dar efectul meritase efortul. Se simţea cu zece ani mai tânără. Şi, deşi se străduia din răsputeri să-şi vadă de treabă, gândul îi zbura într-una la Haywood Puser. Trecuse atâta timp de când îi făcuse curte cineva. Şi niciodată nu fusese curtată de un bărbat asemeni lui Haywood Puser.

— Haywood, zise cu voce tare, vrând să audă cum sună. Îi plăcu, chiar foarte mult.

Chicotind, se întrebă dacă i-ar fi plăcut mai mult să-şi scoată dintele la dentist. Se îndoi.

Se aşeză la birou şi începu să aranjeze stivele de hârtii din faţa ei în creanţe, facturi şi chitanţe. Îngăduindu-şi câteva clipe de neatenţie, privi pe fereastră, spre ziua mohorâtă de afară. Iarna se instalase deja, dar el nu-i fusese niciodată atât de cald şi de bine.

Cu un suspin, deschise registrul contabil şi se apucă de corvoadă, însă, în timp ce trecea cifrele în căsuţele corespunzătoare, îşi amintea involuntar de evenimentele serii trecute.

Îl invitase la cină şi el o înghiontise cu piciorul, pe sub masă. Discutaseră despre afaceri, despre vreme şi despre viitor. Drept desert, el o sărutase înfocat, tăindu-i respiraţia.

— Lasă-mă să rămân cu dumneata în noaptea asta, doamnă Mellie, îi şoptise el fierbinte.

— În niciun caz! zisese ea, făcând pe indignata. Domnule Puser, ai cam întrecut măsura!

El zâmbise.

— Scumpă doamnă Mellie, mi se pare foarte normal să întrec măsura, în faţa dumitale!

Amelia se îmbujoră toată, amintindu-şi.

Deodată, rămase cu creionul în aer, şi se holbă la o mică chitanţă.

Păli violent şi fu cuprinsă, brusc, de un val de amărăciune şi de mânie.

— O, Doamne, nu! şopti, disperată.

Se ridică încet în picioare. Iarna de afară i se păru mohorâtă precum moartea însăşi. Se simţi bătrână; bătrână şi proastă.

Luă hârtia în mână şi ieşi din cameră. Coborî scările încet, cu capul sus, însă cu chipul lipsit de orice expresie. Îşi ascultă paşii îndoliaţi pe scări.

ÎI auzi înainte să-l vadă. Fluiera. *Fluiera.* Era un bărbat fericit, care fluiera vesel după ultima lui cucerire.

Amelia intră cu maxilarele încleştate în camera de îmbălsămare şi-l găsi ghemuit, aranjând un dulap şi fluierându-şi melodia fără griji.

Îl privi preţ de o clipă, solemn şi în tăcere, în vreme ce flecare respiraţie i se părea cea din urmă. Cu coada ochiului zări mătura şi, luând-o în mână ca pe un obiect străin, o examină absentă, şi privirea i se fixă iar asupra celui care o înşelase.

Furia îi dădu putere. Ridică mătura, într-un semicerc periculos, şi-l izbi violent pe Haywood Puser, drept în moalele capului.

— Ce n-ai… ţipă el surprins.

Forţa loviturii îl culcă la pământ şi rămase ţintuit de durere, privind-o pe Amelia perplex. Când ea vru să-l mai lovească o dată, el îşi veni imediat în fire.

— Ce naiba-i cu dumneata, doamnă Mellie, ce-ţi

veni? ţipă, rostogolindu-se spre stânga şi ridicându-se în genunchi.

— Mincinosule! zbieră ea. Afemeiat netrebnic ce eşti! zise ea, punctându-şi vorbele cu lovituri sălbatice în capul şi umerii lui.

Haywood reuşi să-şi ridice braţele pentru a se feri de violenţa loviturilor, însă, chiar şi aşa, tot îi simţi mânia necontrolată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, complet derutat şi enervat. Eşti nebună?

— Probabil că sunt! ţipă Amelia la el. Dacă am permis unui ticălos ca dumneata să mă sărute!

— Ticălos! Haywood clătină din cap. Doamne Dumnezeule, doamnă Mellie, ce te-ai înfuriat în halul ăsta pentru un biet sărut? Doar şi dumitale ţi-a plăcut la fel de mult ca şi mie.

Cu un strigăt disperat, Amelia ridică iar mătura pentru a-l lovi. Dar, de data asta, Haywood o prinse, li fu destul de uşor să i-o smulgă din mână şi să o arunce într-un colţ, şi mătura căzu zgomotos pe podea.

— Ce ai, ţi-ai ieşit din minţi?

— Ba cred că tocmai mi le-am recăpătat, îl încredinţa ea. În clipa în care am dat cu ochii de asta! zise ea, vârându-i bucăţica de hârtie mototolită în mână. Ia să te văd dacă eşti în stare să negi ce scrie clar, negru pe alb!

Haywood o privi buimac şi, curios la culme, examină atent chitanţa.

— Ce e asta? o întrebă.

— Ştii bine ce el zise Amelia pe un ton strident, aproape ţipat.

— Ştiu ce e, zise el, la capătul răbdării. Citi grăbit cuvintele scrise de mână şi o privi în ochi. E

o chitanţă pentru o pompă de apă, spuse, o valvă de pedală.

— Dar *eu* n-am nicio pompă stricată! se răsti ea.

Haywood clătină din cap.

— O fi vreo greşeală.

— Da, e o greşeală, zise ea. Greşeala *dumitale.* Până după-masă vreau să dispari din casa asta, definitiv.

Ea se întoarse cu spatele la el, intenţionând să-şi facă o ieşire măreaţă. Însă Haywood o prinse imediat de mână.

— Te rog să-ţi iei imediat mâna de pe mine… desfrânatule!

Haywood îi dădu imediat drumul la mână, surprins.

— Desfrânat? Pentru ce, pentru că te-am sărutat o dată? Nu ai o părere prea bună despre dumneata.

Amelia se întoarse spre el, cu pumnul ridicat, asemeni unui cowboy beat într-o încăierare de saloon. Haywood îl prinse cu uşurinţă şi o ţinu de ambele mâini.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu dumneata, doamnă Mellie, zise, dar am de gând să aflu.

— De ce nu vrei să recunoşti? spuse ea, tăioasă, la câţiva centimetri de el. Aseară te-ai dat la mine şi ai încercat să mă amăgeşti. Însă dumneata îţi petreci cea mai mare parte a timpului cu divorţata aia cu sânii mari!

Haywood fu atât de uimit de cuvintele ei, încât îi dădu imediat drumul.

Amelia profită din plin şi urcă repede scările. Când ajunse lângă dormitorul ei, ochii îi erau scăldaţi în lacrimi. Nu le luă în seamă, aşa cum nu

luă în seamă nici durerea cuibărită în inimă.

Se aruncă pe pat şi începu să plângă în hohote, ca o fetiţă.

Ce-l mai ura! îi ura pe toţi. Pe tatăl ei, pe Big Jim şi pe Haywood. Pe Miss Maimie. Nimeni n-o iubea şi nimeni n-o iubise vreodată. Lacrimile ei scăldară din plin aşternutul. James Edwin era singurul care-o iubea, şi asta doar pentru că era de datoria lui.

Intenţia ei de a se lăsa pradă disperării nu se putu împlini, fiindcă uşa de la camera ei se deschise violent, izbindu-se de perete.

Amelia tresari şi se ridică imediat.

— Cum îndrăzneşti! îl acuză furioasă. Părăseşte imediat odaia asta!

— Plec, doamnă Mellie, nu-ţi fie teamă, imediat ce spun ce am de spus. Văzându-l că intră, Amelia sări în picioare. Nu avea de gând să rămână întinsă pe pat, pu un bărbat în dormitorul ei. Şi nu avea de gând să-l lase pe acest desfrânat să profite de ea.

— Ar fi vrut să-l ţină la distanţă, însă Haywood îşi strecură un braţ în jurul mijlocului ei şi o trase spre el.

— Dă-mi drumul, îi porunci ea. Mirosul, atingerea şi căldura lui îi erau deja mult prea familiare.

— Mellie Sparrow, eşti cea mai ciufută femeie pe care am întâlnit-o în viaţa mea, zise el încet. Şi, dac-aş avea puţină minte, te-aş lăsa să fierbi în suc propriu, pentru tot restul zilelor!

Buzele lui, atât de aproape de ale ei, i se părură, brusc, deosebit de tentante. Îşi aminti în amănunt felul în care barba lui îi gâdilase obrajii şi gâtul.

Propriile gânduri o înspăimântară, şi se lipi şi mai tare de perete, pentru a scăpa de el.

— Chiar crezi că, după toate chinurile la care mă supui, m-aş mai ţine după fundul dumitale, dacă aş avea altă femeie? Scutură din cap, neîncrezător. Uite ce e, fetiţo, dacă vrei să ştii, nu eşti chiar atât de fermecătoare, pe cât crezi!

— O!

— Acuma nu mai face pe insultata, zise el; prinzând-o de mâna cu care ea tocmai voia să-l pălmuiască. Eu sunt genul de bărbat care nu umblă cu mai multe femei odată. Recunosc, de la moartea nevesti-mii, n-am fost chiar un sfânt. Dar niciodată n-am minţit pe nimeni. La vârsta mea, nu mai am nici timp, nici putere pentru aşa ceva.

— I-ai reparat pompa, insistă Amelia răguşită de atâta plâns.

— Ce pompă?

— A Corei Briggs, se răsti ea. Reverendul Bruder a zis că un bărbat i-a reparat pompa. Şi eu am în mâini o chitanţă pentru piesele înlocuite.

Haywood ridică din sprânceană, curios.

— Dacă nu-ţi ajunge, adăugă Amelia, cu glasul tremurând de gravitatea vorbelor rostite, reverendul a mai zis ceva despre un şorţ de mecanic. Eu i-am făcut lui James Edwin un astfel de şorţ acum trei ani. E atârnat de. Uşa pivniţei. Adică, *dacă* l-ai pus înapoi, de unde l-ai luat..

Îl împinse uşor, dar Haywood îi simţi mânia.

— I-ai luat şorţul fiului meu, îl acuză. Şi-ai cumpărat în numele lui piese ca să-i repari pompa amantei tale… divorţatei tale!

Haywood făcu un pas înapoi şi îi privi gânditor chipul brăzdat de lacrimi.

— Să fiu al naibii, râse el, uşor amuzat.
— De ce râzi? Amelia era roşie de furie.
Haywood o fixă, ridicând circumspect din sprânceană. — Ei, Mellie, zise. Ţi-aş putea spune, dar mă îndoiesc că ai putea găsi ceva amuzant în asta.
Se aplecă spre ea şi o sărută (fără s-o atingă decât pe buze), încet, senzual, şi fără să acorde nicio atenţie împotrivirii ei.
— Scumpă Mellie, zise, apoi. Nu am fost niciodată la mai puţin de trei metri de Cora Briggs. Nici măcar nu ne-am salutat. Sper din tot sufletul să mă crezi, pentru că altfel…
Se întoarse pe călcâie şi Amelia îl urmări îndepărtându-se, cu inima grea. Păruse atât de sincer. Oare trebuia să-l creadă? Voia să-l creadă. Dar ce era cu chitanţa, atunci? Fugi după el.
— Dacă nu ai fost dumneata, atunci cine a fost? îl întrebă din capul scărilor.
El o privi gânditor.
— Fa stă foarte bine cu rochia asta, zise.
Distrasă de replica lui, Amelia îşi examină încântată rochia pe care şi-o pusese pentru Haywood Puser, noul bărbat din viaţa ei. Bărbatul în care avea încredere.
În clipa când Haywood se întoarse cu spatele, păienjenişul din mintea ei dispăru şi ea văzu totul limpede.
— James Edwin, şopti ea neîncrezătoare.
Acum că venise iarna, Cora se hotărî să golească lada cu cenuşă. De multe ori se gândise să-l roage pe Jedwin, dar, când el era prin preajmă, uita de fiecare dată. Acum era mulţumită. Era mai bine să nu fie atât de dependentă de el.

— Puse o ladă de lemn sub sobă şi acoperi mobila din jur cu un cearşaf vechi. Dacă scăpa căldarea, cearşaful nu-i folosea la nimic. Însă, dacă scăpa doar puţină cenuşă era salvată.

În cameră nu era răcoare, era de-a dreptul ger. Stinsese focul noaptea trecută şi azi nu-l mai făcuse, vrând să nu se ardă cu cărbunii. Nu putea risca un incendiu. Desfăcu atentă mânerele căldării, însă nu reuşi deloc să-şi ţină gândurile în loc.

Jedwin Sparrow o ceruse de nevastă. Voia să trăiască, la ferma bunicului său, să planteze grâu, ovăz şi flori, şi s-o aibă pe ea drept tovarăşă de viaţă şi mână de ajutor. Ochii i se umplură de lacrimi. Era tot ce-şi: dorea pe lumea asta.

Viaţa pe care şi-o visase, pe vremea când trăia la căminul metodist. Dacă ar fi fost liberă să aleagă, el ar fi fost bărbatul cu care ar fi vrut să împartă această viaţă. Dar aşa ceva nu era posibil.

Puse încet căldarea plină-ochi în ladă.

Era ciudat faptul că niciodată nu îl învinuia pe Luther pentru necazurile ei. În mod evident, avea şi el o parte de vină. Era un om slab, necredincios şi mincinos. Ar fi trebuit să-l urască, însă ştia că nu-l poate un. Cu bună ştiinţă şi intenţionat, el încălcase regulile societăţii. Şi, ca orice inculpat, crezuse că el va fi singurul care va suferi de pe urma faptelor sale.

Şi Jedwin credea la fel. Se străduise din răsputeri să-l facă să înţeleagă. Să vadă adevărul. Dar el nu vrusese; poate că nu *putuse.* Poate că o persoană trebuie să sufere, pentru a înţelege cu adevărat.

Cora Briggs trecuse deja prin asta. Fusese soţia

cea mai devotată. În fiecare dimineaţă se trezea surâzând, cu o singură ambiţie: să-şi facă soţul fericit. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-i asigura un cămin liniştit şi pentru a fi nevasta pe care şi-o dorea el. În acele zile cumplite petrecute alături de tatăl ei şi, mai târziu, încorporată de rigiditatea şi obtuzitatea metodiştilor, nu-şi dorise decât un singur lucru – un cămin.

Muncise din greu pentru asta şi, dacă viaţa ar fi fost dreaptă cu ea, ar fi trebuit să trăiască fericită, până la adânci bătrâneţi. Dar viaţa nu e niciodată dreaptă. Experienţa o învăţase că. Adeseori, tocmai cel cinstit e mai greu încercat. Când regulile erau încălcate, erau pedepsiţi şi cei nevinovaţi, odată cu vinovaţii.

Îl văzu iar, în amintire, înalt şi chipeş, cu părul negru dat cu briantină scumpă. Cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei.

— N-am vrut niciodată să-ţi fac rău, îi spusese Luther, în acea ultimă zi împreună. Tot timpul am crezut că lucrurile au să meargă aşa. Clătinase din cap, cu tristeţe. Tu nu ştiai de ea, şi ea nu ştia de tine. Însă mama era fericită şi totul era bine.

— E foarte bine, îi răspunsese Cora, cu o voce rece ca gheaţa. De zile întregi nu mai dormise, şi ochii îi erau roşii şi umflaţi de la atâtea ceasuri de plâns. Mi-e mai bine decât aş fi vrut. Sper din tot sufletul să nu-i mai fie nimănui atât de bine, cum mi-e mie acum.

— Cory. Ochii lui îi cerşeau iertarea, dar în acele zile ea uitase complet sensul acestui cuvânt.

— Pleacă, Luther, zise. Pleacă, te rog, chiar azi. Pleacă şi du-te la ea.

— Îmi pare rău, Cory, îi şopti el.

— Sper şi eu, zise ea, necruţătoare. Acum du-te la femeia de care n-ar fi trebuit să te desparţi niciodată şi încearcă să te împaci cu ea. Cora privi în altă parte şi-şi înălţă curajoasă bărbia, pentru a-şi înfrunta viitorul solitar. E singura şansă de fericire a copiilor voştri, zise încet. N-am de gând să le-o refuz.

Atunci el plecase, lăsând-o cu o casă proprie, o bicicletă nou-nouţă şi o reputaţie nemeritată, dar cu care n-avea cum să se lupte.

Suspină, acoperind lada cu cenuşă cu un prosop umed, ca să n-o împrăştie vântul. Inima-i era la fel de grea ca şi lada.

Oare Luther era fericit? Era o întrebare pe care doar rareori şi-o punea. În adâncul sufletului, spera că da. El renunţase la avere, la cămin, la moştenire, chiar şi la mama lui, pentru femeia iubită. Era demn de admiraţie.

Şi îl admira, ca şi pe Jedwin, care voia să-i urmeze exemplul. Dar sacrificiul era prea mare şi ea n-avea de gând să-l lase să-şi distrugă viaţa, cu o căsnicie dezastruoasă. Îl iubea prea mult.

Cora târî lada grea până la uşă, apoi se opri să-şi pună haina şi fularul. Se încălzise de la efort, dar ar fi fost crimă curată să iasă afară dezbrăcată. Deşi difteria nu mai reprezenta o ameninţare, nu-şi putea permite să răcească. Era o femeie singură, îşi reaminti ea. N-avea cui să-i pese de ea nici acum, nici mai târziu.

Aerul înţepa şi, când ieşi afară, un vânt ca gheaţa îi suflă prin haine. Ea simţi umezeala din aer şi se gândi că, până dimineaţă, avea să ningă. Amiaza mirosea a fum, de la coşurile caselor.

Cora se duse în şopron şi luă lopata şi roaba,

veche de o sută de ani şi găurită, dar destul de rezistentă ca să ducă o ladă de cenuşă.

Nu reuşise să-l convingă pe Jedwin că ar fi o prostie să se însoare cu ea, aşa că începuse să se gândească cum să-l facă *să nu mai vrea* să se însoare cu ea.

Era cam târziu, recunoscu în sinea ei. El ştia deja că ea nu ascunde cine ştie ce defecte cumplite, sub haine, şi nu-i păsa dacă nu era cea mai bună bucătăreasă din oraş. Îi iubea părul, deşi adesea era murdar. Spatele i-l descrisese mai degrabă drept generos, decât lat.

Clătină din cap, gânditoare. Dacă femeile pierdeau atâta vreme chinuindu-se să atragă bărbaţi, în mod sigur trebuiau să existe şi mijloace, la fel de eficace, pentru îndepărtarea lor.

Puse lada în roabă şi mai adună nişte cenuşă căzută lângă uşă. Dacă ningea în seara asta, avea să i se împrăştie pe trepte.

Cu gândurile departe, Cora duse roaba lângă nuc şi aşeză un strat subţire de cenuşă la rădăcina lui, un leac indian contra insectelor dăunătoare. Existau soluţii mai la modă pentru această problemă, dar cenuşa era şi mai ieftină, şi mai bună.

Ce putea să-i facă lui Jedwin? se întrebă. Să-i spună că nu-l iubeşte. Încercase deja. Putea să fie nesuferită. Dar probabil că, trăind lângă scorpia de maică-sa, se gândi Cora cu amărăciune, nimic nu-l mai putea atinge.

Odată nucul încercuit cu cenuşă, Cora puse lopata în roabă şi traversă curtea.

Restul lăzii avea să-l împrăştie prin grădină. Aici însă, trebuia să aibă grijă. Să ţină o linie dreaptă,

contra vântului. Puţină cenuşă îngrăşa pământul şi-l proteja de insecte. Prea multă, îl seca, de nu mai puteai creşte nici buruieni. Zâmbi. Doamna Millembutter ar fi amintit despre echilibru.

Dar trebuie să existe o cale mult mai simplă de a scăpa de cineva, se gândi ea. De obicei, bărbaţii erau cei care părăseau femeile. Cel puţin, aşa spuneau cântecele. Ce făceau, oare, femeile din cântece? Brusc, parcă ar fi găsit răspunsul mult aşteptat, începu să fredoneze o melodie.

Jaimie îi jurase iubire.
Pân' află că ea-l înşela.
Acu-i însurat cu o alta,
Şi nici că-i mai păsa de ea.

Cora se opri din presăratul cenuşii prin grădină şi repetă al doilea vers. „Pân' ce află că ea-l înşela". Asta era. Ăsta era secretul. Niciun bărbat nu ar mai sta cu o femeie care l-a trădat. Dar oare îl putea face să creadă asta? Nu avea să fie uşor. Trebuia să-şi întocmească un plan atent. O cuprinse un sentiment ciudat. Înghiţi nervos şi vârî lopata în pământ, nemaiavând puterea de a o ţine în braţe. Dacă voia să-l îndepărteze pe Jedwin, nu era destul să-l facă să creadă că l-a înşelat.

Trebuia să-l înşele cu adevărat.

Imediat îi veni în minte chipul lui Titus Penny, la birou, şi zâmbetul lui insinuant. Uneori, noaptea, mi-e frig singur în patul meu mare, îi spusese el. Cora îşi trecu mâna înmănuşată prin păr, însă tremurul care o apucase mai mult strică.

— Nu pot să fac asta, şopti.

Era singura cale de a scăpa de Jedwin. Cuvintele

cântecului o obsedară. „Acu-i însurat cu o alta, /Şi nici că-i mai pasă de ea."

Asta dorea Cora. Ca el să se însoare cu Tulsa May Bruder şi să nu se mai gândească

niciodată la ea. Să nu tânjească după ea, fiind cu nevasta., să nu mai viseze la ce-ar fi putut fi sau la ce-ar putea fi.

Avea, oare, s-o facă? Să-l înşele cu Titus Penny? Simţi că o ia cu greaţă. Ştia bine că poate face orice îşi pune în cap.

Ridică hotărâtă bărbia şi rosti provocator:

— Ai avut deja doi bărbaţi. Ce mai contează încă unul?

Capitolul 18

— Vrei să vii puţin în salon, te rog?

Jedwin ridică ochii de la ligheanul în care se spăla pe faţă şi îşi privi mama în oglinda din spatele lui. Întrebarea ei sunase mai degrabă a poruncă, şi nu a rugăminte,

E bine şi acum, hotărî Jedwin, ştergându-se cu prosopul şi luându-şi cămaşa de pe scaun. Şi. El voia să-i vorbească.

O urmă pe scări, simţind tensiunea din aer. Maică-sa era furioasă. Îi părea rău. Sperase să-i poată explica ce intenţionează să facă în viitor, în linişte, fără nervi. Însă era gata să facă faţă atacului ei.

Intrară în salon. Amelia nu se întoarse spre el decât în clipa când ajunse în mijlocul camerei.

— Stai jos, mamă, zise Jedwin politicos.

Ea îl privi cu ochi de cremene.

— Nu, mersi, James Edwin. Prefer să stau în

picioare.

— Foarte bine, răspunse el şi se rezemă de poliţa căminului. Ar fi fost culmea impoliteţii să se aşeze, când ea rămânea în picioare, şi Jedwin nu avea de gând să-i ofere maică-sii acest avantaj.

— Şi eu am vrut să-ţi vorbesc.

— Da? Amelia îşi împreună mâinile şi-şi înălţă trufaşă bărbia. De mult timp am vrut să vorbesc cu tine, dar eşti aşa de scump la vedere, că mi-a fost imposibil.

— Şi dumneata ai fost ocupată, sublinie Jedwin. Cu epidemia şi cu drumurile zilnice la mahala, te-am găsit mereu pe picior de plecare.

— Îmi făceam datoria creştinească, spuse ea, rece. Îmi cunosc obligaţiile şi mi le împlinesc fără să mă plâng.

Oare? se întrebă Jedwin în sinea lui.

— Şi, în timp ce eu îngrijeam bolnavii, zise maică-sa, tu ce făceai?

— Lucram la fermă. Am reuşit să strâng tot ovăzul în hambar şi am mai făcut nişte îmbunătăţiri.

Luându-i afirmaţia drept alibi, Amelia o ignoră.

— Sunt sigură că asta ţi-a făcut mare plăcere, spuse ea firesc. Te-ai îndeletnicit cu ceva util.

Jedwin făcu ochii mari, jignit, dar făcu pe nepăsătorul.

— Îmi dau seama că, în felul ăsta, munca ta şi a lui Haywood a fost ceva mai grea. Dar, îţi amintesc, mamă, că dumneata mi-ai refuzat ajutorul.

Amelia avea chef de ceartă.

— Şi ce mare ajutor ne-ai fi putut da? îl întrebă.

Jedwin se simţi lezat în orgoliul său, dar tăcu. Ea

avea dreptate. Nu i-ar fi ajutat la îmbălsămări, nici dacă l-ar fi rugat. Erau câteva lucruri pe care nu le putea şi nu voia să le facă. Însă, îşi spuse în gând, erau şi altele pe care le putea face. Venise vremea să se apuce şi el de ceva în viaţă.

— Am luat câteva hotărâri importante, zise. Intenţionez să fac nişte schimbări care te vor afecta şi pe dumneata.

Începu să se plimbe nervos prin cameră, căutându-şi cu grijă cuvintele. Maică-sa nu avea să fie deloc încântată de hotărârea lui de a se muta la fermă, dar era sigur că o poate convinge să o accepte, ca pe ceva inevitabil.

Dacă ar fi privit-o, i-ar fi văzut expresia severă. Cu sprâncenele ridicate, ea comentă înţepată:

— Sper că printre hotărârile tale se află şi aceea de a te îndrepta pe drumul cel bun.

Jedwin se întoarse şi o fixă.

— Ce vrei să spui?

Amelia îşi ridică bărbia şi spuse severă:

— Cred că ştii prea bine la ce mă refer, James Edwin.

El îi cercetă trăsăturile aspre şi fu cuprins de un val de nelinişte.

— Trebuie să fii mai clară, zise blând, nu-ţi pot citi gândurile.

— Sigur că nu, fu de acord ea. Dar nici nu e nevoie: ştii foarte bine! Amelia Sparrow îşi privi fiul cu braţele încrucişate pe piept şi cu ochii ca două pumnale. Nu m-aş fi gândit niciodată, zise ea. Cu o voce stridentă, că, după toate principiile creştine şi răspunderile sociale despre care ţi-am vorbit atâta, voi fi forţată să discut cu tine un subiect atât de respingător.

Jedwin îşi privi în tăcere mama înconjurându-se cu mantaua mâniei ei sfinte.

— Nu pot să cred că fiul meu, un gentleman cu o situaţie respectabilă şi o ţinută morală ireproşabilă, se poate coborî la nivelul unei femei de cea mai joasă speţă.

Jedwin simţi că i se pune un nod de. Furie în gât. Deci ştia. Se întrebă cine-i spusese, dar oricum asta nu mai conta. Vrusese să aştepte până se însoară cu ea, dar iată că destinul îi jucase o festă.

— Cora Briggs nu e o „femeie de cea mai joasă speţă”, zise placid.

Amelia îl privi furioasă.

— Doamne Sfinte! zise. Ironică. Atunci ce fel de femeie e, James Edwin?

Jedwin se controlă, dar nu reuşi să se tempereze total.

— E genul meu, mamă.

— Aha, deci mai şi recunoşti? ţipă Amelia Ultragiată, şi îşi duse o mână la piept, de parcă ar fi fost înjunghiată. Dar tu n-ai niciun pic de ruşine?

Ochii lui Jedwin erau întunecaţi ca noaptea şi mai reci decât gerul iernii.

— N-are de ce să-mi fie ruşine. Dumneata nu ştii nimic despre bora, zise. E o femeie divorţată, mamă, şi nu o criminală.

— După felul în care o aperi, răspunse

Amelia, e absolut limpede că e mal mult decât o femeie divorţată. E amanta ta!

Jedwin dădu să răspundă, dar se opri şi-şi fixă mama, împietrit. Tăcerea lui fu edificatoare.

— Deci nu negi, îl acuză Amelia.

— Nu e treaba dumitale, răspunse Jedwin calm.
— Sunt mama ta!
— Chiar dacă n-aş fi ştiut-o singur, mă baţi atâta la cap cu chestia asta, că tot mi-aş fi dat seama.
— Mi-am sacrificat viaţa pentru tine.
El ridică nepăsător din umeri.
— Mi-ai mai spus-o. Dar, de fapt, ce vrei dumneata să spui este că vrei ca eu să mă sacrific pentru dumneata.
Amelia rămase cu gura căscată, jignită la maxim. Fără să se gândească, îi trase o palmă peste faţă. Sângele din buza spartă Îi murdări cămaşa. Amelia privi mica pată, îngrozită.
Jedwin îşi duse mâna la buza sângerândă şi maxilarul îi tremură de mânie. Îi întoarse spatele şi traversă camera, pentru a se calma.
Amelia rămase blocată de propriul ei gest. În minte îi veniră tot felul de scuze, însă le reţinu, ca şi lacrimile. Îşi muşcă buza şi-l privi îndepărtându-se. Era fiul ei şi întotdeauna îi făcuse pe plac. Acum, însă, era altceva.
Respiră de câteva ori adânc şi abia apoi îndrăzni să vorbească.
— Înţeleg, zise ea, că mulţi tineri vor la un moment dat să-şi facă de cap.
La auzul vorbelor ei, atât de asemănătoare cu vorbele lui de mai demult, Jedwin se întoarse spre ea.
— Nu e vorba de asta, mamă, declară băţos. O iubesc pe Cora Briggs şi vreau să mă-nsor cu ea.
Amelia îşi duse mâna la gât şi păli.
— Doar nu vorbeşti serios?
Jedwin o fixă.
— Ba da, mamă. Aşa că-ţi sugerez să ţii pentru

dumneata orice remarcă şfichiuitoare la adresa viitoarei mele soţii.

— Soţia ta. Amelia rosti aceste două cuvinte neîncrezătoare. Ai cerut-o de nevastă?

— Da.

Amelia îşi scrută incredulă fiul.

— Nu-ţi dai seama ce faci.

Jedwin se înţepă. — Ştiu precis ce fac. Mamă. Sunt bărbat în toată firea şi nu e nevoie să mă duci dumneata de lesă, ca pe un animal dresat.

— Cum îndrăzneşti?

— Cum îndrăznesc? Mamă, sunt James Edwin, fiul tău. N-ai nevoie să te prefaci. Ştim amândoi că ăsta-i adevărul. De ce nu vrei să recunoşti?

— Ţi-am fost o mamă bună – începu Amelia, apărându-se.

— N-am contestat asta, o întrerupse Jedwin. Dar întotdeauna ai vrut să fac numai ce-ai vrut tu.

— Am încercat să ţi-arăt ce e bine şi ce e rău.

— Poate că eu sunt mai în măsură să ştiu ce e bine pentru mine.

— Dar eşti un copil.

— Sunt bărbat.

— A, da, zise Amelia, acum că te-ai bălăcit în păcat, te şi crezi bărbat.

— Am ştiut că sunt, din ziua în care a murit tata, spuse Jedwin plat. Îţi aminteşti de ziua aia?

— Sigur că-mi amintesc!

— Uneori mi se pare că ai uitat. Ai uitat cum te sprijineam şi câtă nevoie aveai de mine. Ai uitat cât de speriată şi de slăbită te simţeai. Ai uitat lacrimile pe care mi le-ai vărsat pe cămaşă. Tonul lui era calm, reţinut. Eu, însă, n-am uitat. Şi, când ai devenit din nou puternică, am fost bucuros. Te

iubesc, mamă. Mi-a părut bine când te-ai repus pe picioare, aşa că te-am lăsat să-ţi vezi de treburi. Ţi-am ascultat cicălelile. Am încercat să-ţi fac pe plac. Asta e tot, zise. O iubesc pe Cora Briggs şi am să mă însor cu ea. Îmi pare rău dacă nu-ţi convine, dar n-am de gând să mă răzgândesc.

Cu obrajii scăldaţi în lacrimi, Amelia clătină din cap.

Te va distruge, îi spuse. Nimeni nu vă va accepta. Şi cum vei mai avea grijă de firmă, dacă oraşul nu va fi de acord cu căsătoria ta?

— Dar n-am de gând să am vreo firmă, îi răspunse Jedwin firesc. Întreprinderea de pompe funebre îţi aparţine. La urma urmei, dumneata ai moştenit-o. Eu mă mut la fermă. Ca biet fermier, nu-mi va păsa de opinia celorlalţi.

— Te implor, James Edwin. Nu-ţi irosi viaţa. Cora Briggs nu te merită. Ar trebui să-ţi iei o nevastă adevărată, nu resturile de la cina altui bărbat. Meriţi mai mult.

Jedwin îşi privi mama în tăcere şi în colţul buzelor îi apăru un surâs.

— Ce ironie, zise, râzând nervos.

Amelia îşi cercetă uimită fiul.

— Ce găseşti de râs aici? îl întrebă, nedumerită.

— Partea cea mai amuzantă a lucrurilor, spuse, zâmbind cu tristeţe, e că dumneata şi Cora sunteţi de aceeaşi părere.

Zăpada cădea în fulgi uriaşi, cât o monedă de aur de douăzeci de dolari.

Din fericire, pământul era destul de cald şi se topeau imediat. Motiv pentru care Cora merse agale. Iară griji, spre băcănia lui Titus Penny.

De obicei nu mergea în oraş pe jos, preferând bicicleta. Astăzi, însă, n-avusese chef să-şi ia costumul de biciclistă, găsind că arată mai bine în fusta amplă maro şi în bluza de culoarea piersicii. Trebuia să arate cât se poate de bine.

Îi fusese greu să se hotărască, deşi ştia că aceasta era cea mai bună soluţie. Sufletul ei însă era chinuit. Se hotărâse să judece cu mintea, nu cu inima, pentru că urmându-şi pornirea inimii ajunsese aici.

Urcă cele două trepte ale magazinului şi privi circumspectă pe geam, să vadă cine era înăuntru. N-avea chef să dea ochii cu nimeni în dimineaţa asta. Mai ales cu Jedwin sau cu mama lui.

Avusese noroc. În prăvălie nu era nimeni, decât Titus, care se încălzea la soba din colţ.

Îndreptându-şi cu gesturi pripite gulerul şi fusta, Cora intră în magazin.

La sunetul clopoţelului, Titus ridică ochii. Când o văzu, se uită repede, vinovat, în jur.

— E cam frig în dimineaţa asta, comentă.

Încuviinţând absentă, Cora îşi scoase haina şi şi-o puse în cuier. Propria reflexie în mica oglinjoară de deasupra o sperie. Era roşie ca racul şi în ochi i se citea frica. E din cauza frigului, îşi spuse.

Titus îi făcu semn să-l urmeze în spate şi ea îl urmă fără să comenteze. Odăiţa i se păru şi mai aglomerată în dimineaţă asta şi se strădui să păstreze o oarecare distanţă între ea şi Titus, printre lăzi şi cutii. În acelaşi timp însă, ar fi vrut să se apropie de el şi s-o facă mai repede, ca să scape.

Îşi planificase totul în amănunt, dar nu-şi închipuise că va fi atât de greu.

— Văd că ai scăpat de difterie, zise Titus, pentru a face conversaţie.

Cora încuviinţă.

— Da, şi dumneata, după cât văd, zise.

Tăcerea se lăsă grea între ei. Cora încercă să ia iniţiativa, dar nu reuşi.

Titus se aşeză la birou şi se lăsă pe spate, cu picioarele pe birou.

Cora îi simți privirea ațintită asupra ei şi se foi, stânjenită. Dacă nu-i putea suporta privirea, cum avea să-i suporte atingerea? Hotărâtă se întoarse spre el.

Titus îşi împreună mâinile sub cap şi-i zâmbi.

— Am veşti bune pentru tine, Cora dragă, zise.

— Veşti? întrebă ea.

— Da, răspunse el, familiar. Cu magazinul închis atâta timp, mi-era teamă că nucile tale vor putrezi în rafturi.

Cora îl privi o clipă, fără să înţeleagă. Uitase complet de banii pe nuci.

— A, nucile, zise prosteşte.

— Da, scumpa mea, spuse Titus repede. Nu-ți fa griji. Cele care-au mai rămas se păstrează foarte bine. Şi – chicoti ca pentru sine – ca să-ți spun adevărul, ai avut dreptate. S-au vândut foarte bine.

— Mă bucur, zise ea, absentă..

— Da, da, spuse el şi-i făcu semn să se apropie. Anul ăsta mă voi putea revanşa faţă de tine.

— Foarte bine, răspunse ea fără interes.

Uimit, Titus se aplecă spre ea şi-o examină cu atenţie.

— Cora dragă, te simţi bine?

Cora nu se simţea bine. Îi era greaţă şi teamă.

— Mi-e bine, îi spuse lui Titus, încercând să zâmbească.

Titus continuă s-o privească mirat, apoi ridică din umeri.

— Pot să te asigur că în iama asta vei avea destui bani pentru provizii.

— E bine, răspunse ea plat. Înăbuşindu-se în apropierea lui,. Cora începu să se plimbe prin magazin, privind rafturile fără să le vadă.

Titus se foi simţindu-i încordarea.

— Am auzit că popa a-nceput să facă sport, zise el.

Cora se întoarse spre el şi încuviinţă absentă.

Titus zâmbi.,

Deja a convins-o şi pe Fanny să meargă mult pe jos şi să respire adânc. Nevastă-mea zice că poate se-apucă şi ea de sport, după ce naşte.

— Sunt sigură că îi va prinde bine, răspunse Cora.

Titus râse.

— Şi ţie ţi-a prins bine faptul că l-ai atras pe reverend de partea ta.

— Cum?

— Ştiu că părintele se lua mereu de faptul că cineva ţi-a reparat gardul şi pompa de apă.

Cora se îmbujoră.

— E dreptul meu să-mi repar gardul şi pompa, se ridică ea.

Titus ridică mâinile, a apărare.

— Eu nu zic că nu, scumpo, zise, surâzând.

Cred că o femeie atât de frumoasă ca tine are dreptul de a avea tot ce-şi doreşte.

Cora păli şi se luptă cu greaţa. Se întoarse spre el, cu bărbia sus.

— Ai dreptate, Titus, zise.

Penny tresări auzind-o că-i spune pe nume, dar îşi reveni imediat.

— Cora dragă, ai venit aici cu un scop anume? Dacă ai vreun necaz, voi face tot posibilul pentru a te ajuta.

Expresia Corei se îmblânzi. N-o minţea. Ştia că el putea fi un bărbat deosebit de amabil şi de cumsecade. Dar. La fel de bine, putea să fie un afemeiat încrezut şi slab de înger. De acest al doilea Titus Penny avea ea nevoie astăzi.

— Soţia dumitale n-a născut încă, spuse ea cu nonşalanţă, venind în faţa lui şi proptindu-se cu coatele de biroul lui.

El o privi ciudat, uimit atât de afirmaţia, cât şi de comportamentul ei.

— Nu, zise, perplex.

Cora simţi cum o lasă curajul şi începură să-i tremure buzele. Din mândrie, se întoarse cu spatele la el; gestul ei păru că vine din timiditate, însă era de fapt, unul de autoapărare. Ar fi vrut să fugă rupând pământul, însă nu putea. Dacă ajunsese până aici, trebuia s-o facă, de dragul lui Jedwin.

Se întoarse iar spre Titus. Ea era într-un colţ al camerei, iar el într-altul. Ea, într-un capăt al lumii, el în celălalt.

— Încă-ţi mai e frig noaptea în pat, singur? îl întrebă încet, încercând să-şi controleze tremurul glasului.

Titus făcu ochii cât cepele şi, vrând să răspundă, se înecă. O privi sceptic, parcă nu-i venea să-şi creadă urechile.

— Ce ai de gând, Cora Briggs?

Cora veni spre el. Cu bărbia sus şi spatele drept.

— Te întreb dacă n-ai nevoie de o femeie la pat.

Îi zări broboanele de transpiraţie pe buza superioară şi-l văzu cum se ridică instantaneu în picioare şi se înfoaie precum un cocoş.

— S-ar putea să am. Îi răspunse.

Cora înghiţi în sec şi-i oferi, speră ea. Un surâs încântător.

— Ce-ar fi să vii la mine diseară şi să vedem dacă nu cumva ne putem încălzi împreună, ca să punem capăt singurătăţilor noastre.

Titus făcu un pas în faţă şi se împiedică fără motiv. Se îndreptă nervos, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic.

Cora îl privea, aşteptându-i răspunsul. Însă nu era pregătită nici pentru da. Nici pentru nu. Simţea că nu va supravieţui acestei umilinţe.

Titus continuă să o privească, circumspect.

— Cât? o întrebă, în fine.

— Cât ce? Cora fu nedumerită de întrebare.

El făcu pe omul de lume. Dar nu reuşi să fie suficient de convingător.

— Şi cât mă va costa, dragă Cora. „încălzitul”?

Cora păli. Nu se aşteptase la o asemenea întrebare şi insulta o duru.

Cu toate acestea, arboră un surâs de zile mari.

— Să zicem că am acelaşi preţ ca murăturile din piaţă. Îi spuse. Prima bucată, de încercare, e gratis.

Se întoarse cu spatele, cu inima bătându-l ca o tobă. Reuşise. În sfârşit, era o târfa ieftină, aşa cum spusese despre ea Maimie Briggs.

Când ajunse la uşă, îl privi iar pe Titus, care tot

nu-şi revenise din uimire. Încă o clipă, se gândi Cora, şi-i iese limba de un cot.

— Să nu vii până nu se face întuneric complet. Îl sfătui ea. Şi vino pe la uşa din spate.

Titus încuviinţă, mut. Cora ieşi din prăvălie cu paşi grei, abia târându-se. Era bine ce făcea, îşi spuse. Jedwin avea să afle de trădarea ei cutând şi s-o părăsească, pentru a putea avea viaţa pe care o merita.

Ochii i se umplură de lacrimi şi se îndreptă spre casă cu borurile pălăriei trase peste faţă. Făcuse bine pentru că îl iubea şi nu voia ca el să-şi distrugă viaţa, ca alţii.

Capitolul 19

Ninsoarea se înteţise, dar ochii Corei erau înceţoşați nu de fulgi, ci de lacrimi. Nu-l văzu pe bărbatul aşezat pe treptele verandei decât după ce intră pe poartă.

— Jedwin! Exclamaţia ei fu aproape un strigăt de surpriză. Ce faci aici? Pop fi văzut.

Jedwin se ridică cu gesturi lente.

— Poate asta şi sper. Arăta bine în paltonul negru presărat cu fulgi şi cu pălăria albă de zăpadă. Când femeia pe care o aştepta se apropie, expresia lui se schimbă.

Cu privirea în jos, Cora încercă să-l depăşească, dar fu prea târziu. Jedwin o luă în braţe şi-i ridică bărbia, pentru a o privi în ochi.

— Ai plâns, zise, pe un ton întrebător.

Cora încercă să scape din strânsoarea lui.

— A. Nu-i nimic.

Jedwin nu-i dădu drumul; o înconjură şi mai

protector cu braţele.

— Ba da, insistă el, orice lacrimă de-a ta e mai preţioasă pentru mine decât diamantele.

Cora încercă să surâdă.

— Văd că, până la urmă, tot iese din tine un mic poet.

— Iubirea face din oricine poet, zise el.

Ea dădu să scape din strânsoarea lui, şi el îi dădu drumul.

— Nu trebuia să spui asta, Jedwin.

— Ştiu, răspunse el încet. Astăzi le-am făcut să plângă pe amândouă femeile din viaţa mea.

Cora îl privi atentă.

— Amândouă plâng din cauză că te iubesc.

— I-ai spus mamei tale? şopti Cora, uimită.

Jedwin încuviinţă.

— N-am avut cum să-i opresc lacrimile mamei, zise. Dar pe ale tale cred că voi reuşi să le şterg, Cora.

— Te. Rog, Jedwin, pleacă, îl imploră, să nu te vadă cineva.

El scutură din cap.

— Nu contează dacă mă vede cineva. Te iubesc, Cora. Şi, fie că vrei, fie că nu vrei, eşti femeia mea, şi eu nu mai plec nicăieri fără tine.

— Hai, Jedwin, nu mai vorbi aşa, insistă Cora.

Însă Jedwin se aplecă spre *6a* şi-i atinse uşor buzele, apoi o luă în braţe.

— Ce faci? protestă Cora, când el intră cu ea în casă.

— Te duc sus, ca să-ţi şterg lacrimile, răspunse el.

— E o prostie ceea ce faci, Jedwin, zău. Încă te mai poţi întoarce; mama ta o să te ierte, zise ea,

când el o trecu pragul.

— Cora, îl spuse el, privind-o drăgăstos. Până la ora asta, ar fi trebuit să ştii că nu mă mai întorc. Nu pot merge decât înainte. Şi asta doar dacă eşti şi tu cu mine.

— Urcă scările cu uşurinţă şi în grabă, de parcă abia ar fi aşteptat s-o pună în pat. Şi aşa şi era. Traversă camera pripit, o aşeză în mijlocul patului şi, imediat, veni lângă ea şi-o luă în braţe.

— Te rog, Jedwin.

El îi surâse.

— Ţi-aminteşti când am venit prima oară aici?

— Ar trebui să uităm toate astea, îi spuse Cora, fermă.

— Şi eu aş vrea să uităm. Râse. Ar fi trebuit să-mi bagi minţile-n cap în noaptea aia, zise. Să-mi tragi un şut şi să-mi spui să plec. Asta meritam, spuse. De ce n-ai făcut-o?

— Din prostie!

— N-ai făcut-o, pentru că ai vrut să-mi dai o lecţie.

Cora se zvârcoli sub el, încercând să evite intimitatea discuţiei.

— O lecţie despre dragostea adevărată. Cred că am fost un elev cât se poate de silitor. Îi sărută vârful nasului.

Încă luptându-se cu greutatea lui, Cora încercă să pară ofensată.

— A, deci asta vrei tu să auzi de la mine? Că eşti amantul ideal?

El zâmbi maliţios.

— Să lăsăm laudele pe mai târziu, iubita mea, îi spuse. Azi îţi voi fi eu profesor.

— Poftim? Ea făcu ochii mari.

Jedwin se ridică în genunchi şi rămase aşa în faţa ei.

— Am de gând să te învăţ cum să-mi spui că mă iubeşti..

— Dar eu nu uneau să te iubesc! declară ea, tăioasă..

El încuviinţă.

— Ştiu, Cora, zise. Însă mă iubeşti. Iar eu am de gând să te ajut s-o spui. De fapt, o s-o faci singură.

Cora îl privi sceptică, dar lui nu-i păsă. Începu să se descheie la haină.

— Ştiu că aici e cam răcoare, dar nu e nevoie să fim atât de înfofoliţi.

— Haina Corei, încă umedă de la fulgii de zăpadă, era prea groasă pentru interior, însă, când Cora nu vru să se ridice, Jedwin i se aşeză repede pe fustă.

— Dă-mi drumul, zise ea.

— Nu, răspunse Jedwin.

Cora îl privi încurcată.

— Dă-mi drumul, îi porunci, stresată. Vreau să mă dezbrac de haină.

Jedwin zâmbi şiret.

— Îmi pare rău, domniţă, îi spuse, cu umilinţă, nu pot să-ţi dau drumul să pleci, până nu-mi spui că mă iubeşti. Am să-ţi uşurez, totuşi, situaţia.

— Jedwin! se plânse Cora, scrutându-l cu o expresie de dezaprobare totală.

— Nu trebuie decât să desfacem aceşti nasturi, spuse Jedwin, şi pelerina îţi va cădea de pe tine, precum coaja de pe cartof.

— Eu nu sunt un biet cartof, sări Cora, cu toată demnitatea care-i rămăsese.

— Nu, domniţă, fu de acord Jedwin. Nu semănaţi

deloc cu un cartof. Arătaţi mai degrabă a piersică coaptă, spuse, dezbrăcând-o. Şi sunteţi proaspătă şi caldă precum fulgii de porumb într-o dimineaţă de iarnă. Eliberând-o de haină, mâna lui zăbovi o clipă pe spatele ei.

Li aruncă pelerina pe podea şi Cora profită de gestul lui pentru a încerca să se ridice, însă Jedwin fu pe fază.

— Hei, domnişorică, unde te duci?

— Dă-mi drumul, Jedwin, zise Cora, fără vlagă.

Jedwin îşi aruncă şi el haina pe jos, apoi aplecându-se spre Cora, începu să-i descheie bluza de culoarea piersicii.

Ea îi dădu una peste mână.

— Termină!

EI îi făcu cu ochiul.

— Domnişorică dragă, aş vrea să te cunosc mai bine.

Reuşise să-i descheie bluza şi începuse să-i desfacă corsetul.

— Sunt multe lucruri de aflat despre dumneavoastră, zise el. Printre altele, faptul că Inima dumitale e înconjurată de o carapace mai groasă decât nucile dumneavoastră cu coajă tare.

Cu îndemânare, îi desfăcu corsetul, apoi îi ridică furoul, transparent, dezgolind-o.

Corei i se tăie respiraţia, când el îi luă un sân în mână şi-l cântări.

— Oi avea dumneata gust de piersică, îi spuse, dar sânii dumitale seamănă mai mult a pepeni.

Înainte ca ea să riposteze, Jedwin îi atinse un sfârc cu buzele, zgândărind-o, şi Cora îşi îngropa mâinile în părul lui, şi se lăsă pradă plăcerii de a se cufunda în căldura şi în tandreţea mângâierii

lui.

Încă o dată, îşi jură ea. O *singură dată, şi-l va elibera pentru totdeauna.*

Se arcui spre spate, oferindu-i sânii, apoi, răzgândindu-se, îi luă capul în mâini. Voia să-i simtă gustul buzelor..

Jedwin se trase înapoi, şi ea gemu uşor.

— Stal aşa, domnişorică, îi şopti el. Ajungem noi şi la asta.

Încă în genunchi, îşi descheie şi el cămaşa şi şi-o dădu jos privind-o pe Cora cu ochi intenşi şi întunecaţi. Cămaşa de corp se alătură curând mormanului de haine de lângă pat.

Lumina din dormitor atenua tristeţea după-amiezii de iarnă..

— Uită-te la mine, şopti Jedwin.

Ochii căprui ai Corei se topiră într-ai lui.

Încet, cu gesturi lente, degetele lui desfăcură catarama curelei, dar fără a-şi lua ochii de la Cora..

Privindu-l cum trece cureaua prin găicile pantalonilor, ea simţi că i se usucă gura. Fâşia de piele din mâna lui se făcu din ce în ce mai lungă.

Când el o scoase, în fine, din ultima gaică, Cora îşi ţinu respiraţia şi, spre uimirea ei, întinse mâna şi atinse pielea moale şi caldă.

— Frumoasă curea, zise Cora, încercând să ia un ton firesc, dar vocea îi sună stridentă.

Jedwin se aplecă spre ea, pentru a pune cureaua pe tăblia patului, şi piepturile li se atinseră.

— Am auzit că aşa-i ritualul de căsătorie la indienii Cherokee.

Ea făcu ochii mari şi se întristă brusc.

— Da, aşa e, zise.

— Ascultă, Cora, îi spuse Jedwin, ridicându-i chipul spre el, şi ea reveni din reverie în prezent. Tu şi Dumnezeu îmi sunteţi martori, zise, că mi-am atârnat cureaua aici, deasupra ta, şi că n-o voi mai atârna niciodată de patul altei femei.

O mângâie tandru pe obraz.

— Ştii bine că, dacă ai vrea, ţi-aş putea jura credinţă şi la biserică. Dar pentru că tu nu vrei, ăsta să-mi fie legământul. Nu voi iubi niciodată altă femeie, cât voi trăi. Din clipa asta, eu te consider nevasta mea.

— Nu, Jedwin.

— E prea târziu, Cora, spuse el, şi-i acoperi gura cu degetele. Sunt al tău pe viaţă.

O sărută blând şi tandru, cu toată fiinţă şi buzele lui îi savurară atingerea, într-un joc delicat de apropieri şi depărtări. Mâinile se plimbară în voie pe braţele şi sânii ei, în vreme ce picioarele lui se luptau cu fusta, în căutarea adevăratei intimităţi.

Ea se agăţă înfocată de el, îndemnându-l să continue.

El i-ar fi făcut pe plac imediat, dar simţea nevoia ca ea să-i spună că-l iubeşte. Sentimentul

era prea preţios pentru a nu fi împărtăşit. Desfăcându-se din îmbrăţişare, îngenunche iar în faţa ei…

— Voi face tot ce vrei tu, îi spuse. Ăsta-i alt jurământ pe care ţi-l fac, continuă, aproape şoptind.

Corei i se puse un nod în gât când îi remarcă intensitatea privirii. Un foc lăuntric îi acceleră bătaia inimii şi, pentru a suporta durerea pe care i-o provocau cuvintele lui, Cora se încordă toată.

— Vreau să-mi spui că mă iubeşti, îi spuse el încet. Ştiu că e adevărat, dar vreau să te aud pe tine zicând-o. Glasul îi deveni şoaptă. Te voi săruta în mii de feluri, în locuri pe care nu ţi le-a atins niciun alt bărbat. Vei fi numai a mea. Îţi va plăcea atât de mult, încât atingerea mea te va obseda. Până la urmă tot îmi vei spune că mă iubeşti, sunt convins.

Se apropie şi mai tare, şi-i mângâie puful de pe obraz.

— Vreau să-ţi fiu mai mult decât iubit, zise. Lasă-mă să-ţi demonstrez că sunt tot ce-ţi poţi dori. Voi fi căminul tău, familia ta, toate acele lucruri pe care alţii le obţin atât de uşor şi pentru care tu ai luptat atâta.

Cora tremură, în aşteptare, du sfârcurile întărite, avide de mâna şi de buzele lui.

Încet, foarte încet, el îi desfăcu fusta şi, ca şi când ar fi ridicat cortina unui teatru, îi puse poalele în cap. Chiloţii subţiri de bumbac erau ultimul obstacol în calea lui. El i-i scoase uşor şi rămase privindu-i atent goliciunea.

Tremurând sub ochii lui scrutători, Cora îşi strânse genunchii la piept, în încercarea de a se ascunde după conturul lor zvelt şi perfect. Jedwin se opri o clipă, apoi o atinse şovăitor. Cu o mână pe flecare genunchi, îi depărtă uşor coapsele – mai mult, apoi şi mai mult – până când ea i se dezvălui întreagă.

Atunci, el îşi luă mâinile şi se lăsă pe spate, savurând priveliştea. Cora nu-şi schimbă-poziţia. Deşi se simţea vulnerabilă şi ar fi vrut să se acopere, să fugă de sub privirea lui fierbinte, rămase total expusă cu sinceritate în faţa lui. Era

a lui. Începu să gâfâie uşor, şi-şi simţi feminitatea topindu-se în faţa lui.

Jedwin continuă s-o privească şi-şi duse mâna la prohab.

— Nu vrei să mă atingi? o întrebă. Să atingi trupul soţului tău?

În faţa ochilor ei uimiţi, îşi trecu mâna peste şliţul vizibil umflat.

— Totul îţi aparţine, Cora. Tot ce am e al tău.

Ea făcu ochii mari, arzând de dorinţa de a-l

Atinge.

— Lasă-mă să-ţi arăt cum ne va fi împreună, zise el. Lasă-mă să-ţi arăt că legătura dintre noi poate fi mai sfântă decât a celor uniţi după lege. Asta e patul nostru nupţial, Cora. Ştiu absolut sigur că eu sunt singurul care-ţi pot fi soţ.

Cora tremura din fiece fibră a corpului ei, ştiind că el are dreptate. Simţea că, la cea mai mică atingere a lui, va exploda în mii de fărâme fierbinţi.

Abia aştepta acea explozie.

— Jedwin... îi spuse numele ca pe o rugăminte, un scâncet de durere.

— Totul e al tău, repetă el, atingându-se de faţa ei,

Cora nu mai rezistă. Îi desfăcu prohabul, căută ceea ce-i trebuia şi îşi ostoi suferinţa, cu gesturi nervoase, disperate.

Jedwin îşi încordă maxilarele, încercând să-şi mascheze plăcerea. Ea îl îndemnă să preia controlul.

— E pentru tine, Cora, îi şopti el, străduindu-se din răsputeri să nu se trădeze. Tot ce am îţi stă la dispoziţie.

Începu să se mişte constant în ritmul impus de ea, ascultându-i gemetele.

Nu trebuia decât s-o recunoască. Câteva cuvinte aveau puterea de a nărui zidurile ruşinii şi ale fricii. Ea trebuia neapărat să le spună, şi el trebuia s-o facă să le spună.

— Te rog, Jedwin, îl imploră ea. Vârându-şi unghiile în carnea lui tare. Durerea i se păru lui Jedwin la fel de dulce ca plăcerea, şi o urmă. Avea de gând să facă tot ce voia ea. Să fie tot ce, dorea ea.

— Te rog! Te rog! suspină ea, întâmpinându-i fiecare avânt cu unul propriu. Am nevoie de tine, Jedwin. Am nevoie de tine.

— Şi eu de tine, Cora, îi spuse el plat, închizându-şi ochii în faţa minunatei privelişti a patimei ei. Voi fi mereu alături de tine. Voi fi bărbatul pe care ţi-l doreşti.

— Te rog, Jedwin! îl imploră ea, iar.

— Te iubesc, Cora, răspunse el. Te iubesc.

Ea se zvârcoli, cu capul pe pernă şi dinţii strânşi.

— Jedwin! ţipă. Te iubesc, Jedwin. Te iubesc!

în acea clipă, ca scăpat din lanţuri, Jedwin făcu ochii mari şi se avântă în trupul ei, cu brutalitate.

— Cora? zise, cu respiraţia tăiată de efort. Ea deschise ochii şi-l privi.

— Te, iubesc, Jedwin.

Jedwin se trezi greu. Odaia era acum în întuneric şi el era singur şi dezbrăcat în patul Corei. În lumina palidă a serii, nu văzu decât cureaua de pe tăblia patului. Dacă legământul spiritual însemna într-adevăr uniune, atunci el era

soţul Corei.

Zâmbi şi se întinse. Îl dureau toţi muşchii, însă oboseala de acum i se părea cea mai plăcută din lume. Îl iubea. În sfârşit, o spusese, şi parcă toate barierele dintre ei dispăruseră! Nimic nu-i mai putea opri acum. Torentul dragostei lor putea mătura din cale-i orice răuvoitor.

Închise ochii şi simţi un miros plăcut de mâncare gătită, apoi auzi un zgomot ciudat – parcă bătuse cineva în uşă. Ciuli imediat urechile. Auzi murmurul vocilor din bucătărie, dar nu înţelese ce spuneau.

— Titus! Cora fu cu adevărat surprinsă. Ultimele câteva ceasuri fuseseră un adevărat dar ceresc. Se iubeau la nebunie şi nimeni altcineva nu mai exista pe lume în afara lor. La bine şi la rău, era a lui, şi amândoi aveau de gând să înfrunte situaţia cu curaj.

Cu toate astea, Cora uitase complet că ce era mai rău urma să-i apară în prag în acea seară.

— Intră, zise, văzându-l că aruncă o privire vinovată spre drum.

Luă turta de mălai de pe foc, gândindu-se cum să facă să scape din propriile iţe. Şi încă repede. Ce-i venise oare să se încurce în astfel de scheme?

— Titus, eu…

— Nu, Cora, zise el, oprind-o. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Dar…

— M-am gândit la tine toată după-masa, o întrerupse el, jucându-se nervos cu pălăria.

— Da, dar eu…

— Nu pot s-o fac, zise el, simplu.

Cora dădu să zică ceva, însă renunţă.

— E numai vina mea, spuse Titus, plimbându-se nervos prin spațiul strâmt al bucătăriei. Ştiu că te-am făcut să crezi că…

Se opri şi se întoarse spre ea. O privi, trăgându-se ruşinat de mustaţă.

— De multă vreme am pus ochii pe tine. Nu păru prea mândru de sine. Şi o ştii şi tu, Cora dragă. Eşti o femeie frumoasă. Şi, ştiindu-te singură în fiecare noapte… Se înroşi; Ai fost pentru mine ca o ispită permanentă.

O scrută o clipă, apoi privi în altă parte.

— În fiecare seară când stăteam acasă şi-mi făceam socotelile, începu el încet. Maybelle îşi făcea de cap şi Fanny era furioasă din cauza comportamentului ei şi supărată pe mine că am. Răsfăţat-o prea tare.

Tăcu o clipă, apoi reuşi s-o privească în ochi.

— Şi, Cora, draga mea, îmi lăsam mintea să zburde. Mă închipuiam la uşa ta. Tu îmi deschideai îmbujorată, ca după o plimbare cu bicicleta. Mă invitai în casă şi totul era bine şi frumos… ș, în cele din urmă… vizitele mele deveneau regulate.

— Titus, te rog, încercă ea să-l întrerupă.

— Stai puţin, lasă-mă să termin, zise el. În după-masa asta, când mi-ai făcut propunerea, era suficient să sufli uşor şi cădeam lat la pământ.

— M-am pripit, spuse Cora..

— Normal, am prins şansa din zbor, continuă el. Toată ziua numai la asta m-am gândit. Doamne, Cora, n-am mai făcut nimic altceva.

Se întoarse spre ea, cu ochi blânzi, însă trişti.

— Eşti o femeie deosebită. Orice bărbat ar fi mândru să te aibă lângă el, zise. Eu, însă, nu pot fi

acela.

— E foarte bine, Titus, îi mulţumi Cora. Înţeleg.

El îşi reluă plimbatul prin cameră.

— Nu, Cora, eşti prea drăguţă. Trebuie să-ţi explic.

— Nu trebuie să-mi explici nimic, stărui ea.

— Ba da, declară el. Chestia e că… ei bine… O iubesc.pe Fanny.

Afirmația îl stânjeni atât de tare, că-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Cu toate certurile noastre şi cu toate sâcâielile ei, îi spuse Corei solemn, nu-mi doresc altă nevastă decât pe ea. Cred că n-aş putea trăi fără ea.

Înghițindu-şi amărăciunea şi mândria, se întoarse spre Cora.

— Şi sunt sigur că, dacă mi-aş lua ibovnică, mai devreme sau mai târziu, ea ar afla şi ar fi foarte afectată, şopti el.

Apoi adăugă, încercând să-şi controleze emoția:

— Nu, nu mă va părăsi. Nu va trebui niciodată să-mi fac griji că-mi ia fata şi pleacă. Părinții ei i-au incubat simţul datoriei: femeia trebuie să rămână cu bărbatul, chiar dacă el o rupe în bătăi.

— Da, fu de acord Cora, gândindu-se la dis preţul pe care doamna Penny îl avea faţă de ea. Ştiu.

— Da, dar eu nu vreau ca ea să stea cu mine doar din cauza jurământului religios… Ci vreau să fie cu mine pentru că aşa vrea ea.

Văzându-i ochii înlăcrimaţi, Cora îl mângâie pe umăr.

— Te rog, Titus, zise. Nu mai spune nimic. Te înţeleg şi te admir. Du-te acasă la nevasta ta.

— Îmi pare rău, dragă Cora, zise el, sincer preocupat. Sunt gata să te ajut cu orice altceva.

— Întotdeauna m-ai ajutat, îi spuse Cora.

— Ştiu cum eşti tu de fapt, zise el, şi că n-ai fi venit la mine, dacă nu ţi-ar fi ajuns cuţitul la os.

Titus mângâie mâna atât de feminină de pe braţul lui.

— Ai bani ca să rezişti până la primăvară? Te-aş putea împrumuta dacă vrei.

— Nu-ţi fă tu griji; are cine s-o ajute.

Glasul de pe scări îi făcu pe amândoi să tresară, vinovaţi. Titus rămase cu ochii holbaţi la Jedwin Sparrow, care intră în bucătărie desculţ şi cu torsul gol. Din cauza staturii lui impunătoare, camera păru brusc, minusculă.

— Jedwin? Titus rosti numele prietenului său nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Încuviinţând din cap, Jedwin veni lângă Cora şi o luă de mijloc, după care o sărută tandru pe frunte.

— Vai, ce bine miroase mâncarea asta, îi spuse, înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra lui Titus.

— Bănuiesc că nu ştiai despre mine şi Cora, zise, stăpânindu-şi cu greu furia.

— Păi… habar n-am avut, răspunse Titus repede.

Jedwin aprobă, înţelegător..

— Probabil că te-a invitat aici ca să mă convingă să mă răzgândesc.

Să te răzgândeşti? întrebă Titus, perplex.

— Mă însor cu ea, Titus, zise el, ferm. Şi ea a făcut tot posibilul ce să-mi demonstreze că nu e soţia potrivită pentru mine.

O privi clătinând din cap.

— Dacă nu greşesc, zise, luând-o pe. Cora cu două degete de bărbie şi privind-o în ochi. Ultimul

ei gând a fost să mă înşele cu prietenul meu Titus, aici de faţă, pentru a-mi demonstra că nu-mi poate fi soţie credincioasă.

Titus Penny continuă să se zgâiască la ei, cu ochii cât cepele.

Jedwin îl privi iar.

— Asta nu demonstrează însă decât faptul că iubita mea Cora nu cunoaşte deloc bărbaţii, i se adresă Jedwin, apoi se întoarse către Cora, zâmbind.

— Cu cât competiţia e mai grea, cu atât mai hotărât este el să facă tot ce poate pentru a o câştiga.

Privi iar spre Titus.

— N-am dreptate?

Titus îşi drese glasul şi încuviinţă nervos.

— Să ştii că n-ai niciun motiv să fii gelos, se grăbi el să-l încredinţeze. Sunt om însurat şi între doamna Briggs şi mine nu s-a întâmplat absolut nimic.

Jedwin surâse, triumfător.

— Ştiu, zise. O iubeşti pe Fanny. Se întoarse râzând cu toată gura spre femeia de lângă el. Cora mă iubeşte pe mine şi zilele astea o să ne căsătorim.

— Vă doresc numai bine, le spuse Titus şi dădu să plece.

— Sper să ne vedem la nuntă, zise Jedwin, în treacăt.

— Păi, nu ştiu…

Zâmbetul lui Jedwin ar fi înmuiat şi piatra.

— Sigur că ne vedem, zise firesc. Fanny nu

va şti niciodată despre discuţia ta cu Cora, şi eu nu voi pomeni nimănui despre vizita ta din seara

asta, aşa că nu există niciun motiv ca noi să nu putem rămâne prieteni.

Titus dădu să răspundă, dar se răzgândi şi înghiţi în sec. Înclinându-şi politicos pălăria „zise:

— Doamnă, aştept cu nerăbdare acea zi fericită şi-mi va face mare plăcere să asist la ceremonie.

Cora tocmai voia să-l asigure că nu e nevoie, când Jedwin o întrerupse.

— Sper că vor veni şi ceilalţi membri ai încântătoarei tale familii, nu?

— Păi, sigur, sigur.

— Bine, încuviinţă Jedwin, mulţumit.

Titus era deja cu mâna pe clanţă şi nu ştia cum să dispară mai repede. Însă Jedwin nu-l iertă.

— A, Titus, zise.

Bărbatul se întoarse spre el, îngrijorat.

— Sunt convins că soţia ta va fi mai mult decât încântată să-mi primească mireasa în sânul comunităţii noastre.

Capitolul 20

Cora îl urmări pe Titus Penny până când el dispăru în noapte şi abia apoi se întoarse spre bărbatul de lângă ea.

— Nu-mi vine să cred că i-ai spus că ne căsătorim.

Jedwin ridică din umeri.

— Nu-mi vine să cred că l-ai chemat la tine în seara asta.

Îmbujorată, Cora se întoarse spre plită.

— Turta asta numai de mâncat n-o să fie bună, zise. Pe jumătate făcută, apoi lăsată să se răcească şi dup-aia pusă iar la foc.

— Nu schimba subiectul, Cora, zise Jedwin. A fost un lucru josnic din partea ta să vrei să te culci cu alt bărbat, pentru a scăpa de mine.

Cora nu răspunse. Nu-l putea privi în faţă.

— Acum nu mai trebuie, zise. Acum că…

— Acum că am pus lucrurile la punct, îi termină el propoziţia.

Ea încuviinţă.

— Ştiu, zise el. Acum suntem uniţi printr-un legământ sfânt, şi sunt convins că nu îl vei călca. Se sprijini de sobă şi o privi cu atenţie.

— Însă aş vrea să ştiu ce s-a ales de principiile tale, Cora. Îi spuse.

Ea îl fixă, mută.

— Îţi aminteşti? zise el. Structura civilizaţiei, protecţia societăţii, păstrarea moralităţii. Principii în care credeai orbeşte. Erai gata să uiţi de ele?

— Sigur că nu, zise ea, iritată.

— Dar nu-ţi păsa dacă el comitea un adulter, îşi distrugea viaţa, şi-şi făcea soţia şi copilul să sufere, nu? spuse el.

— Bineînţeles că-mi păsa, insistă ea, furioasă de-a binelea. Dar îmi pasă şi de alte lucruri.

— Care?

— De tine, de exemplu.

Jedwin încuviinţă.

— Ştiu asta. Şi aveai să-i sacrifici pe toţi: pe tine, pe Titus, pe Fanny şi chiar pe Maybelle pentru mine.

— Nu m-am gândit la ei, recunoscu ea, posomorâtă. N-am nimic cu ei, dar nu m-am gândit deloc la ei.

— Desigur că nu te-ai gândit, zise Jedwin. Cruzimea nu te caracterizează.

O înşfacă violent de braţ, forţând-o să-l privească.

— Ştiai bine că vor fi oameni care vor suferi din cauza ta, dar asta nu te împiedica să-ţi pui în aplicare planul.

Cora îl fixă şi pe chip i se citi remuşcarea. N-avea cum să se apere împotriva adevărului.

— De ce voiai s-o faci? o întrebă el. Voiai să distrugi atâtea vieţi dintr-o pornire prostească.

— Dar nu şi pe a ta, stărui ea.

— Ba da, Cora, răspunse el. Dacă te-aş fi crezut într-adevăr capabilă de aşa ceva, dacă aş fi crezut că m-ai părăsit pentru alt bărbat, viaţa mea ar fi fost distrusă pe veci. N-aş mai fi vrut să trăiesc.

Cora clătină din cap, neîncrezătoare.

— De ce voiai să faci asta? o întrebă el. Ştiu că suferinţa celorlalţi te doare şi pe tine. De ce, atunci?

Ea se întoarse şi-l privi cu amărăciune.

— Nu ştiu, zise.

— Ba ştii.

— Nu.

— Spune-mi, Cora. Doar mi-ai mai spus-o şi în dormitor; mai spune-mi-o o dată, aici.

— Fiindcă… Fiindcă te iubesc, zise ea.

Jedwin încuviinţă.

— Şi dragostea e mai importantă decât orice principii, nu-i aşa?

Ea se gândi mult la vorbele lui.

— Nu?

— Ba da! zise, apoi: Nu! Scutură din cap. Nu ştiu!

El o luă în braţe. Lacrimile ei aproape îl dezarmaseră, dar acum era momentul s-o câştige

pentru totdeauna; trebuia să reziste eroic.

— Nu ştiu, suspină ea, cu capul la pieptul lui.

— O, Cora, îi şopti el tandru, sărutându-i creştetul capului. Nu mai plânge, scumpa mea.

Normal că nu ştii, zise. Nici n-ai de unde să ştii. A fost o întrebare cu capcană.

Ea se trase înapoi, cu ochii înecaţi în lacrimi.

— O întrebare cu capcană.

El încuviinţă. În ochii lui nu se citea nici urmă de amuzament, ci o sinceritate totală.

— Principiile pot fi mai importante decât dragostea. Iar *dragostea* poate fi mai importantă decât orice principii..

O trase iar la pieptul lui şi încercă să-i explice mai bine.

— Ai dreptate, zise, e nevoie de principii. Avem nevoie de Cele Zece Porunci şi de legile pământului. Fără ele, recunoscu el, n-am fi decât nişte animale care s-ar omorî între ele pentru o halcă de came.

Îi ridică bărbia, să o poată privi în ochi.

— Şi obiceiurile societăţii noastre sunt foarte importante.

Ea încuviinţă vag.

Jedwin îi luă capul în mâini şi o examină cu atenţie.

— Însă, uneori, toate regulile astea ne prind ca într-o plasă, îngrădindu-ne.

— Asta nu înseamnă că le putem ignora, zise ea, răguşită de plâns.

— Nu, fu el de acord. Trebuie să existe un echilibru.

— Un echilibru? Cora îl privi cu ochi strălucitori de lacrimi şi de curiozitate.

— Dai şi iei, te laşi în seama raţiunii, apoi în cea a graţiei divine. La fel ca în natură.

— Asta nu se poate aplica şi la ce e rău şi la ce e bine, spuse Cora.

— Ce-ar spune doamna Millembutter în situaţia asta?

— Doamna Millembutter?

— Da, zise el. Când arunci bastonul în aer, de unde ştii că va reveni în mâna ta? ’

— Păi, există gravitaţia.

— Vezi, spuse el. E vorba de echilibrul naturii. Când îl arunci e prea sus şi când cade e prea jos. Tu trebuie să-l prinzi şi el trebuie să-ţi găsească mâna, care este între cer şi pământ.

Cora îl privi perplexă.

— Şi cu punga de pietricele pe care o porţi pe cap, ce e? E doar o cale de îmbunătăţire a mersului domnişoarelor, ori e o lecţie de perspectivă?

— Cred că ambele, recunoscu Cora.

— Nu mi-ai spus tu că doamna Millembutter consideră că partea fizică, cea mentală şi cea spirituală participă împreună, în cadrul întregului? Că, atunci când una dintre ele prevalează, viaţa individului nu mai e armonioasă şi persoana suferă?

— Ba da, recunoscu Cora. Înţeleg că trebuie să existe un echilibru în tot ce spunem şi facem, iar principiile după care ne conducem în viaţă trebuie respectate ca atare.

— Da, dar păstrând o oarecare măsură, zise el. Divorţul e un rău care trebuie evitat. Bărbatul şi femeia trebuie să respecte legământul căsătoriei, care ar trebui, în schimb, să le protejeze familia. E

un principiu bine intenţionat, care sunt sigur că are valabilitatea lui. Însă nouă nu ne poate fi de niciun folos.

— Ai dreptate, Jedwin, spuse Cora. Eu nu m-am simţit niciodată păcătoasă. N-am avut nicio vină la divorţ, dar faptul rămâne. Sunt o femeie divorţată şi societatea spune că trebuie să plătesc pentru asta,.

El scutură din cap.

— Ai suferit destul pentru greşeala de a-l fi luat de soţ pe Luther Briggs. Numai Dumnezeu ştie, până şi cei mai mari criminali îşi plătesc până la urmă datoriile faţă de societate. Te iubesc şi vreau să mă însor cu tine. Şi cred că datoria ta faţă de comunitate, faţă de Miss Maimie, faţă de mama şi de. Biserică e achitată de mult.

— Dar de ce să plăteşti tu pentru asta?

— Nu va trebui să plătesc nimic, decât dacă refuzi să te măriţi cu mine, zise el.

Cu capul sus şi spatele drept, Amelia Sparrow intră în hol şi închise cu grijă uşa în urma ei. Îşi scoase cu graţie haina şi pălăria şi le atârnă în cuier, după care se duse în salon. Examină atent bibelourile din odaie şi se opri asupra unei vaze micuţe, pictată manual, din cristal de Boemia. Luând-o în mână, îi admiră câteva clipe desenul delicat albastru cu auriu, apoi o aruncă furioasă de perete.

Zgomotul sticlei sparte o calmă. Oftă. Cu un surâs maliţios ridică o figurină de porţelan şi o aruncă în aceeaşi direcţie.

Tocmai ridicase un bibelou impresionant de majolică, pentru a-i da aceeaşi destinaţie, când auzi o voce.

— Ce naiba faci, doamnă Mellie?

Amelia se întoarse spre Haywood Puser, care-o privea furios, din uşă.

Fără să-i răspundă, vru să arunce porţelanul, dar Haywood o prinse de mână şi o forţă să pună bibeloul la locul lui.

— Opreşte-te! îi porunci.

— Domnule Puser, asta-i casa mea, se răsti

Amelia, încântată că-şi poate vărsă mânia pe un subiect uman. Şi dacă am chef, pot s-o fac bucăţele-bucăţele.,

Haywood îşi încrucişă braţele pe piept şi o scrută critic.

— Spor la treabă, atunci, îi spuse. Însă sper din suflet că nu vei conta pe mine să te ajut să strângi cioburile.

Amelia privi fără pic de entuziasm spre grămada de sticlă spartă de, pe jos. Cheful de a continua îi dispăru brusc.

— Ei bine. Atunci adu-mi măcar mătura şi făraşul, se răţoi la el.

El făcu ce-i ceruse, ba chiar o şi ajută să strângă.

— Atacul ăsta la vesela dumitale are vreun motiv? o întrebă. Sau a fost un simplu antrenament pentru concursul de îndemânare de pe patru iulie?

Amelia îi aruncă o privire îngheţată.

— Tocmai am luat ceaiul cu Miss Maimie.

Haywood ridică o sprânceană.

— Cu Miss Maimie a *noastră?* Cu *scumpa* de Miss Maimie? Cu Miss Maimie cea *sfântă*?

— Termină, te rog! rosti Amelia, profund vexată.

Haywood luă o expresie mai serioasă.

— Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? o întrebă. Său ai de gând să stai bosumflată toată ziua?

— Nu sunt bosumflată.

Amelia făcu declaraţia cu atâta convingere, că Haywood, în clipa când o văzu rămânând cu buzele ţuguiate, izbucni într-un râs nebun.

— Cum zici dumneata, doamnă Mellie, răspunse.

Rezistând tentaţiei de a-i trage una, Amelia se ridică şi începu să se plimbe nervoasă prin cameră.

— Au aflat de James Edwin, zise.

Haywood continuă să strângă cioburile.

— Cine?

— Miss Maimie, cine! răspunse ea, lovindu-se neputincioasă peste şold. Şi Fanny Penny şi Constance Bruder şi probabil întreg oraşul! EI le-a spus, zise ea, înălţându-şi mâinile spre cer. I-a spus lui Titus Penny că vrea s-o ia de nevastă..

Haywood puse ultimul ciob pe făraş, apoi puse mătura deasupra.

— Deci vrea să se însoare cu ea, zise. E ceva, nu?

— Chiar că e, îi ţinu isonul Amelia. E un coşmar. Se plimbă agitată prin cameră, apoi se aşeză în balansoar şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Cum o să mai îndrăznesc să privesc pe cineva în ochi?

— Haide, doamnă Mellie, zise Haywood, ce naiba. Nu poate să fie chiar aşa de rău.

— Ba mă tem că da, stărui ea. Chiar mai rău! Miss Maimie mi-a zis să nu-mi mai fac sânge rău; că originea mea şi-a spus, în fine, cuvântul!

Haywood fluieră admirativ.

— Constance Bruder mi-a spus că e posibil ca James Edwin să nu mai fie primit în biserică.

— Ei, nu e o atitudine prea creştinească. Mă îndoiesc că reverendul ar fi de acord.

— Şi Fanny Penny mi-a spus că e cel mai mare scandal care a avut vreodată loc în oraşul nostru.

Haywood râse.

— Cum îndrăzneşti să râzi? ţipă Amelia, exasperată. E cel mai groaznic lucru care mi s-a întâmplat în viaţa mea!

Haywood clătină din cap şi o mustră cu degetul.

— Uite, vezi dumneata, iarăşi ai pornit pe picior greşit. Ăsta nu e cel mai groaznic lucru care ţi s-a întâmplat vreodată, pentru că în primul rând nu ţi s-a întâmplat dumitale.

— Cum nu?

— Li se întâmplă lui Jedwin şi Corei Briggs, îi spuse el ferm.

— Viaţa fiului meu e ca şi a mea, declară Amelia.

— E pe naiba.

— Te rog foarte mult să nu mă înjuri, domnule Puser!

— Ba te înjur, dacă cred că e cazul. Şi acum chiar că e momentul să-ţi bage cineva minţile în cap.

— Nu-ţi dai seama ce spui.

— Ba îmi dau seama foarte bine, zise el, strigând, la fel de tare ca şi ea. Înseamnă că Miss Maimie a mai găsit o cale de a-şi bate joc de dumneata, de a te face în toate felurile. De ani de zile se străduieşte să te reducă la tăcere. Cât despre doamna Bruder. E foarte normal, din moment ce slujba soţului ei e să îndrepte paşii păcătoşilor. Altfel, ce-ar mai face popa? Ar sta şi-ar tăia frunze la câini, nu? Cu Fanny Penny e altă treabă; ar cam fi vremea ca Titus ăsta s-o mai ia

puțin la scărmănat – toată ziua îi bârfeşte tocmai pe ăi de cumpără cel mai des de la bărba-su. Îşi încrucişă braţele pe piept. Femeia aia e prea cu nasul pe sus şi prea se bagă unde nu-i fierbe oala. Cred că o bătaie bună ar vindeca-o de boala asta pentru totdeauna.

— Sigur, îl acuză Amelia, înălţându-şi mâinile spre cer. Dumneata crezi că bătaia le rezolvă pe toate!

— Nu chiar pe toate, o asigură Haywood. Dar, recunosc, au fost dăţi când tare bine ţi-ar fi prins şi dumitale una.

— Cum îndrăzneşti? Amelia se ridică, cu intenţia evidentă de a-i trage o palmă, însă Haywood o prinse de mâini.

— Doamnă Mellie, nu începe ceva ce nu pop termina, zise. Am zis că aţi fi meritat-o, însă ştii bine că n-am ridicat niciodată mâna la dumneata. Apoi, clipind din ochi, adăugă: Deşi tare mult mi-ar fi plăcut să te simt.

Ameliei îi scăpă o exclamaţie furioasă, dar fu prea ofensată ca să riposteze.

— Ca să ne întoarcem la oile noastre, sunt sigur că doamna Briggs nu-i chiar aşa de rea. Până şi părintele pare să-şi fi schimbat părerea despre ea. Şi Jedwin nu e prost. N-ar iubi-o dacă ea ar fi aşa cum spune lumea.

— Nu înţelegi, se plânse ea, înciudată. Se lăsă pe divan şi-şi îngropă faţa în batistă. Nu mă interesează nici dacă e o sfântă. Tot ce. Ştiu e că-mi ia fiul.

— Mellie, Mellie, zise Haywood clătinând din cap şi scormonindu-şi mintea să-şi găsească cele mai potrivite cuvinte, să o facă să înţeleagă.

— Doamnă Mellie, începu el, tocmai aici e buba. Dorinţa asta, nevoia asta a dumitale de a-l controla permanent e ca un dinte stricat.

— Poftim?

— Îţi aminteşti de dintele ăla? o întrebă.

— Sigur că-mi amintesc,. Se răsti Amelia. Doar mi-a făcut viaţa amară atâta timp.

— Ei, vezi, zise Haywood. Şi totuşi nu voiai să ţi-l scot.

— Sigur că nu, răspunse ea, nedumerită. Nimănui nu-i convine durerea şi nimeni nu vrea să rămână fără dinţi în gură. Dar ce legătură are asta cu James Edwin?

— Doamnă Mellie, spuse el. Mie mi se pare că nevoia asta a dumitale de a-i controla viaţa lui seamănă într-un fel cu dintele ăla stricat.

— Nu înţeleg..

— Vreau să spun că atâta l-ai pisat şi l-ai cicălit, până când i-ai făcut o rană adâncă în inimă.

— Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată, spuse Amelia.

— Femeie, ăsta-i cel mai mare adevăr care ţi s-a spus în ultimul timp, aşa că te invit să mă asculţi cu atenţie, zise. Atâta l-ai cocoloşit şi l-ai ţinut legat de şorţul tău, până aproape l-ai sufocat. E mare lucru că a reuşit să ajungă totuşi un tânăr de nădejde şi e mare minune că n-a ajuns vreun bâlbâit care să nu ştie să zică decât „nu mamă, da mamă” toată viaţa lui.

— Cum poţi spune aşa ceva? Doar ştii că-mi iubesc fiul, stărui Amelia.

— Da, ştiu, fu de acord Haywood. Însă, dacă vrei să rămână fiul tău, ar trebui să-l laşi să plece.

— Cum?

— Insistenţa ta îl sâcâie precum un dinte stricat. Scoate-l odată! Termină odată cu el. Altfel va cădea singur; nu-l poți ține la nesfârşit.

O sărută blând pe frunte.

— Nu suntem fără cusur, Mellie, zise. Dar ce e fără cusur? Se întâmplă în viaţă să trebuiască să dai puţin din ce ai pentru a putea păstra restul. Dacă-i dai libertatea, îl vei avea ca un fiu iubitor toată viaţa.

— Haywood, şopti ea. Mi-e atât de frică.

El îi privi ochii albaştri plini de lacrimi preţ de o clipă, apoi veni lângă ea pe divan şi o luă în braţe.

Capitolul 21

— Scuzaţi-mă! Jedwin fu şocat când îşi văzu mama pe divan sărutându-se cu Haywood Puser.

— James Edwin! strigă Amelia, îngrozită, însă, vrând să se ridice, se împiedică şi căzu peste Haywood.

— Ce se întâmplă aici, Haywood? întrebă Jedwin, uluit de scena din faţa lui.

Amelia se îndreptă şi se ridică mândră, cu hainele în dezordine, însă cu capul sus, urmată de Haywood, şi el roşu ca racul. Haywood îşi drese glasul, evident vrând să lămurească lucrurile. Însă Amelia nu-i lăsă timp.

— Jedwin, îţi jur că nu e ce ţi-ai închipuit, îl asigură, cu demnitatea redevenită intactă. Am discutat despre… afaceri.

Jedwin ridică din sprâncene, amuzat.

— Despre *afaceri*? o întrebă. Despre ce fel de afaceri?

— Potoleşte-te, Jedwin, începu Haywood, cu

intenţia vădită de a-i apăra cinstea doamnei Sparrow.

Amelia îl întrerupse.

— James Edwin Sparrow, se răţoi agasată. Sunt femeie în toată firea, şi sunt la mine în casă. Mă priveşte dacă şi cu cine mă sărut.

Jedwin rămase blocat. Apreciind din ochi situaţia, se strădui să-şi înăbuşe zâmbetul şi să i se adreseze mamei sale pe un ton reţinut, civilizat.

— Mamă, după cum bine ştii, domnul Puser e prietenul meu, şi ţin foarte mult la el. Se opri puţin, pentru a-i arunca o privire rece şi calculată persoanei în cauză.

Puser dădu din nou să spună ceva.

— Mamă, probabil că dumneata nu ştii, continuă Jedwin încet, dar Haywood e un afemeiat notoriu. Îşi drese glasul. E adevărat, a trecut destul timp de la moartea tatei, zise, şi înţeleg că-ţi poate place de alt bărbat. Însă n-am să permit să-şi bată joc de dumneata.

Amelia fremătă toată de furie.

— Mă priveşte ce fac cu viaţa mea, răspunse înţepată. E dreptul meu.

— Dar, mamă, începu Jedwin.

— Dacă eu vreau să primesc un gentleman în salonul meu, îi spuse nervoasă, atunci o voi face. E treaba mea şi numai a mea! zise Amelia, postându-se în mijlocul camerei, cu mâinile în şolduri şi bătând din picior furioasă.

Spre mirarea atât a Ameliei, cât şi a lui Haywood, reacţia ei îl făcu pe Jedwin să râdă zgomotos.

Se întoarseră amândoi spre el şi-l priviră uimiţi.

— Ce găseşti atât de amuzant? îl întrebă ea,

ameninţătoare.

Mânia ei îl incită însă şi mai tare. În toţi anii ce se scurseseră de la moartea soţului ei, Amelia nu arătase nici cel mai mic interes faţă de dragoste, căsătorie sau gentlemani. Chiar fusese îngrijorat că mama lui, la abia patruzeci şi trei de ani, îşi considera viaţa încheiată. Iată însă că se înşelase.

— Termină! strigă Amelia, scoasă din minţi.

Aproape înecându-se, Jedwin ridică o mână a apărare, însă nu reuşi să-şi înăbuşe râsul.

— Îmi pare rău, zise. Vă jur că nimic nu m-ar fi putut face mai fericit. Ani de zile am visat ca voi doi să fiţi împreună şi acum, când venisem convins că iarăşi o vom lua de la capăt cu cearta, văd că voi aţi început deja să faceţi abstracţie de mine.

Amelia se foi stânjenită şi-şi înălţă bărbia.

— Domnul Puser e prietenul meu, zise, însă imediat, dându-şi seama de posibilele înţelesuri ale cuvântului, încercă să se dezvinovăţească. Suntem prieteni pur şi simplu, afirmă semeaţă.

Jedwin încuviinţă.

— Aşa sunt şi eu cu doamna Briggs, mamă. Ne iubim şi n-avem de ce să ne ruşinăm.

Ea scutură din cap.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Ba e. Şi eu nu cred c-ar trebui să ne mirăm că ne comportăm în acelaşi fel. Doar dumneata m-ai crescut aşa, şi eu ţin cu dinţii la ceea ce vreau, ca şi dumneata.

— Nu te-am crescut ca să provoci un astfel de scandal, ripostă Amelia. Domnul Puser şi cu mine suntem amândoi văduvi şi suntem liberi să ne împrietenim cu cine vrem. Cora Briggs însă, e

divorţată: în mod evident nu are dreptul de a fi aleasă de un tânăr ca tine.

— Mamă, scandalurile se alimentează singure. Eu o consider demnă de a-mi fi tovarăşă de viaţă şi e treaba mea. Jedwin clătină din cap. Cei care gândesc rău despre ceilalţi n-au decât să zică ce vor. Dar mie nu-mi place să vorbesc lumea de rău. Nici pe doamna Briggs, nici pe dumneata, nici pe Haywood. Îl privi. Mamă, cred că eu îl cunosc mai bine pe prietenul dumitale decât dumneata. Ştiu că are vorba dulce şi că puţine sunt văduvele care au scăpat de insistenţele lui.

Amelia fu îngrozită şi îl examină cu atenţie pe bărbatul de lângă ea. Cu gesturi hotărâte, îşi aranjă părul şi îşi şterse palmele de fustă.

Jedwin ignora privirea lui Haywood.

— Asta-i ceea ce ştiu eu despre el, mamă şi dacă ar fi să mă iau după gura lumii, i-aş sparge falca în clipa asta. Dar eu n-am s-o fac, pentru că sunt destul de sigur că prostănacul ăsta te iubeşte.

Haywood îşi drese glasul nervos şi-l privi pe Jedwin circumspect.

— Cred c-ar fi mai bine să plec. Probabil că tu şi Mellie aveţi de discutat.

— Nu, nu, rămâi. Haywood, pentru mine tu faci deja parte din familie. Şi ce am eu de spus ne priveşte întreaga familie. Zicând acestea, îşi privi plin de speranţă mama.

Amelia păru gata să se prăbuşească şi Haywood o luă imediat de mână.

— Vreau să fiţi fericiţi, le spuse Jedwin, încet. Nu puteţi şi voi să-mi uraţi acelaşi lucru?

Amelia îşi înălţă bărbia cu încăpăţânare şi se trase într-o parte, refuzând să răspundă.

Jedwin aşteptă un timp, apoi încuviinţă cu tristeţe, acceptându-i hotărârea.

— Oricum, am venit doar să-mi fac bagajul, îi spuse lui Haywood cu o cordialitate care nu se potrivea deloc cu expresia lui solemnă.

— Te muţi la ea? şopti Amelia îngrozită.

Jedwin o privi, conştient de faptul că toate minunatele decizii pe care le luase în ultimele zile aveau să o rănească adânc.

— Mă mut la fermă, îi răspunse firesc. Cora şi cu mine nu vom locui împreună decât după căsătorie.

— Deci se mărită cu tine până la urmă? îl întrebă Haywood.

Jedwin încuviinţă.

— Da, aşa cred.

— Curând? întrebă maică-sa.

Jedwin ridică din umeri.

— Am vorbit cu reverendul Bruder. A fost cam surprins, dar cred că deja a acceptat idea. Se opri puţin, gândindu-se ce bine ar fi s-o convingă şi pe femeia din faţa lui. Vreau să vii la nunta mea, mamă.

În salon se lăsă o linişte grea. N-avea să-i fie uşor, se gândi Jedwin. Dar nimic nu e uşor pe lume. Fără prea mare tragere de inimă, se despărţi de ei.

— Mamă, firma îţi aparţine, îi spuse din uşă. Am pus un avocat din Guthrie să facă actele. Se întoarse spre Haywood şi. Cu o umbră de surâs, îl avertiză. Acum chiar că eşti la cheremul ei.

Ascultară încremeniţi paşii lui Jedwin pe scări. Amelia rămase cu ochii la covorul scump, turcesc, şi-şi muşcă buzele, pentru a-şi stăpâni lacrimile. I se puse un nod în gât şi. Suspinând, cu buzele

tremurânde, se întoarse spre Haywood.

— Ia-mă în braţe, îi şopti.

Şi, el o ascultă.

Lui Jedwin îi fu uşor să împacheteze. Costumele negre, solemne, le lăsă exact unde erau. N-avea nici cel mai mic gând să-şi ia hainele de doliu cu el. Acum că se făcea fermier, n-avea nevoie decât de un costum bun pentru duminică şi de haine de lucru, tot restul vieţii.

Era în acelaşi timp bucuros, înspăimântat de viitorul nesigur care-l aştepta şi marcat de suferinţa pe care o citise în ochii mamei lui. Dar schimbarea aduce întotdeauna cu ea şi durere. În trecerea de la copilărie la maturitate, ca şi la trecerea din fiinţă în nefiinţă, se distrug speranţe şi obiceiuri, planurile se reformulează iar visurile devin altele. Însă această schimbare era importantă şi inevitabilă. Lumea adulţilor transforma copilăria într-o amintire scumpă şi moartea dădea semnificaţie şi valoare vieţii.

În clipa în care îşi înghesui ultimele cămăşi în sacul de voiaj, Jedwin auzi roţile unei căruţe pe stradă. Nu era un zgomot neobişnuit, însă îi captă atenţia. Curios, se uită pe fereastră.

O căruţă bine întreţinută de fermier se îndrepta încet spre casa lor. Era condusă de un tânăr cu o pălărie maro cu boruri largi, iar lângă el stătea ţeapăn un băiat. Abia când se apropiară văzu Jedwin trupul neînsufleţit, acoperit cu giulgiul.

Îşi agăţă sacul de uşă şi coborî în goană scările.

— Vedeţi c-avem un client, strigă, deja în holul de la intrare. Nu se mai întoarse să vadă, dar ştiu sigur că mama lui şi Haywood îl urmează.

Când căruţa se opri în faţa uşii, el era de mult

afară. Haywood şi Amelia se apropiară şi ei repede.

Tânărul opri caii şi puse frâna. Nu putea să aibă mai mult de şaptesprezece ani. Era un puşti simpatic, cu păr negru şi des şi ochi extraordinar de albaştri. Lui Jedwin i se păru că recunoaşte aceşti ochi.

Băieţelul avea în jur de opt ani, se gândi Jedwin. Şi el era brunet, dar nu semăna cu celălalt. Pometţii înalţi şi ochii înguşti arătau clar că se trage din indieni, deşi îmbrăcămintea de fermier sugera că duce o viaţă de om alb. Chipul copilului era lipsit de orice expresie, dar, după îmbujorarea din obraji şi ochii roşii se vedea clar că plânsese.

— Vă pot ajuta cu ceva? zise Jedwin, ajutându-l pe copil să coboare. Băiatul îl luă recunoscător de mână.

— Pompele funebre-s ale dumitale? îl întrebă băiatul mai mare.

— Da, răspunse Jedwin, uitând că tocmai renunţase la ele. Sunt Jedwin Sparrow, spuse. Voi cine sunteţi?

— Ăsta-i frati-miu Arthel, răspunse băiatul. Şi mie mi se spune Greasy. Vocea îi şovăi uşor şi privi trupul din căruţă. L-am adus pe taica.

Jedwin privi gânditor spre căruţă.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă, pe tonul blând pe care-l folosea întotdeauna când vorbea cu rudele celor decedaţi.

— Difterie, răspunse băiatul, curajos. Frate-miu Arthel a luat-o primul, zise şi arătă spre copil. Şi dup-aia a luat-o şi mama, adăugă cu buzele tremurânde; în clipa aceea, expresia împietrită a lui Arthel se topi într-un şuvoi de lacrimi. Tocmai

ne pregăteam s-o îngropăm, când ne-am dat seama că se îmbolnăvise şi taica.

— Deci v-aţi pierdut amândoi părinţii? îl întrebă Jedwin, punându-i celui mic o mână pe umăr.

Greasy încuviinţă.

— Tăicuţul ştia că se duce, îi explică, şi ne-a zis să venim aici, la Dead Dog. A zis că are aici rude care o să aibă grijă de noi.

Încercarea disperată a tânărului de a se purta firesc era un adevărat calvar.

— M-am gândit că poate rudele lui or să-l îngrijească să se facă bine iară, dar a murit azi-noapte pe drum.

Haywood înaintă şi apucă hăţurile calului şi, făcându-le semn băieţilor le spuse:

— Îl duc pe tatăl vostru în spate. Ei rămaseră cu ochii la căruţa care se îndepărta. Era clar că li se luase o piatră de pe suflet.

— Haideţi înăuntru, le spuse Jedwin. În drum spre casă, o văzu pe Amelia cu ochii la fel de plini de lacrimi ca ai lui.

— Pariez că sunteţi lihniţi de foame, le zise, pe tonul cel mai neutru cu putinţă.

— Nu, doamnă, sări cel mare. Am mâncat de dimineaţă.

— Atunci, răspunse Amelia, neclintită în hotărârea ei, cred că puţin cidru şi cozonac vă vor încălzi.. Haideţi la bucătărie.

Jedwin îşi urmă mama, împreună cu copiii, în casă. Vechi slujbaş al durerii, începu o conversaţie lejeră despre lucruri banale: despre vreme, recolte şi politică.

Amelia încropi imediat o masă îmbietoare şi băieţii, în ciuda protestelor iniţiale, se înfruptară

din plin. Cel mare îl privea pe cel mic cu mândrie, însă şi vag îngrijorat. Parcă dorea să se asigure că piciul nu va mai trebui niciodată să sufere atât de tare.

Jedwin îl admiră pe tânăr, amintindu-şi de moartea propriului său tată şi de acele zile cumplite când, brusc rămas fără sprijin, trebuise să înfrunte lumea singur.

— Ai un nume cam ciudat, Greasy,[3] îi spuse. Bănuiesc că-i mai degrabă o poreclă şi nu numele tău de botez.

Băiatul zâmbi cu căldură.

— Mama mi-a zis aşa, răspunse, şi i se puse un nod în gât. Îmi plăcea să umblu la motoare şi chestii de-astea şi de flecare dată când lucram câte ceva mă umpleam de ulei şi vaselină.

Arthel începu să râdă şi spuse, cu o voce piţigăiată de copil:

— Da', da' el mai mult strică decât face: unde umblă el se cunoaşte. Nu mai merge nimic.

Greasy se făcu că-l ameninţă din priviri şi Jedwin şi maică-sa fură străbătuţi de un val de simpatie pentru cei doi.

— Cred că mai am şi nişte plăcinte cu mere, zise Amelia. Credeţi că mai încape?

Când băieţii răspunseră cu entuziasm, Jedwin ieşi, ştiind că-i lasă pe mâini bune.

Traversă camera de îmbălsămare şi ajunse la uşa din spate exact la timp pentru a-l ajuta pe Haywood să care trupul.

— Ce ghinion, îl zise Haywood arătând spre casă. Ce fac copiii? îl întrebă.

— Ei, cred că suportă destul de bine, zise. Să-ţi

---

3 Greasy – Unsuros.

pierzi ambii părinţi odată şi să rămâi singur pe lume… Nu-şi termină gândul.

Haywood încuviinţă.

— Cel mai rău e pentru ăla mare. Trebuie să mai aibă grijă şi de frate-su.

Jedwin fu de acord cu el.

— Hai să-l ducem înăuntru, propuse Haywood şi se întoarseră la treaba lor.

Jedwin apucă mortul de umeri şi Haywood de genunchi şi îl urcară pe o planşetă groasă de lemn. Nu era o treabă uşoară. Bărbatul era destul de solid şi de înţepenit. Dar, până la urmă, reuşiră să-l aducă înăuntru.

— Mai bine pleacă, îi spuse Haywood, scoţându-şi instrumentele de îmbălsămare, încuviinţând absent, Jedwin realiză abia acum unde se afla. În locul pe care-l ura cel mai mult pe lume. De obicei, numai gândul că va intra aici şi îl îngrozea. Astăzi însă privi în voie camera. Era o cameră obişnuită.

— Azi nu mi-e rău, îi spuse lui Haywood, care-l privi uimit.

Nici măcar mirosul din aer, câtuşi de puţin plăcut, nu i se mai păru atât de groaznic ca până acum.

Haywood îl scrută, curios, dar nu zise nimic.

— Băiatul zice că-i difterie, îi spuse. Dacă n-ai luat-o de aici de la noi. Nu înseamnă că nu poţi s-o iei acum.

Jedwin şovăi o clipă, apoi încuviinţă.

— Bine, zise. Tu ai grijă de tată şi eu de băieţi. Sper că încă mai au rude aici în. Oraş.

Zicând acestea, Jedwin privi chipul mortului.

Ochii albaştri ai răposatului îl fixau necruţători. Nu era un străin. Jedwin privi faţa pe care n-o mai

văzuse de ani de zile, dar pe care şi-o amintea perfect.

— O, Doamne! şopti..

Fără o vorbă, ieşi din cameră, închizând uşa cu grijă în urma lui. Se plimbă câteva clipe prin hol, asaltat de vârtejul unor întrebări ce nu-i dădeau timp să gândească limpede.

În cele din urmă, se opri şi respiră adânc, înghiţi în sec şi, cu capul în sus, intră în bucătărie..

— Greasy, spuse blând. Tânărul ridică ochii din farfuria plină cu plăcintă de mere. Trebuia să aibă cel puţin paisprezece ani.

— Vrei să vii puţin, te rog?

Băiatul îl urmă imediat.

— Câţi ani ai, Greasy? îl întrebă.

— Fac şaişpe la primăvară, răspunse băiatul.

Jedwin încuviinţă.

Îl conduse prin hol, spre salonul de înmormântare. Băiatul privi curios camera decorată elegant, cu crep negru, alb şi roşu, dar înveselită de numărul mare al vazelor cu flori uscate, divers colorate.

— Aici va sta tatăl tău, îi spuse Jedwin.

Băiatul încuviinţă mut.

— După masă voi lua legătura cu reverendul, continuă Jedwin. Şi el va stabili data înmormântării.

Băiatul aprobă iar, tăcând.

— Desigur, eu voi face tot ce voi puţea pentru a te ajuta.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Sparrow, răspunse copilul, politicos.

— Greasy, îl întrebă Jedwin, ezitând. Care-i numele tău complet?

Băiatul îl fixă cu acei ochi albaştri atât de familiari.

— A, da, domnule, răspunse, uitând că încă n-o făcuse. Mă cheamă Luther Harlan Briggs, exact ca pe tata.

Capitolul 22

Furgoneta impozantă, neagră şi strălucitoare, opri direct în faţa casei. Transperantele întunecate de mică erau trase ca de obicei şi, în lumina soarelui de după-amiază, auriul inscripţiei *ÎNTREPRINDEREA DE POMPE FUNEBRE SPARROW* strălucea deasupra geamurilor.

Jedwin puse frâna de mână şi coborî. Îşi dădu jos pălăria şi-şi trecu mâna tânără şi puternică prin părul blond, rărit în creştet, apoi îşi examină unghiile şi-şi îndreptă cravata. Era încă o vizită de condoleanţe, dar una mai specială. Măturând câteva scame imaginare de pe haină, urcă treptele căsuţei în care locuia Cora Briggs.

Ajuns în faţa uşii, respiră adânc şi abia după aceea ciocăni. Ea deschise imediat.

— Jedwin, spuse uimită. Pentru că el îi spusese că astăzi se mută la fermă, nu se aşteptase să-l vadă până seara târziu. Măi, măi, ce bine arăţi, îi spuse mândră, admirându-i croiala celui mai bun costum de doliu pe care-l avea. Ai venit la ceai?

Zâmbetul ei atât de deschis îl îndureră pe Jedwin. Clătină din cap.

Cora privi în urma lui şi văzu dricul în faţa casei ei, în plină zi.

— Văd că ai parcat chiar în faţă, zise ea încurcată. Parcă ne hotărâsem să fim foarte

discreţi până după nuntă.

— Cora – începu el, scoţându-şi pălăria şi ţinând-o în mână, în semn de respect. Mi-e teamă că-ţi aduc o veste proastă.

— O veste proastă? repetă Cora, cu un tremur în glas.

Jedwin o privi în ochi, dorindu-şi ca ştirea să n-o afecteze, ştiind în acelaşi timp că trecutul nu poate fi niciodată cu desăvârşire uitat.

— A murit Luther Briggs, Cora, îi zise. E la noi acasă.

Cora făcu ochii mari, surprinsă, şi clătină din cap, neîncrezătoare.

— E adevărat, îi spuse Jedwin blând. A murit azi-noapte de difterie. Fiii lui mi l-au adus azi-dimineaţă.

Ochii ei căprui, pe care el îi iubea atât de mult, erau scăldaţi în lacrimi.

— O, Jedwin, îi şopti ea.

— Te iubesc, Cora, zise el.

— Şi eu te iubesc, spuse ea şi, cu lacrimile şiroaie pe obraji, i se aruncă în braţe.

Cabrioleta opri chiar în faţa impozantei reşedinţe Briggs. Greasy Briggs opri cu îndemânare caii, apoi sări jos pentru a o ajuta pe doamna Sparrow să coboare.

Arthel urca deja treptele în fugă, plin de curiozitate şi de nerăbdare.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus, Luther, îl spuse Amelia tânărului care-i oferise braţul, cavalereşte. Bineînţeles, pot să mân şi singură caii, dar nu se prea cade ca o doamnă să facă asta.

Vorbele ei erau menite să-l facă pe băiat mai stăpân pe sine; se vedea clar că era intimidat la

culme.

— Cu multă plăcere, doamnă, o încredinţa Greasy, care rămase cu ochii holbaţi la clădirea cu trei etaje şi la peluzele imense. Ce mai casă!

— Da, fu de acord Amelia: E foarte frumoasă.

Ştii, aici a crescut taică-tu..

Greasy fluieră admirativ.

— E cu totu' altfel decât casa noastră din Muskogee, zise.

— Şi strada asta, îi spuse Amelia, arătându-i drumul prăfuit pe care veniseră, e strada Luther. A fost botezată aşa după tatăl tău.

Greasy se întoarse şi privi în direcţia arătată de ea, de parcă s-ar fi aşteptat să-şi vadă tatăl venind spre ei.

— Ce căsoi! zise Arthel, venind în goană spre ei. Parcă-i un palat. O să stăm aici? îi întrebă.

Amelia şi Greasy nu-l luară în seamă, ea încă marcată de evenimente, el îngândurat; nu îndrăznea să spere nimic, pentru a nu fi dezamăgit.

— Haide, îl îndemnă Amelia pe Greasy, arătându-i mânerul de alamă de deasupra clanţei.

El se ridică şi bătu puternic de trei ori. Cei trei aşteptară stânjeniţi câteva clipe bune până când, în fine, uşa se deschise.

— Doamna Sparrow! se auzi vocea încântată a Tulsei May Bruder, care apăru la uşă îmbrăcată jalnic, într-o rochie maronie ieftină şi un şorţ pătat. Bună, le spuse timidă celor doi băieţi necunoscuţi.

— Bună ziua, Tulsa May, spuse Amelia, pe un ton foarte sigur şi precis.

— Intraţi, răspunse fata cu căldură,

deschizându-le uşa larg. Tocmai am făcut ceai pentru Miss Maimie; vreţi şi dumneavoastră?

— Nu, scumpa mea; nu e nevoie, răspunse Amelia, scoţându-şi mănuşile negre de dantelă şi punându-le în geantă. Se întoarse spre băieţii Briggs şi le zâmbi. Mai întâi, mă duc să vorbesc cu ea, le spuse. Îl bătu pe Greasy pe umăr. Poate până atunci Tulsa May vă serveşte cu nişte lapte bătut sau cu altceva.

— Sigur, doamnă Sparrow, răspunse imediat fata şi o privi pe femeia mai în vârstă urcând cu demnitate scările.

Îşi îndreptă apoi atenţia asupra celor doi băieţi chipeşi din faţa ei şi le surâse, dezvăluindu-şi strungăreaţă.

— Haideţi cu mine la bucătărie, le zise. Dacă vă e foame, găsim noi ceva de mâncare.

— Eu mor de foame! îi spuse cel mic, recunoscător.

— Arthel! îşi mustră Greasy fratele. Toată ziua n-am făcut altceva decât să mâncăm, îi spuse Tulsei May. Unde-ţi mai încape?

Tulsa May îi zâmbi lui Arthel şi încuviinţă spre fratele lui.

— Oricum, veniţi cu mine la bucătărie, le zise. Vă jur că e singurul loc din casa asta unde poţi să stai comod. Celelalte camere sunt mult prea pretenţioase pentru un om normal.

Cei doi o urmară ascultători, dându-i dreptate din priviri, în vreme ce străbăteau holul atât de elegant decorat.

— Eu sunt Tulsa May, le spuse. Îi ţin locul, de câteva săptămâni, doamnei Ruggy, până o să se pună pe picioare.

Băiatul cel mare îi zâmbi politicos.

— Pe necioplitul ăsta de frate-miu îl cheamă Arthel, zise. Şi pe mine Greasy.

— Miss Maimie? se auzi glasul întrebător al Ameliei, urmat de un uşor ciocănit în uşă. Bună ziua, Miss Maimie.

Bătrâna ridică ochii de la ceaşca de ceai şi-i făcu semn să între.

— Te-ai şi întors? o întrebă Maimie. Bravo, Amelia, îmi place de tine. Mai bine să se ştie clar că tu n-ai nimic de-a face cu perfidia băiatului tău şi a neruşinatei.

Amelia încuviinţă absentă.

— Nu de asta am venit eu, Miss Maimie. Ţi-am adus o veste, din păcate proastă.

Miss Maimie se schimonosi la faţă.

— O veste proastă? înseamnă că iar au de lucru groparii, nu? Bătrâna clătină din cap, apoi zise, pe un ton aproape răstit: Sper că nu e Mattie Ruggy, zise. Am nevoie de ea ca de aer. Fata asta a popii este pe atât de nelalocul ei pe cât e de stupidă!

— Nu, nu, zise Amelia încet. Nu e vorba de Mattie. Apropiindu-se de bătrână, se lăsă pe vine lângă scaunul ei şi-i luă mâna zbârcită într-a ei. E vorba de Luther, Miss Maimie.

— De Luther? Miss Maimie o privi câteva clipe stupefiată, apoi se holbă la ea, neîncrezătoare: Luther? Fiul meu?

Masca rece şi plină de ură a bătrânei se prăbuşi în faţa ochilor Ameliei. Fără o vorbă, o îmbrăţişă, lăsând-o să-şi verse în voie lacrimile pe umărul ei.,

Cora stătea în balansoar, în braţele lui Jedwin. Plânsese puţin şi se lăsase consolată şi alintată. Acum se legăna încetişor în vreme ce Jedwin

fredona absent:

În trenul ce porneşte
E-un om înlăcrimat,
Tristeţea-l copleşeşte.
Şi *încă n-a uitat,*
Căci chipul drag al fetei. Îi aminteşte soaţa,
Şi tristă-i este viaţa,
Făr’ de surâsul el

Melodia tristă, ca de bocet, îi linişti pe amândoi.

— N-a fost un bărbat chiar aşa de rău, îi spuse Cora lui Jedwin, în cele din urmă. A fost doar un om slab.

Jedwin continuă să se legene cu ea.

— Ba cred că a fost foarte slab, îi zise el, după un moment de şovăială. I-am văzut băieţii.

Cora încuviinţă.

— Băieţii, zise, cu un suspin uşor, şi zâmbind vag. Şi al doilea tot băiat a fost. Şi eu n-am ştiut niciodată.

— Da, pare să aibă opt ani.

— La fix..

— Dar seamănă mai mult a indian, spuse Jedwin. Cel mare însă e leit Luther.

Cora încuviinţă.

— Foarte drăguţ.

Pe chipul lui Jedwin nu se citi tulburarea din sufletul lui.

— Acum opt ani ai divorţat. Cuvintele lui sunară mai degrabă a afirmaţie, decât a întrebare.

— Da, răspunse Cora, şovăind, de parcă, după atâţia ani încă mai dorea să-i apere pe cei nevinovaţi. Ea era deja însărcinată. De asta s-au şi

grăbit cu procesul.

— Dar de ce nu s-a însurat cu ea când s-a născut cel mare? întrebă Jedwin. Că doar atunci nici nu te întâlnise. Se despărţiseră? Sau nu ştiuse de băiat?

Cora ridică din umeri şi zâmbi nervos.

— S-a însurat cu ea, zise.

— Cum? Cum a fost posibil?

Cora surâse şi-i atinse bărbia cu degetul.

— S-au căsătorit după ritualurile tribului Cherokee, îi explică.

Jedwin o privi în acelaşi timp surprins şi îngrijorat.

Cora îi mângâie tâmplele.

— Cred că e ceva asemănător cu ce-am făcut noi, când ţi-ai pus cureaua pe patul meu, îi spuse. Legea nu le recunoaşte, dar părţile implicate îşi respectă legământul.

— Deci el era însurat cu o altă femeie? Jedwin era de-a dreptul uluit.

— Da, răspunse Cora. Bineînţeles eu n-am ştiut asta, cel puţin la început, dar Miss Maimie a început să facă tot mai multe aluzii. Sunt sigură că ea mă considera femeia cea mai proastă din lume. Însă eu aveam deplină încredere în Luther şi nu mi-am făcut niciodată probleme.

— Pentru că vă iubeaţi?

Întrebarea o puse pe gânduri.

— Nu, zise. Cred că nu ne prea Iubeam. Îşi înălţă ochii spre el, cu sinceritate. Dar eram căsătoriţi, şi eu fusesem educată să cred orbeşte în soţul meu.

Jedwin încuviinţă.

— Crezi că şi ea avea încredere în el? o întrebă…

— Nu era acelaşi lucru. Deşi de obicei cei din tribul Cherokee sunt monogami, se mai întâmplă ca un bărbat să aibă şi câte două femei, mai ales dacă el e alb.

— Deci ea ştia de tine, şi tu nu ştiai de ea?

— Da. N-am ştiut până-n ultima zi.

— Dar Miss Maimie ştia.

Cora se încruntă.

— Doar a fost ideea ei!

— Cum aşa?

Cora repetă.

— Nu era de acord ca Luther să aibă o nevastă indiancă, zise. Îi era ruşine că el se căsătorise cu ea şi nu voia să se ştie.

— Şi. Nu s-a ştiut, spuse el.

— Aşa e. Luther îşi ţinea cealaltă familie în Muskogee şi întotdeauna venea acasă singur. Şi Muskogee era destul de departe ca nimeni de aici să nu afle nimic.

— Dar asta n-a fost destul, zise Jedwin, îmboldind-o să continue.

— Nu. După un timp, lui Miss Maimie i-a venit chef de nepoţi, zise Cora. Şi Luther a încercat s-o convingă să-l accepte pe cel pe care-l avea deja.

— Îmi închipui reacţia maică-sii, zise Jedwin.

Cora încuviinţă.

— Deci s-a însurat cu tine ca să-i facă ei pe plac, zise.

— Ei, a încercat să se fofileze cât a putut, spuse ea; dar se pare că Miss Maimie era stăpâna întregii averi. Totul, companiile lui, pământul, investiţiile lui erau trecute pe numele ei. De ani de zile îl ţinea în frâu şi, de data asta. A strâns cât a putut hăţurile. Oftă cu tristeţe. L-a ameninţat că

dacă în şase luni de zile nu-şi găseşte o nevastă albă decentă, îl dezmoşteneşte..

— Aşa că te-a luat pe tine.

— Da, încuviinţă Cora. Când a venit la Căminul Metodist, îşi căuta cu disperare nevastă. La început voise să-şi înfrunte mama, dar, apoi, gândul că va pierde totul şi că nu-şi va mal putea susţine familia, l-a înspăimântat. M-a cerut de nevastă pe loc. Eu habar n-aveam de indiancă sau de maică-sa. Am văzut doar un tânăr chipeş, care mă salva de la orfelinat şi-mi jura dragoste pe vecie.

Tonul Corei avea o notă de amărăciune. Se alesese raful de visurile ei. Jedwin o îmbrăţişă şi mai strâns.

— La început nici nu voise să trăim împreună, zise ea. Voise să m-aducă pur şi simplu în Dead Dog şi să mă lase cu maică-sa. Pentru a-şi putea duce viaţa în Muskogee alături de adevărata lui familie.

— Dar n-a mers, zise Jedwin.

— Probabil c-ar fi mers, îi spuse Cora. Eu n-am bănuit niciodată nimic. Eram fericită, mai ales după ce mi-a construit căsuţa, departe de Miss Maimie.

Suspină şi privi cu dragoste pereţii lăsaţi moştenire de Luther Briggs.

— Miss Maimie s-a înfuriat foarte tare când mi-a făcut casa. Poate că s-a considerat jignită, nu ştiu. Tot ce ştiu e că îşi pusese în cap să-mi facă viaţa amară. Ea mi-a spus despre cealaltă nevastă a lui şi despre copil, zise. Şi o ştii pe Miss Maimie; mi-a povestit totul în cele mai negre culori posibile. Şi, într-un fel, deşi a. Fost cât se poate de cinstită cu

mine, n-o pot ierta pentru asta, spuse Cofa oftând.

— Când Luther s-a întors acasă, l-am întrebat imediat. Atunci ar fi trebuit să mă părăsească. Aşa, demnitatea mea ar fi rămas cât de cât neatinsă. Dar el mi-a spus că renunţă la ea şi că va fi un soţ iubitor şi îndatoritor. Şi eu am vrut din suflet să-l cred. Aşa că l-am lăsat să stea.

— Dar nu s-a ţinut de cuvânt, presupuse Jedwin.

— A încercat, recunoscu Cora. Următoarele câteva luni le-a petrecut mai mult cu mine. Chiar şi-a dat silinţa, zise. Sunt convinsă. Dar o iubea pe ea. Asta a fost.

Jedwin încuviinţă înţelegător.

— Când a aflat că ea aşteaptă un alt copil, n-a mai rezistat.

Îl privi în ochi, şi amărăciunea îi dispăruse.

El făcu ochii mari şi, cu un surâs abia schiţat în colţul buzelor, o strânse şi mai tare la piept.

— În niciun caz! Eşti deja nevasta *mea* şi n-am de gând să-ţi dau drumul niciodată.

— Şi cum s-a întâmplat? întrebă Miss Maimie printre lacrimi.

— A luat difterie, îi răspunse încet.

— Difterie? zise bătrâna, cu glasul aproape pierit. A fost şi la ei epidemie, înseamnă, ca, aici.

— Nimeni nu poate controla bolile de felul ăsta, îi spuse Amelia blând, ştergându-i lacrimile de pe obraz cu batista. Cred că e chinul cel mai cumplit de pe lume să-i supravieţuieşti propriului tău copil. Numai Domnul ştie de ce pe unii îi ia la el şi pe ceilalţi îi lasă să îmbătrânească, îi şopti.

Maimie îi încuviinţă cuvintele înţelepte.

— Tainele Domnului sunt de nepătruns pentru mine. Când eram încă în floarea vârstei mi l-a luat

pe Harlan şi acum la bătrâneţe pe Luther. Nu ştiu dacă mai pot suporta.

Ameliei îi dădură şi ei lacrimile şi îmbrăţişă cu compasiune trupul firav al bătrânei.

— Deci a fost aşa de rău la Muskogee? o întrebă Miss Maimie.

Amelia clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu ştiu decât ce mi-au spus băieţii.

— Băieţii?

Amelia şovăi o clipă, apoi o mângâie pe părul cărunt.

— Fiii lui Luther, îi răspunse. Ei l-au adus aici la Dead Dog pentru înmormântare.

Maimie păru foarte tulburată, însă imediat expresia ei redeveni cea obişnuită.

— Sper că indianca aia ticăloasă nu aşteaptă pomană din partea mea!

Vehemenţa ei o deconcertă momentan pe Amelia.

— Indianca? Adică mama copiilor?

Miss Maimie îşi înălţă mândră bărbia.

— Presupun că se aşteptată s-o plătesc, ca să-şi ţină gura.

— A murit şi ea, spuse Amelia repede şi îi mângâie mâna, de parcă în felul ăsta ar fi vrut să-i bage minţile în cap.

— Şi ea?

— Da. Amelia respiră adânc, apoi îi spuse întreaga poveste.

— Maimie o privi cântărindu-i fiece vorbă.

— Deci şi-a trimis bastarzii la mine? întrebă tăioasă. Ei bine, n-am să primesc la mine nişte puradei sălbatici înveliţi în pături, care să stea toată ziua să se zgâiască pe verandă.

Amelia rămase cu gura căscată şi ridicându-se în picioare, se trase înapoi, de parcă i-ar fi fost frică să nu se contamineze de o boală gravă.

— Miss Maimie, zise ea, străduindu-se din răsputeri să se tempereze. Nu ştiţi ce spuneţi, înţeleg că legătura lui nefericită cu indianca nu v-a căzut prea bine. Dar ce a făcut el, rău sau bine, e de domeniul trecutului acum. Moartea înseamnă iertare. Se forţă să zâmbească. Aveţi doi nepoţi care au nevoie de dumneavoastră.

Maimie îşi înălţă trufaşă bărbia.

— Asta a şi urmărit netrebnica aia, zise cu amărăciune. Luther a crezut că-l iubeşte, dar eu am ştiut întotdeauna că râvneşte la banii mei, la situaţia mea socială. Copiii ăştia i-a făcut numai pentru a încerca să mă fure, să-mi fure nobleţea familiei.

— Miss Maimie, vă rog să vă mai gândiţi, îi spuse Amelia, brusc dezgustată.

— Moştenirea mea e cea mai importantă din tot ţinutul, zise Maimie. Poate din întreaga ţară.

Ştii bine, înainte de război noi am fost aristocraţia sudului. Prinţi! N-am să îngădui niciodată ca sângele nostru nobil să curgă prin odraslelor unei femei de teapa ei.

Amelia se strădui să nu se enerveze. Până acum pretenţiile lui Miss Maimie i se păruseră un simplu joc, la care se pretase din plictiseală. Dar nu putea tolera ca ea să-şi respingă nepoţii, bazându-se pe un asemenea fals.

— Nu sângele ei le curge prin vine, Miss Maimie, îi spuse severă. Ar trebui să-i vedeţi. Amândoi seamănă cu Luther. Şi cel mare e bucăţică ruptă.

— Nu-i adevărat! ţipă bătrâna. N-are cum să fie adevărat.

— Ba da, insistă Amelia. Lăsați-mă să vi-i aduc înăuntru. Vă veţi convinge imediat că sunt băieţii lui. Ei sunt moştenirea pe care v-a lăsat-o el. Sunt nepoţii dumneavoastră.

Bătrâna se foi în scaun, impacientată.

— Şi crezi că am să-i recunosc? Scutură violent din cap. Mă aşteptam la mai mult din partea dumitale, Amelia. Ca mamă a unui băiat la fel de păcătos ca şi Luther al meu, ar fi trebuit să-ţi dai seama că eu nu glumesc cu lucrurile astea. Dacă-i recunosc pe aceşti… pe aceşti *copil* asta ar însemna că sunt total de acord cu mezalianţele. Toate valorile în care cred s-ar prăbuşi. Nu înţelegi? Şi, dacă mă ocup de problema asta, Luther nu va şti niciodată că eu nu-mi calc cuvântul.

— Maimie, Luther e mort, îi spuse Amelia. N-are ce să mai afle.

Maimie tresări uşor la vorbele ei, de parcă uitase cu desăvârşire de moartea fiului său. Ochii ei albaştri se umplură pe dată de lacrimi şi chipul ei îi dezvălui durerea din inimă. Dar îşi scutură tristeţea şi-i aruncă o privire sfidătoare.

— N-am să-i recunosc cât voi trăi pe bastarzii ăştia. Nu e vina lor că s-au născut. Dar nu s-au născut legal – sunt rezultatele imorale ale unei legături care n-a fost niciodată sancţionată.

— Sunt orfani, Miss Maimie, o imploră Amelia. Au nevoie de dumneavoastră.

Ea clătină din cap. Hotărâtă.

— Cu sufletul împăcat îţi spun că nu-i pot primi pe aceşti copii rătăciţi în căminul meu. Trimite-i la

o şcoală indiană. Acolo-i locul lor.

Amelia o fixă pe bătrâna de pe scaunul din faţa ei, nevenindu-i să creadă că o mamă, care-şi plânge îndurerată fiul, se poate lipsi de sprijinul şi poate refuza să le acorde ajutor nepoţilor ei. Însă dovada vie a acestui egoism se afla chiar înaintea ei. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă, gândindu-se la ce le va spune băieţilor. Cum să le explice că bunicii lor îi păsa mai mult de convenţiile rigide ale societăţii decât de ei, carne din carnea ei?

Ajunsă la uşă ezită şi se mai întoarse o dată spre bătrână.

— Miss Maimie, îi zise, dumneavoastră aţi însemnat foarte mult pentru mine. Când eram tânără mă îngrozeaţi. De fiecare dată când mă vedeaţi mă făceaţi troacă de porci, mă făceaţi să nu mai dau doi bani pe mine. Când m-am mai maturizat, v-am admirat. Eraţi simbolul oraşului. Cuvântul dumneavoastră putea să distrugă pe dată soarta unui om, sau să i-o schimbe în bine. Aveaţi puterea pe care n-o mai avea nimeni dintre noi, şi nimeni nu îndrăznea să vă supere. Şi eu am vrut să vă fac pe plac. Să fiu văzută cu dumneavoastră. Uneori eram atât de geloasă, că aproape vă uram. Adesea m-aţi făcut să vreau să-mi pun capăt zilelor.

Amelia oftă adânc, de parcă i s-ar luat o piatră de pe suflet, şi ar fi fost în sfârşit liberă.

— Miss Mamie, zise, toată viaţa am vrut *să fiu* dumneavoastră. Când se întoarse să plece, în glasul ei nu mai era decât milă. Sunteţi o femeie bătrână, singură şi plină de ură. V-aţi îndepărtat singură fiul. El însă se pare că v-a iertat; v-a mai dat o şansă. V-a oferit două vieţi tinere, de care să

vă bucuraţi. Cei mai mulţi dintre noi suferă toată viaţa de pe urma propriilor greşeli, însă dumneavoastră vi s-a dat şansa să schimbaţi trecutul, să iubiţi cu adevărat.

Clătină din cap cu tristeţe.

— Şi m-aţi făcut decât să repetaţi aceeaşi greşeală. Nu v-aţi gândit la binele propriului fiu, ci la ceea ce vi se pare acceptabil.

Privind spre bătrâna din balansoar, Amelia ştiu că nu va mai reveni în această cameră, că nu va mai veni niciodată s-o vadă pe Miss Maimie.

— Întotdeauna am tânjit să fiu în locul dumneavoastră. Mereu visam despre asta. Mă străduiam să vă încânt. Dar nu voi fi niciodată ca dumneavoastră, Miss Maimie. Şi intenţionez să-mi fac un titlu de onoare din asta.

Capitolul 23

Cora încă stătea în braţele lui Jedwin, în balansoar, când se auzi un ciocănit la uşă. Curioasă. Se duse la fereastră. Cu ochii cât cepele, se întoarse spre Jedwin.

— E mama ta, îi şopti.

Jedwin, la fel de uimit ca şi Cora, se duse repede la uşă, dar Cora îl opri.

— Stai, Jedwin. Asta-i casa mea, îi spuse şi-şi aranjă părul ciufulit cu câteva agrafe. Eu îmi întâmpin întotdeauna musafirii.

Cu capul sus, Cora deschise uşa.

— Bună ziua, zise, exagerat de politicoasă.

— Bună ziua, doamnă Briggs, spuse Amelia, apoi, privind spre fiul ei adăugă, Jedwin.

Cele două femei rămaseră în prag, examinându-

se reciproc.

— Pot să intru? întrebă Amelia.

— Vă rog, răspunse Cora, invitând-o în casă.

Amelia Sparrow nu pusese niciodată piciorul în casa Corei Briggs. Dar nu-şi pierdu timpul uitându-se în jur. Privirea ei era aţintită asupra celor doi tineri. Îşi văzu fiul luând-o de mijloc cu dragoste pe Cora şi trebui să-şi muşte buza pentru a-şi putea alunga tristeţea ce ameninţa s-o copleşească.

— Pot să stau jos? întrebă.

— Sigur, poftiţi, răspunse Cora rigidă, oferindu-i divanul. Doriţi ceai?

— Ceai? Nu. Răspunse, apoi, răzgândindu-se: Ba da, doamnă Briggs. Mi-ar face mare plăcere să iau ceaiul cu dumneata.

Amelia stătea perfect dreaptă şi se juca nervoasă cu mănuşile. Nu fu în stare nici măcar să-şi privească fiul, care stătea în faţa ei, la fel de stânjenit ca şi ea.

— Imediat e gata ceaiul, zise Cora întorcându-se în cameră. Se aşeză lângă Jedwin şi-l privi, aşteptând ca el s-o îmbărbăteze.

Amelia îşi drese glasul şi căută un subiect de discuţie neutru..

— Vin de la reşedinţa Briggs, începu în cele din urmă. Am condus singură; e mult de când n-am mai ţinut nişte hăţuri în mână. Îşi frecă puţin coatele. Uitasem cât e de greu.

— Dar n-a avut cine să te aducă? zise Jedwin.

— Eu am vrut să merg singură, îl asigură Amelia repede. Mă gândesc că poate nu stau destul singură, că nu-mi rezolv singură problemele, şi că asta nu e bine.

Cora o examină cu atenţie, şi-i aruncă o privire lui Jedwin.

— Vă înţeleg perfect, zise. Aşa sunt eu când merg cu bicicleta. Doamna Millembutter e de părere că efortul fizic limpezeşte gândirea.

Amelia încuviinţă, amintindu-şi:

— Doamna Millembutter? A, da, reverendul pare foarte convins de teoriile ei.

— Există destule metode pentru a vă spori forţa braţelor, zise Cora. În felul ăsta, mâna tul cailor poate fi un fleac..

Amelia încuviinţă, încercând să pară interesată de subiectul discuţiei. Puse câteva întrebări bine plasate şi conversaţia se desfăşură cât se poate de agreabil, până când Cora se duse la bucătărie că facă ceaiul.

Când ea nu mai fu în cameră, Amelia îşi mută privirea asupra fiului ei.

— Ce-i cu dumneata aici, mamă? o întrebă el curios.

— Tocmai vin de la Miss Maimie, începu ea.

— Da? zise Cora încet, aducând tava de ceai.

— Cum a suportat vestea? o întrebă Jedwin.

Amelia îşi înălţă privirea spre fiul ei, apoi spre cea pe care o iubea acesta.

— Aşa cum numai ea e în stare.

Jedwin şi Cora schimbară priviri pline de înţeles, dar Amelia nu mai comentă.

Cu gesturi graţioase, care-i dezvăluiau educaţia metodistă, Cora turnă ceai pentru mama lui Jedwin din ceainicul primit ca dar de nuntă chiar de la ea.

Amelia acceptă ceaşca şi farfurioara,

recunoscându-le.

Cora suspină uşurată şi o privi pe Amelia Sparrow cu speranţă.

— Unde sunt băieţii? întrebă Jedwin.

— La reverend acasă, răspunse Amelia.

Jedwin ridică surprins din sprânceană şi privi spre Cora.

— A fost ideea Tulsey May, explică Amelia. Când a auzit că băieţii sunt orfani, imediat s-a oferit să-i ia acasă. Şi ar fi fost foarte necreştinesc din partea părintelui şi a Constancei să refuze această invitaţie.

— Aşa că probabil copiii vor sta la ei până când Greasy se hotărăşte ce vrea să facă în viaţă.

— Deci Maimie nu vrea să ştie de ei? întrebarea Corei fu mai mult retorică. Răspunsul îl ştiau top.

— Nu, zise Amelia. I-a fost teamă că, dacă îşi primeşte înapoi nepoţii, încalcă flagrant eticheta socială.

Tinerii aprobară în tăcere.

După câteva clipe de tăcere, Amelia îşi drese iar glasul.

— Doamnă Briggs, zise, se pare că-ţi datorez nişte scuze. O privi în ochi, cu sinceritate totală. Te-am ponegrit pe nedrept de atâtea ori încât mi-e greu să mi le amintesc pe toate.

— N-ați ştiut adevărul, zise Cora plat.

— Ignoranţa nu e o scuză. Ţi-am condamnat mereu comportamentul şi, cu sprijinul lui Miss Maimie, ți-am distrus reputația. Regret din suflet.

— Vă accept scuzele.

Amelia păru surprinsă de uşurinţa cu care fusese iertată. I se părea că încă n-o merită.

— Ca şi cum aceşti opt ani de răutate n-ar fi fost

de ajuns, continuă ea, te-am ponegrit şi în faţa fiului meu, care te iubeşte atât de mult. I-am cerut lucruri imposibile, l-am ameninţat…

Şi am plâns, vrând să-l fac să se simtă vinovat.

În timp ce rostea ultimele vorbe, Amelia îşi privi fiul.

— Întotdeauna am spus că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru fericirea fiului meu, le spuse. Însă, în clipa în care el a găsit-o, am vrut să i-o smulg.

— Nu trebuie să-mi ceri iertare, mamă, zise Jedwin. Ştii doar că o ai deja.

Ea îşi coborî ochii, ruşinată, şi vrând să-şi ascundă lacrimile. Înghiţi în sec şi îndrăzni să-i privească iar pe cei doi.

— Ştiu că s-ar putea să fie prea târziu, zise.

Probabil că voi acum vă gândiţi că, din moment ce Cora e văduvă şi că adevărul va ieşi la iveală, am venit aici pentru propriul meu câştig. Poate că e adevărat. Dar am vrut să vă spun că-mi pare sincer rău. Am greşit de la început. Poate că nu mă puteţi ierta niciodată, şi vă înţeleg. Dar eu sper… mă rog… în genunchi mă rog la Dumnezeu să nu mă îndepărtaţi de voi.,

Jedwin vru s-o asigure pe loc că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, dar se întoarse spre Cora. Decizia era a. Ei.

Cora îl privi lung şi-i surâse, tandră.

— Doamnă Sparrow, eu n-am familie, ştiţi bine. Sigur că vă vrem alături de noi. Toţi copiii au nevoie de o bunică.

Uşurarea se citi atât de vizibil pe chipul Ameliei, că îşi duse imediat batista la ochi.

— Ai dreptate, zise. Probabil ca bunică voi reuşi,

în sfârşit, să fiu aşa cum am dorit întotdeauna.

Jedwin zâmbi cu multă îngăduinţă.

— Cine ştie, poate vreunul dintre copiii noştri va vrea să se ocupe de pompe funebre.

Veselia le fu puţin forţată, însă autentică.

— Jedwin, că veni vorba, zise Amelia. Ştii că firma e a ta. Taică-tu a vrut să-ţi lase ţie tot ce a realizat el în viaţă.

— Mamă, începu Jedwin.

Amelia îl întrerupse.

— Ştiu, nu e ceea ce-ţi doreşti. Asta-i limpede ca lumina zilei. Dar nu te pot lăsa să mi-o dai aşa, pur şi simplu. E o afacere destul de rentabilă şi am şi eu ceva bani puşi deoparte. Cred că ţi-o pot achita în rate.

— Hai, mamă.

— Vă mulţumesc, doamnă Sparrow, interveni Cora. Probabil că vom avea nevoie de nişte bani pentru a pune ferma la punct. Jedwin vrea să se Ocupe de floricultură. Ar fi prima iniţiativă de genul ăsta din statul nostru. I-ar prinde bine puţin capital, ca să pornească cu dreptul. Jedwin îşi privi viitoarea nevastă critic, dar n-o contrazise. Sunt sigură. Îi mai spuse Cora veselă Ameliei că fiul dumneavoastră va reuşi. E bărbatul cel mai cumsecade, mai cinstit şi mai serios pe care l-am întâlnit. Puteţi fi mândră cu educaţia pe care i-aţi dat-o.

Când Amelia se hotărî să plece, afară se întunecase. Ceaiul fusese un prilej binevenit pentru ca ea şi Cora să se cunoască mai bine şi să-şi spună pe numele mic. Tinerii propuseseră ca la ceremonia religioasă să fie doar ei şi reverendul, însă Amelia nu fusese de acord.

— Mă ocup eu, le zise. Va fi cea mai frumoasă ceremonie care s-a văzut vreodată în Dead Dog.

Lăsase caii să meargă la trap, pentru a se putea gândi mai bine la toate amănuntele, când îl văzu pe Haywood Puser aşteptând-o la capătul gardului.

— Vai, Haywood, m-ai speriat, îi zise, oprind. Ce faci aici?

— Te aşteptam, Mellie, răspunse el. Am venit să văd dacă nu cumva ţi-a scos doamna Briggs ochii şi ai nevoie de cineva care să te conducă acasă.

Amelia scutură din cap, zâmbind. Fără să fie invitat, Haywood se urcă lângă ea.

— Încă nu suntem noi prietene la cataramă, zise ea, dar cred că într-o zi vom fi. Şi ăsta-i lucru mare, între o noră şi o soacră.

Haywood zâmbi.

— E un lucru mare şi pentru mame şi fii.

Cu o familiaritate necuviincioasă, o luă de mijloc, în vreme ce caii începură să meargă lejer, la pas.

— Am vorbit cu popa despre înmormântare.

— Când e?

— Mâine. Ne-am gândit s-o facem mai repede, de dragul copiilor. Trebuie să uite cât mai curând nenorocirea.

Amelia încuviinţă cu blândeţe.

— Ce fac ei?

— Se pare că foarte bine, spuse el. Tulsa May se ocupă de ei cu un entuziasm nebun, exact ca atunci când cu florile pentru Miss Maimie. Şi au cucerit-o şi pe Constance.

— Chiar aşa? Amelia era încântată.

— Cred că trebuie să apară popa. Mi-a zis că o

nenorocire ca asta i-a făcut pe mulţi copii s-o ia pe calea preoţiei. Drăcuşorul ăla de Arthel a şi descoperit bastoanele de sport ale popii şi a început să le învârtă ca la circ. Amelia făcu ochii mari de bucurie şi râseră împreună.

Haywood o strânse uşor şi Amelia se trase într-o parte, ofensată.

— Domnule Puser!

El zâmbi maliţios…

— M-am hotărât să cumpăr firma de la Jedwin, spuse ea, schimbând subiectul.

— E o idee foarte bună, Mellie, zise el. Scapă şi de belea, are şi bani să-şi înceapă treaba.

Amelia îi surâse.

— Îmi pare bine că eşti de acord, zise. Şi, sigur, dumneata rămâi. Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu slujba.

Haywood ridică din umeri.

— Da’ nici nu-mi făceam, zise. E de lucru peste tot. Găsesc eu ceva.

— Poftim?

— Am zis că găsesc eu ceva.

— De ce? întrebă Amelia, perplexă.

— Fiin’că acu-i salonul dumitale. Eu am lucrat pentru Jedwin, ştii bine.

Chipul Ameliei se înăspri.

— Şi nu vrei să lucrezi pentru o femeie, nu? îl întrebă, cu ochii strălucitori. De furie.

— A, nu-i vorba de asta, o asigură el. Doar că nu vreau să lucrez pentru dumneata.

Amelia rămase cu gura căscată. O sumedenie de gânduri triste o copleşiră.

— Şi unde te duci? îl întrebă.

— Păi nu ştiu, zise el. Nu contează unde. Tot ce

vreau e să am propria mea întreprindere de pompe funebre.

— Propria dumitale întreprindere? Amelia era uluită. N-am ştiut că ai atâţia bani.

— A, un bărbat n-are întotdeauna nevoie de bani, spuse el. O groază de indivizi şi-au încropit o afacere, fără să dea un ban.

Amelia clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— E foarte simplu, spuse Haywood. Nu trebe' decât să-mi găsesc o văduvă care să aibă o firmă de pompe funebre. Mă însor cu ea şi devin cât ai clipi proprietar.

Amelia opri violent caii, în mijlocul străzii şi-l privi năucă. Haywood coborî şi îi surâse.

O clipă mai târziu, îi surâse şi ea.

Capitolul 24

— Cu acest inel, mă leg să-ţi fiu soţ.

Cora îl privi pe *Jedwin cum îl pune inelul* şi-i ascultă cuvintele. Ridicându-şi ochii, îi surprinse privirea şi îşi zâmbiră cu dragoste, apoi îşi întoarseră atenţia asupra reverendului.

— Prin autoritatea pe care mi-au conferit-o, strigă reverendul către mulţime, această biserică şi statul Oklahoma, vă declar soţ şi soţie. Ce Domnul a făcut, niciun om nu va putea să desfacă.

Reverendul privi spre cuplu, zâmbind din tot sufletul.

— Poţi să-ţi săruţi nevasta, fiule, zise, ca şi când cei doi ar fi avut nevoie de permisiunea lui.

Jedwin o luă pe Cora Sparrow în braţe şi-şi uni buzele cu ale ei, într-un sărut cald, de bun venit.

Atingerea buzelor le pecetlui vechiul legământ.

Sărutul se prelungi, şi cucoanele începură să şuşotească în spatele evantaielor, în vreme ce vreo doi-trei tineri începură să aplaude.

Cei doi se depărtară, îmbujoraţi. Cu un zâmbet mândru şi satisfăcut, Jedwin îşi oferi braţul proaspetei sale soţii făcându-i un semn din cap lui Opal Crenshaw, care se afla la pian. Femeia atacă veselă ritmul melodiei „Domnul să-ţi binecuvânteze casa” şi Jedwin şi Cora ieşiră din biserică, urmaţi de reverend.

Oprindu-se pe trepte, Jedwin profită de ocazie pentru a-şi săruta nevasta pe vârful nasului.

— Te iubesc, reuşi să-i şoptească, înainte ca întreaga comunitate din Dead Dog să se reverse din biserică pentru a-i felicita.

— Este un tânăr minunat, îi spuse Grace Panek Corei. Osgold şi cu mine ne bucurăm foarte tare că te-a găsit.

— Jedwin. Carlisle Bowman îi strânse mâna, salutând-o cu un semn din cap pe Cora. Toate cele bune, doamnă.

Nora Dix se extazie de rochia Corei, în vreme de propria ei fiică adolescentă, Emma, nu-şi putea lua ochii de la încântătoarea combinaţie de satin bej şi portocaliu pal şi dantelă.

Flancată de Lily Auslander, parcă pentru a se proteja, Constance Bruder o invită pe Cora, cu o veselie exagerată, să participe la adunarea din flecare marţi a doamnelor, bineînţeles, când se întoarce din luna de miere.

— Studiem Cartea lui Iov, îi spuse doamna Bruder, încrezătoare. Şi la flecare şedinţă ne rezervăm o jumătate de oră pentru gimnastică şi

respiraţie.

Jedwin şi Cora fură şi ei luaţi dezvălui mulțimii de pe peluză. Copiii se zbenguiau în voie, după ce fuseseră siliţi să asculte nemişcaţi slujba. Amelia, cu ajutorul lui Beulah Bowman, începu să împartă invitaţilor cidru şi să-i îndemne pe tinerii căsătoriţi să vină să taie tortul.

La rugămintea nevestei, Kirby Maitland aduse un scaun pentru Fanny Penny.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Fanny, o certă doamna Maitland. Fi-tu n-are nici două săptămâni şi te-ai ridicat din pat. N-ar fi trebuit.

Fanny zâmbi. Era mai frumoasă şi mai puternică ca niciodată. Titus insistase că vrea să fie însoţit la nuntă de cea mai frumoasă femeie din Dead Dog şi Fanny nu se lăsase prea mult rugată.

— În cele din urmă, Jedwin şi Cora ajunseră lângă masă.

— Tu tai tortul şi îi dai ei să mănânce, îi spuse Amelia.

— Ce? Jedwin nu păru prea încântat de idee.

— E un gest simbolic, insistă maică-sa.

Ridicând din umeri, Jedwin tăie o bucăţică din tortul pretenţios făcut din cea mai fină făină şi i-o oferi Corei.

— E nemaipomenit, îşi lăudă Cora soacra, care nu-şi mai încăpu în pene de mândrie.

Femeile începuseră să se servească din tort, cu plozii foindu-se nerăbdători în jurul lor.

— Uitaţi-vă la mine, doamnă Cora, strigă Tulsa May de pe peluza laterală şi începu să rotească bastonul în sus, cu îndemânare. Cora aplaudă din inimă şi-o sfătui să continue.

Mort Humley se băgă în sufletul lui Jedwin şi-l

înghionti prieteneşte cu cotul.

— Ia zi, n-ai nevoie de nişte whisky, ca să te încălzeşti puţin în noaptea nunţii? îl întrebă în şoaptă.

Jedwin zâmbi şi-l bătu pe bătrân pe umăr.

— Nu, Mort, mulţumesc. Cred că mă descurc şi singur.

Arthel tocmai le arăta băieţilor lui Ross Crenshaw cum să arunce cu măciucile indiene, când micuţa Maybelle Penny bătu din picior, ca să fie ascultată.

— Ba eu! Ba eu! Dă-mi-le mie! ţipă furioasă. La copiii de două ori cât ea.

— Sper să scăpăm de aici cât mai curând, îi şopti Jedwin Corei la ureche. Pentru mine, hotelul ăla din Guthrie e acum paradisul.

Cora încuviinţă şi dădu să zică ceva, când se auzi o trăsură. În curtea bisericii se opri un faeton negru, elegant, uşor demodat, însă minunat decorat. Vizitiul era Conrad Ruggy, îmbrăcat în hainele cele mai bune, iar în spate, ca o regină, trona Maimie Briggs.

Mulţimea fremătă şi fiecare se uita spre celălalt, ca să facă primul gest. Osgold Panek la Titus Penny, Titus la Carlisle Bowman, Carlisle la reverend. Însă cei care veniră lângă trăsură fură proaspeţii însurăţei.

— Bună ziua, zise Jedwin politicos. Vă mulţumim foarte mult că aţi venit. O cunoaşteţi pe soţia mea?

Cora o salută pe bătrână, dar prima, care întinse mâna fu Miss Maimie.

— Îţi urez numai bine, doamnă Sparrow. Ţi-am adus un dar de nuntă. Conrad…

La gestul ei, Ruggy sări repede jos din trăsură şi luă o tavă de argint de cea mai bună calitate de pe scaunul alăturat şi, zâmbind şi clipind din ochi, i-o înmână Corei.

— Bărbatul meu mi-a adus-o de la Saint Louis, îi explică Miss Maimie. Într-o zi aveam de gând să i-o dau mamei tale, Jedwin. Dar cred că e mai bine s-o ai tu.

Cora privi tava scumpă şi se gândi că locul ei ar fi fost mai degrabă în casa Ameliei.

— Vă mulţumesc foarte mult, Miss Maimie, zise fără să-şi trădeze gândul. Nu vreţi să coborâţi şi să gustaţi din tort?

Când Jedwin o ajută pe bătrână să se dea jos, Fanny îi cedă imediat scaunul. Aşezată, când toţi ceilalţi stăteau în picioare, Miss. Maimie îşi recăpătă imediat culoarea şi semeţia.

— Ce băieţaş drăguţ ai, Fanny dragă, zise dulce. Nu-ţi fă griji, până la urmă s-ar putea să slăbeşti.

Încet, parcă plătind penitenţă, fiecare membru al comunităţii veni s-o salute şi-şi luă porţia de maliţie. Însă cuvintele bătrânei parcă nu mai aveau ascuţimea de altădată.

Când o zări pe Tulsa May, Miss Maimie abia se abţinu să nu se ia de ea. De fapt, o opri râsul băiatului de lângă ea. Rămase cu răsuflarea tăiată când îi văzu părul negru precum cărbunele, surâsul generos şi ochii albastru intens pe care nu crezuse să-i mai vadă vreodată.

— Luther! şopti încremenită.

Exclamaţia ei însă nu fu auzită din cauza unui zgomot de sticlă spartă.

— Maybelle! se auzi glasul surprins al lui Titus Penny, când îşi zări odrasla cu o măciucă în mână

lângă ceea ce fusese o moară de vânt olandeză din sticlă colorată.

Cora ieşi de după paravan îmbrăcată într-o cămaşă de noapte nouă, din pânză roz. Rămase în tăcere lângă pat, aşteptând ca Jedwin s-o vadă.

Jedwin stătea în pat, cu lampa alături şi scria ceva. După câteva minute, Cora se plictisi de atâta aşteptat şi-şi drese glasul.

Jedwin îşi ridică privirea.

Ea-i zâmbi şi-i făcu o reverenţă graţioasă.

— Drăguţă, zise el, şi se întoarse la scris.

— Am cumpărat-o de gata, din Guthrie.

El o fixă iar şi râse.

— Bani aruncaţi în vânt. Doar nu-ţi închipui c-o să rămâi cu ea pe tine.

Cora rămase cu gura căscată în vreme ce Jedwin începu iar să scrie, concentrat. Îl privi uimită.

— Văd că eşti cam ocupat în seara asta, îi zise, înciudată.

Jedwin nu-i acordă nicio atenţie.

— Am avut deja o săptămână de miere. Acuma sunt om serios, trebuie să m-apuc de treabă.

— Adică vrei să spui că săptămâna asta a fost pierdere de timp?

Jedwin nu răspunse.

— Aşa o să fie? îl întrebă.

Jedwin o privi iar.

— Ce?

— Căsătoria noastră! țipă ea. Aşa o să fie? Tu o să faci ce vrei şi n-o să te uiţi la mine nici cu fundul, decât când îţi vine cheful?

Jedwin îi aruncă o privire chinuită.

— Cora, acum eşti soţia mea, zise simplu. Soţiile sunt altfel decât cele cu care îţi faci de cap. Doar

nu te aştepţi să mă port cu tine cum aş face-o cu o femeie uşoară.

— Dar în niciun caz nu accept să mă tratezi ca pe o străină!

— Mi-e teamă că n-ai de ales, zise Jedwin, arătându-i cureaua de pe tăblia patului, simbolul promisiunilor lor, la fel de sacre pentru el ca inelul de pe degetul ei.

— Nu-ţi fă griji, îi spuse. Îmi cunosc îndatoririle de soţ şi îmi voi da silinţa să te las însărcinată cât mai curând.

— Îndatoririle! spuse ea, fierbând de mânie.

— Da, Cora, îndatoririle, zise Jedwin calm. La urma urmei, asta-i căsătoria. Ce altceva voiai?

— Dragoste! ţipă Cora.

— Sigur că te iubesc, zise el. Sper că nu te îndoieşti de asta.

— Dar… dar… Ea rămase mută de exasperare.

— A! zise Jedwin, ridicând un deget, de parcă tocmai i-ar fi venit o idee. Probabil că tu te gândeşti la dragostea romantică.

Cora nu răspunse, străduindu-se din răsputeri să nu-şi piardă controlul.

El clătină din cap.

— Cora, Cora, Cora, zise. Căsătoria n-are nimic de-a face cu romantismul.

Ea explodă. Înşfăcă o pernă de pe pat şi, cu un ţipăt demn de un indian fioros, i-o aruncă în cap.

O singură lovitură i se păru însă prea puţin şi aruncă în el cu perna, până îl doborî pe pat. În fine, Jedwin reuşi să i-o ia şi s-o arunce pe jos. Se luptară cu înverşunare câteva clipe, întâi ea sus, apoi el, apoi iarăşi ea, reuşind, totuşi, să nu cadă de pe pat. Mânia îi dădu Cărei putere, dar în cele

din urmă, o dурură braţele şi superioritatea naturală a bărbatului îşi spuse din nou cuvântul.

Jedwin o ţintui pe pat cu propriul trup. Îi prinsese ambele mâini şi i le ţinea deasupra capului, atingând cureaua atârnată de pat.

În cealaltă mână. Încă mai avea bucata de hârtie la care scrisese cu atâta foc.

La lumina blândă a lămpii, începu s-o citească:

Bărbatul fericit să fie
Pentru o viaţă-ntreagă
Va trebui curând să meargă
Să-şi caute soţie.
Iar ea, soţia iubitoare,
De înţeles să fie
Păn-la sfârşitul vieţii-n care
Dorinţa păstrând vie.
Eu mi-am găsit perechea,
Pe numele ei Cora,
Pe veci mi adora-o,
în văzul tuturora.

Îi dădu drumul la mâini şi ea îl îmbrăţişă. În ochii căprui intenşi îi citi până-n străfundurile sufletului.

— Jedwin, îi şopti.

— Da, iubita mea.

— Lasă-te de poezie. Nu asta e, menirea ta pe lume.,

Un articol din ziarul Prattville Populist,

Prattville, Oklahoma,
17 iunie 1914

Primul spital al oraşului va fi deschis pe Strada Luther.

Locuitorii oraşului nostru s-au adunat sâmbătă seara pentru a sărbători deschiderea Spitalului Millembutter. Clădirea spitalului, ce va fi inaugurată pe întâi iulie, a fost reşedinţa regretatei doamne Harlan (Maimie) Briggs. Construcţia, acum renovată, revenindu-i prin moştenire domnului Luther H. Briggs, proprietar al magazinului de biciclete şi al garajului automobilistic Briggs, a rămas goală de la moartea doamnei Briggs, acum patru ani Acuzând impozitele prea ridicate pentru o suprafaţă atât de întinsă, aflată în centrul oraşului, domnul Briggs, de comun acord cu fratele său, a hotărât să doneze proprietatea, devenind domeniu public.

Ideea spitalului u *aparţine doamnei Haywood Puser (Amelia Pratt) Juca lui Moses Pratt. Cu ajutorul doamnelor Fanny Penny şi Corn Sparrow a fost găsit şi viitorul director al spitalului*

Odysseus Parker Foote, doctor în medicină nepot al doamnei Prudence Foote, stimată învăţătoare din Prattville, a absolvit recent Facultatea de Medicină George Washington din Saint Louis, Missouri. Doctorul Foote a fost şi el prezent la ceremonie.

Primul Cor al Tinerelor Baptiste a dat un plus de solemnitate festivităţii intonând „Pune-ţi boneta cenuşie". Primarul Clyde Avery a ţinut un discurs privind viitorul oraşului în vreme de reverendul Philemon Bruder a binecuvântat zidurile spitalului şi pe toţi cei ce vor fi îngrijiţi aici

După această ceremonie, a avut loc o licitaţie

pentru strângerea fondurilor necesare pentru instrumente şi echipamente medicale. La licitaţie au fost expuse în jur de două sute de coşuri cu mâncare, bogat împodobite, totalizând peste nouăzeci de dolari Suma cea mai generoasă a fost plătită de către domnul Jedwin Sparrow, ; proprietar al serelor Cimarron Ornamental. Cu; cei şase dolari donaţi a cumpărat coşul de pai; decorat cu panglici albastre, al doamnei Sparrow. Cel de-al doilea fiu al familiei Sparrow, Jimmy Trey, în vârstă de cinci ani, a mărturisit reporterul că e sigur că acel coș conținea obișnuitele ei "pateuri de legume". Tânărul ne-a sugerat că, dacă ar fi fost în locul tatălui său, în mod sigur ar fi nimerit un coș cu friptură de pui.

T.M. Bruder

Reporter la "Prattville Populist"